

กีฬาส์ ตาน: สหุขบถาสตาส มอนไต้

AC
040.11
J526

นัฒศมด. 1 มนา ชักมาคักมสว่หตรน ธารวิโรฒ

(สร: สานมตร.)

0920

๒๒๖ แดงตาหมเข้
 สะส่างกลมเนว
 ข้าพทนาง สอวสามท
 สี่พัน ... ๒๒๖๖๖

ห้องใหม่ ... ภาใหม่... ยี่ห้า
 ไลด์ว่าเหมแสมสอว ... สู้ตสู
 กะจะสอวร้อยสกทง ... นร้อย
 เหมสอว ... กลว... ไล่มื่อะไ

ห้องที่
 มีไลด์ที่กมดรามเม
 ในดักหนนึ่งนั้น
 มีอีกอันรออยู่ ๑

โลกจิวิ ๗ อางมีตมิต
 มีมิต ๗ มากกว่าทุก ๗
 ห้องเอวอทคูสิกกถัด
 พื่อเอวกูสิกกถัด

มากทมาในเย็นสี่ทว
 เมื่อกวไปใเคอามมีตมิต
 ทางจะมีต... ไมเห็นเตอ
 แอ... เวสี่ทวจะปรกฏต่อ
 ๓๒๒๒...

สไม'มทอ

อาจารย์ที่ปรึกษา
 อารี สุทธิพันธ์
 จันทรทิพย์ ลิ้มทอง
 วัฒนา ศรีสัตยวาจา
 สวนา พรพัฒน์กุล

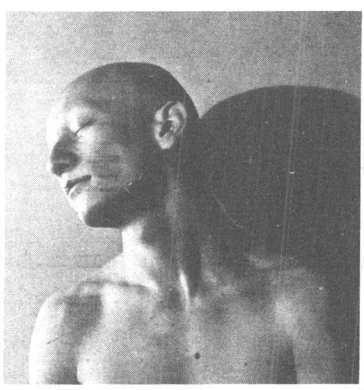
สารบัญ

- 4 สารสนเทศคดี
- 6 ประธานคณะฯ กล่าว
- 7 คณะกรรมการสโมสรมินิต'
คณะมนุษยศาสตร์
- 8 สโมสรถณะมนุษยศาสตร์ คือ...
- 14 มารชมมนุษยศาสตร์ - ร่วมเย็น

ส ำ ส ัน

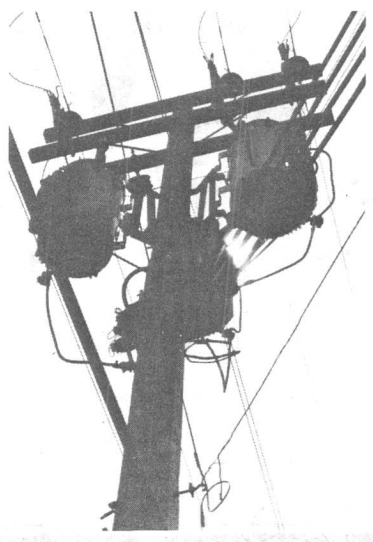

๒๔
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๖
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐

- 58 โลกนี้สีดำ
- 63 ชีวิตก็เท่านั้น
- 64 นกกับกรง
- 68 บทกวี "เด็กคนนั้น"
- 69 "ฝากน้อง"
- 72 จากใจสู่อัศวิน

- 15 ทักทายบนทางสายใหม่
- 20 วันที่มีแสงแดด
- 21 วันแรกที่เราพบกัน
- 24 แต่... ผู้มาใหม่ อ.วิรุณ ตั้งเจริญ
- 28 หนี้เงา
- 29 การชนะ - การแพ้
- 31 บทกวีมาเยือนคราวแรก
- 32 กลวิธีการเรียนรู้
กับโรคนอนไม่หลับ
- 37 เธอจงเริ่มต้นที่นี่
อ.ศักดิ์ชัย นิรัญทวี
- 38 บทคัดนิมิตมายา
- 40 **YOU WILL NEVER
WALK ALONE**
- 41 ราคาของมิตรภาพ

ค ๓ บ ๓ ดี

ในโอกาสเปิดภาคเรียนต้น ปีการศึกษา 2526 ขอต้อนรับนิสิตทุกคน ทั้งนิสิตใหม่ และนิสิตเก่า ด้วยความยินดีและปรารถนาดี

คณะมนุษยศาสตร์ มีหน้าที่ให้การศึกษาด้านมนุษยศาสตร์ในระดับวิชาพื้นฐานทั่วไปแก่นิสิตทุกคน และระดับวิชาเอก/โท ทั้งในหลักสูตร กศ.บ. กศ.ม. ศศ.บ. และวท.บ. ของมหาวิทยาลัย กล่าวคือ วิชาเอก/โท ในสาขาวิชา จิตวิทยา ดุริยางคศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์การศึกษา ศิลป และศิลปศึกษา

สาขาวิชาที่กล่าวมานี้ เป็นวิชาที่จะเสริมคุณภาพชีวิตของนิสิต เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ คือ เป็นผู้ที่มีจิตใจสูง กอปรด้วยคุณธรรม และมีคุณค่า สมกับที่เรียกตนเองว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ สาขาวิชาเหล่านี้ บางสาขาวิชา ไม่นับเป็นวิชาชีพ คือไม่สามารถจะใช้วิชานั้นไปประกอบอาชีพโดยตรงได้ แต่ก็จะเป็นพื้นฐานความรู้ ความคิด และความสามารถที่จะนำไปประยุกต์ใช้ประกอบอาชีพได้ มิใช่แต่เพียงจะเรียนเพื่อสอบสติปัญญาเท่านั้น

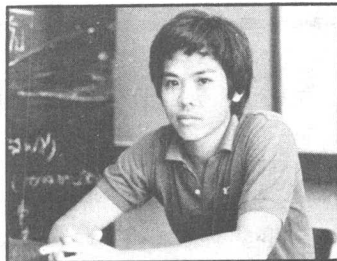
จึงขอให้นิสิตทุกคนมีความสนใจ และตั้งใจใช้เวลาในมหาวิทยาลัยเพื่อเก็บเกี่ยวสังคม ความรู้ ความคิด และประสบการณ์ให้เต็มที่ และขอให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาสมปรารถนา เพื่อประโยชน์แก่ตนเอง แก่ครอบครัว และแก่สังคม ขอให้นิสิตได้ช่วยกันสร้างบรรยากาศทางวิชาการที่อบอุ่นแจ่มใส กอปรด้วยน้ำใจไมตรีต่อกัน เพื่อที่ศรีนครินทร์วิโรฒจะได้เป็นที่รัก ที่ชื่นชม และภาคภูมิใจแก่เราทุกคน

ในนามของคณาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ ขอให้ความมั่นใจว่า อาจารย์ทุกคนจะพยายามทำหน้าที่ของเราด้วยความเต็มใจ และเต็มความสามารถ เพื่อช่วยให้นิสิตได้ดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัยไปถึงจุดหมาย ด้วยความถูกต้อง เหมาะสม และด้วยความมั่นใจและอุ่นใจ

ปราณี ธนะชานันท์

ปราณี ธนะชานันท์
มิถุนายน 2526

ประธานคณะฯ กล่าว

สโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มศว.ประสานมิตร ได้ก่อตั้งขึ้นมาด้วยความมุ่งมั่นของเหล่านิสิตที่ต้องภาระจะปกครองตนเอง คุ้มครองสิทธิ์, ผลประโยชน์ พร้อมกับหยิบยื่นความช่วยเหลือ ทางด้านวิชาการ, สวัสดิการ ซึ่งกันและกัน เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตทั้งสี่เอกของคณะ และเป็นตัวแทนในการทำงานและสัมพันธ์ร่วมกับส่วนต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย สโมสรฯได้เจริญเติบโตขึ้นมาเรื่อย ๆ ตามลำดับ สิ่งที่รุ่นพี่ของคณะรวมทั้งนิสิตในคณะปัจจุบันได้เพียรพยายามในระยะเวลาที่ผ่านมาด้วยความเสียสละช่วยเหลือของท่านอาจารย์ที่ปรึกษา เป็นสิ่งที่แสดงว่า สโมสรฯของเราพร้อมที่จะทำหน้าที่คุ้มเกล้าแก่นิสิตในคณะ ทั้งในระยะเวลาที่ผ่านมา และในปฎิการศึกษา

หน้าที่สำคัญของสโมสรประการหนึ่งนั่นคือ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะ เป็นประโยชน์แก่นิสิตภายในคณะ และสังคมภายในศรีนครินทรวิโรฒแห่งนี้ พวกเรามีความเชื่อว่าการกิจกรรมนอกเหนือจากการเรียนในหลักสูตร จะช่วยให้นิสิตมีทักษะที่กว้างขวางขึ้นครอบคลุมถึงภาระที่สำคัญ ๆ นอกเหนือไปจากการเรียนแต่เพียงอย่างเดียว อาทิเช่น ภาระต่อสถาบันการศึกษา และสถาบันอื่น ๆ ในสังคม เป็นต้น

ในโอกาสของการรับน้องใหม่ของคณะมนุษยศาสตร์ ปีการศึกษา 2526 นี้ ในฐานะตัวแทนของสโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ จึงขอแสดงความยินดี และต้อนรับนิสิตใหม่ทุกคนด้วยความเต็มใจยิ่ง ช่วงระยะเวลาแรกของการศึกษาที่นี้ น้องใหม่จำเป็นต้องปรับตัวคือสถานภาพและบทบาทใหม่ภายในสังคมแห่งนี้ เพื่อให้การเรียน, การค้าเป็นชีวิตในมหาวิทยาลัย เป็นไปโดยราบรื่น ทางสโมสรฯ ถือเป็นภาระทุกวิถีทางที่จะให้ความช่วยเหลือค่อน้องใหม่ ด้วยความปรารถนาอย่างเต็มเปี่ยมที่จะทำให้สังคมมนุษยศาสตร์ เป็นอาณาจักรแห่งมิตรและไมตรีสำหรับพวกเราทุกคน

นายกศิศศิริ จันทรงษ์

ประธานสโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์

มศว. ประสานมิตร

คณะกรรมการสโมสรนิสิต คณะมนุษยศาสตร์

ประธาน

นายศักดิ์ศิริ จันทวังษ์

รองประธาน

นางสาววรายริน สุขเกษม

เลขานุการ

นางสาวศิริพร ทวีพย์สินเสริม

เหรัญญิก

นางสาวสุนีย์ วิชัยเจตจันทร์ นายสรรเสริญ เอี่ยมเจริญ

ประชาสัมพันธ์

นายไพรัตน์ หาญวัฒนาวุฒิ นางสาวสุนิตรา ภาคสังข์

วิชาการ

นายปรมินทร์ ซาลิม นายนิพนธ์ ปฏิวังศ์ไพศาล

พัสดุ

นายสมเกียรติ จิตพินิจชัย นายสีปพนนท์ บุญณะปฏิภาค

สวัสดิการ

นางสาวกนกวรรณ ชื่นภาภรณ์ นางสาวมยุรา เจตนากลาง

กีฬาและเชียร์

นายอนุวัฒน์ ศรีปรีชา นายเสกสันต์ กังวลทรัพย์

สราณียากร

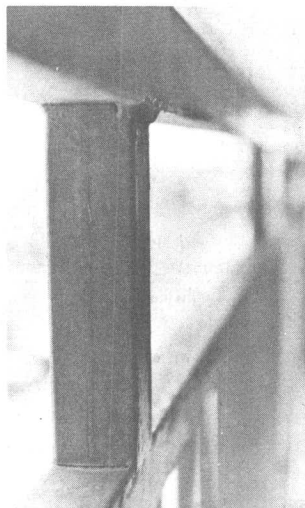
นายเริงกมล กอหรั่งกุล นายสราวุธ ตันตระกูล

ศิลปวัฒนธรรม

นางสาวสลักจิตร์ ลิ้มประเสริฐ นายธงชัย อมรเอนกทรัพย์

สโมสร คณะมนุษยศาสตร์ คือ...

จุดมุ่งหมายของมหาวิทยาลัย

ก่อนที่จะได้แนะนำให้น้องใหม่ชาวมนุษยศาสตร์รู้จักกับสโมสรมีลักษณะของเรา ก็อยากจะทำนอกเล่าบางสิ่งบางอย่างเสียก่อน เพื่อสร้างความเข้าใจต่อสภาพชีวิตภายในมหาวิทยาลัย และสามารถมองภาพได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นโดยจะเริ่มจากการมองภาพของมหาวิทยาลัยเสียก่อน แล้วจึงค่อยมารู้จักกับสโมสรคณะซึ่งเป็นองค์กรที่จะอยู่ใกล้ชิดกับน้อง ๆ ทุกคน

มหาวิทยาลัยนั้นถูกเปิดขึ้นเพื่อใช้เป็นสถานศึกษาหาความรู้ของประชาชนอย่างมีอิสระภาพเสรีภาพอย่างเต็มที่ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและเทคโนโลยีสมัยใหม่ และทั้งนี้ต้องมีเสรีภาพในการศึกษา เปิดโอกาสให้ผู้ศึกษาได้มีโอกาสแสวงหาเรียนรู้ทั้งในและนอกหลักสูตร ปรัชญาจุดมุ่งหมายของมหาวิทยาลัยที่แท้จริงมีอยู่ในหลาย ๆ ด้าน กล่าวคือ

1. มหาวิทยาลัยจะต้องศึกษาไว้ซึ่งสิทธิเสรีภาพ ทั้งด้านวิชาการ การปกครองตนเอง และการแสดงออก ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ศึกษาได้มีโอกาสเรียนรู้และฝึกฝนตนเอง เพื่อการเป็นคนที่มีความภาคภูมิใจ

2. มหาวิทยาลัยต้องมีความยุติธรรม ยึดความเป็นประชาธิปไตยเป็นที่ตั้ง ต้องจัดการปกครองให้สอดคล้องกับความต้องการของคนส่วนใหญ่ มิใช่เพียงเพื่อผลประโยชน์ของคนบางกลุ่ม เท่านั้น

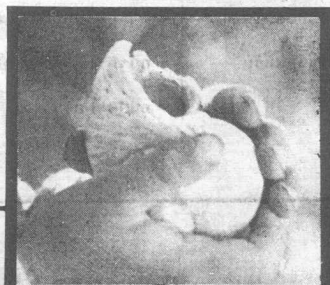
3. มหาวิทยาลัยต้องมีความสัมพันธ์กับสังคม มิใช่กำหนดให้เรียนรู้แต่ในหลักสูตรเท่านั้น แต่ควรจะต้องส่งเสริมให้ผู้ศึกษาได้เรียนรู้ถึงสภาพความเป็นจริงของสังคมที่ดำรงอยู่ ได้แลเห็นปัญหาต่าง ๆ และตระหนักถึงบทบาทของตนเอง ต่อการแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ

4. มหาวิทยาลัยต้องมีหลักสูตรที่รับใช้คนส่วนใหญ่ และทันสมัย เหมาะสมกับสภาพของสังคมสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งควร เป็นหลักสูตรที่สอนให้คนรู้จักคิด และสามารถนำมาใช้ได้จริง มิใช่สอนให้ท่องจำเพียงคำร่าเท่านั้น

ชีวิตในมหาวิทยาลัย และการปกครองตนเอง

หลาย ๆ คนจากทั่วทุกสารทิศ ได้มารวมตัวกันที่นี่ ด้วยความใฝ่ฝันและความปรารถนาอันเปี่ยมล้นที่จะเข้ามาศึกษาหาความรู้ทั้งจากครู-อาจารย์และแหล่งอื่น ๆ ภายใต้อาณัติ ซึ่งเล่าลือกันว่าอุดมด้วยสรรพวิชา การต่าง ๆ ที่จะสามารถดัดดวงเอาไปได้ เพื่อการนำไปทำให้ชีวิตไปสู่ความมีคุณภาพและก่อให้เกิดความสุขสบายในชีวิตขึ้นมาได้

ชีวิตหลายหลากรูปแบบได้เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย เพื่อตอบสนองความต้องการของแต่ละคนซึ่งเราจะไม่สรุปว่า การใช้ชีวิตแบบใดถูกหรือผิด หากแต่จะย้ำเตือนผู้ที่ได้ก้าวเข้ามาสู่สถาบันนี้ว่า ถ้าหวังใฝ่มหาวิทยาลัย เป็นแหล่งความรื่นเริงสุขของการศึกษา สุขยอดของชีวิตแล้วนั่นคือ ความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรง เพราะการศึกษาที่แท้จริงไม่มีวันจบสิ้น ในชีวิต

0920

สำหรับมหาวิทยาลัยของเราพยายามที่จะทำได้ตามความตั้งใจนั้น กลุ่มกิจกรรมมากมายจึงได้เกิดขึ้น เพื่อสนองตอบต่อความต้องการไม่เรียนรู้และแสวงหาของนิสิต มีทั้งกิจกรรมด้านวิชาการ บันเทิงและสร้างสรรค์สังคมในรูปขององค์การ สโมสร ชมรมและกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งจากที่กล่าวมาแล้ว ก็คงจะพอทำให้มองเห็นภาพแล้วว่า สโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์เกิดขึ้นมาได้อย่างไรและสำหรับประโยชน์ของสโมสรนิสิตคณะมนุษย์ ที่มีต่อเพื่อนนิสิตชาวมนุษยศาสตร์ คงจะพอตอบได้ว่า

ประการแรก สโมสรนิสิต จะเป็นตัวแทนเพื่อผลประโยชน์ของนิสิตภายในคณะ ทำหน้าที่เป็นปากเสียงแทนเพื่อนนิสิตในด้านต่าง ๆ และทำหน้าที่พิทักษ์ผลประโยชน์ของนิสิต รวมทั้งเป็นตัวกลางประสานงานระหว่างองค์กรต่าง ๆ กับนิสิตในคณะ ถ่ายทอดความต้องการของนิสิตไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบ

ประการที่ 2 สโมสรนิสิต จะเป็นผู้ประสานการจัดกิจการต่าง ๆ ได้แก่ ด้านวิชาการ การศึกษาและการจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์อื่น ๆ

ประการที่ 3 สโมสรนิสิต จะเป็นตัวกลางเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตภายในคณะเองและระหว่างนิสิตคณะมนุษย์กับนิสิตอื่น

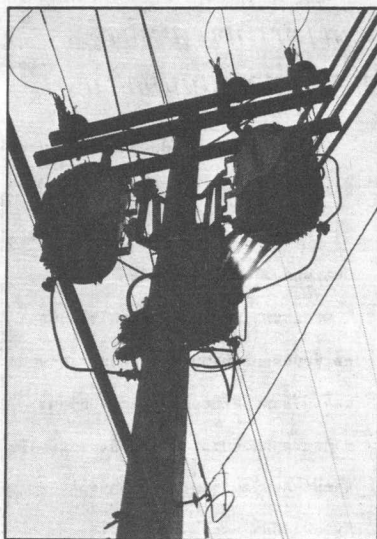
ประการที่ 4 สโมสรนิสิต จะจัดบริการให้แก่นิสิตในคณะในด้านต่าง ๆ เช่น การประชาสัมพันธ์ข่าวสาร การจัดบริการทางวิชาการและสวัสดิการอื่น ๆ ตามสมควร

ประการที่ 5 สโมสรนิสิต จะเป็นองค์กรที่ช่วยทำให้มีบรรยากาศของการเรียนรู้ความเป็นจริงในด้านต่าง ๆ ของสังคมได้มากขึ้น

ประการที่ 6 สโมสรนิสิต เป็นองค์กรที่จะช่วยฝึกฝนนิสิตให้มีประสบการณ์ในการทำงานรู้จักการใช้ชีวิตรวมหมู่ และการทำงานเป็นหมู่คณะได้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งก่อให้เกิดความสามัคคีในหมู่นิสิต สร้างความคิดอันดีงามในการกระทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมในอนาคตต่อไป

ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่คงศึกษาอีก
 มากนัก และมหาวิทยาลัยนั้นก็มิได้ทำให้เกิด
 ความเป็นคนมีเกียรติในสังคมขึ้นมาได้อย่าง
 แท้จริง โใบปริญญาก็มิใช่หลักประกันชีวิตของ
 ชีวิตหรือใบเบิกทางสู่ออนาคตที่ก้าวไกลใครที่
 กำลังหลงผิดกับค่านิยมเหล่านี้อยู่ ก็ขอให้หัน
 กลับมามองสภาพที่เป็นจริงของชีวิต และ
 ก้าวไปสู่การใช้ชีวิตที่มีคุณค่า สร้างความเป็น
 คนที่มีคุณภาพอย่างแท้จริงขึ้นมา ซึ่งสิ่งหนึ่ง
 เราจะได้จากมหาวิทยาลัย ก็คือ การใช้
 มหาวิทยาลัยเป็นเวทีฝึกฝนตัวเองให้เข้มแข็ง
 และกล้าแกร่ง พร้อมทั้งจะออกมาเผชิญโลกภายนอก
 ได้อย่างสมภาคภูมิ

การใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัย ก็คือ
 การอยู่ในสังคม ๆ หนึ่ง ซึ่งสมาชิกของสังคม
 จำเป็นต้องเรียนรู้ ถึงการใช้ชีวิตอยู่อย่างมี
 ความสุข รู้จักการปรับตัว และรู้จักการปกครอง
 ตนเอง กล่าวคือ เมื่อกลุ่มคนมารวมตัวกันเป็น
 จำนวนมาก ก็ย่อมจำเป็นที่จะต้องมีการกำหนด
 การปกครองและมีการจัดระเบียบทางสังคม
 เกิดขึ้น ซึ่งหลักการที่จะทำให้ชีวิตคนนั้นมีคุณภาพ
 อันจะเป็นหนทางนำไปสู่ความสงบสุขและสันติสุข
 ในการอยู่ร่วมกัน ก็คือ การรู้จักปกครองตนเอง
 ความกฏเกณฑ์แห่งการปกครองในระยะ
 ประชาธิปไตย ชีวิตนิสิตนักศึกษาเช่นเดียวกัน

เนื่องจากความเร่งร้อน และศรัทธาในชีวิต
 หนุ่มสาวจึงได้พยายามแสวงหาความมีคุณค่าให้
 แก่ตัวเองด้วยการหาวิถีทางปกครองตนเอง
 โดยมีโครงสร้างที่สามารถเอื้ออำนวยประโยชน์
 ต่อส่วนรวมทั้งในแง่การสร้างสรรค์เสรีภาพทาง
 ปัญหาและประชาธิปไตยในมหาวิทยาลัย รวมทั้ง
 การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งก็ออกมาในรูป
 ของการทำกิจกรรม มีการจัดกลุ่ม เรียนรู้การ
 ทำงานการแก้ไขปัญหา และทำความเข้าใจถึง
 สิทธิเสรีภาพ ภายในกรอบแห่งเหตุผล ตลอดจน
 การสร้างสัมพันธภาพอันดีงามในหมู่นิสิตนักศึกษ
 ด้วยกัน

แนวทางการทำงาน ของ สโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์

สโมสรนิสิตคณะฯ นั้น สามารถมีบทบาท
ที่จะเป็นประโยชน์ต่อเพื่อนนิสิตในคณะได้อย่าง
มาก และแนวทางของการทำงานที่ปรากฏอยู่
มักจะถูกยกมาใน 2 ลักษณะ คือ

ประการแรก จะเน้นด้านการให้บริการ
ต่อเพื่อนนิสิต อาทิเช่น การจัดคิวและโครงการ
แลกเปลี่ยนหนังสือของฝ่ายวิชาการ บริการ
ข่าวสารจากฝ่ายประชาสัมพันธ์ กิจกรรมบันเทิง
จากฝ่ายศิลปวัฒนธรรม สันทนาการจากฝ่าย
กีฬาและเชียร์ และ.....

ประการที่ 2 การส่งเสริมกิจกรรมที่จะ
เสริมสร้างประสบการณ์ สร้างความคิดและ
จิตสำนึกให้แก่เพื่อนนิสิตในคณะ อาทิเช่น โดยการทำ
ฝึกผู้นำของฝ่ายวิชาการ การจัดทำจุดสารของ
ฝ่ายสภารา และการทำเพื่อประโยชน์ต่อสังคม
ของฝ่ายสวัสดิการ ฯลฯ

สภาพที่ผ่านมาของสโมสรคณะ

เนื่องจากสภาพแวดล้อมหลายอย่าง
เช่น บรรยากาศภายในมหาวิทยาลัย ความตื่นตัว
ของนิสิตและนโยบายของผู้บริหาร ทำให้สภาพ
ที่ผ่านมาของสโมสรในช่วงก่อน ๆ จึงดูไม่ค่อย
เต็มที่นักภาพของสโมสรที่ปรากฏให้เห็น เป็น
เพียงองค์กรที่เป็นของคนเพียงกลุ่มเดียว มิใช่
ของนิสิตภายในคณะทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่กลุ่มคนที่
เข้ามาทำหน้าที่บริหารสโมสรก็ประกอบด้วย
ความตั้งใจจริงและมีความจริงจังในการทำงาน
ซึ่งปัญหานี้ก็ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ความไม่เข้าใจ
ท้อแท้และสับสน ในหมู่คนทำงานและนิสิต
ในคณะโดยทั่วไป ตัวอย่างที่จะชี้ให้เห็นปัญหานี้
มีมากมาย เช่น ปัญหาห้องสโมสรนิสิตซึ่งเป็น
สถานที่รวมนิสิตในคณะ เป็นของทุกคน ก็มี
เพียงคนมาใช้เพียงกลุ่มเดียว คือคณะกรรมการ
และผู้ใกล้ชิด คนอื่น ๆ ก็ไม่กล้าย่างกรายเข้า

มาทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็เป็นผู้ที่มีสิทธิอันชอบธรรม
นอกจากนี้ในการทำงานบางอย่างของสโมสรร
ก็ยังไม่ค่อยได้รับความร่วมมือจากเพื่อนนิสิต
เท่าที่ควร

จากอดีตที่ผ่านมา ไต่จำเดือนให้ตระหนัก
ถึงความสำคัญของปัญหาข้อนี้ และได้พยายาม
หาวิธีแก้ไข ซึ่งการจะแก้ไขได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับ
กับ เพื่อนนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ทุกคนที่จะต้อง
มาร่วมกัน และทำความเข้าใจเสียใหม่ว่า
สโมสรมณะ คือใคร?

215

และสำหรับคำตอบที่อยากจะบอกกับพวก
เราทุกคน ก็คือ สโมสรมณะมิใช่เพียงกลุ่มคน
ที่เข้ามาบริหารงานเท่านั้น หากแต่คือ ฉัน
คือ เธอ คือ เพื่อน ๆ ทุกคน ที่มีสายเลือด
ของความเป็นมนุษยศาสตร์ มีความรัก
ความมุ่งมั่น ในการจะสร้างมนุษยศาสตร์ของ
เราให้ก้าวไกล

การพัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีกว่า จำเป็นต้อง
อาศัยความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่มทุกคนมิใช่
เพียงใครคนใดคนหนึ่ง หลังในการสร้างสรรค์
คณะมนุษยศาสตร์อยู่ที่พวกเราชาวมนุษยศาสตร์
ทุกคน ... และเรากำลังรอเพื่อนอยู่

SRINA KHARINWIROT

ริมเย็น

ริมเย็นเป็นศรีแก่เรา
 ริมเงาจรจวณพิน
 เราเหลียวขวาม
 ผู้ค้นค้น ไฟหวาชา
 มุ่งมั่นสร้างสรรค์สิ่งดี
 ทุ่มเทวีเพื่อการศึกษา
 ชาติไทยยังเรืองพัฒนา
 ด้วยคุณค่าแห่งศรีนครินทร์

สามัคคีมนุษยศาสตร์อาจยืนยง
 เรามั่นคงทรงมโนในศักดิ์ศรี
 เราสเอกร่วมสมานสามัคคี
 นานนับปลงความผิดตลอดไป
 คำนึงพิพามนุษย์ศาสตร์เก่งกาจกรัน
 เข้มประจัญสู้ทุกคราไม่ว่าหน้าไหน
 เราชนะหรือแพ้ไม่สนใจ
 เรามั่นน้ำใจที่ดั่งของนกกักพา

มารีย์ชมนมนุษยศาสตร์

ทักทาย บนทางสายใหม่

ทัศนศิลป์ 4

บนถนนสายที่ชื่อประสานมิตร พี่คิดว่าถึงแม้น้องจะไม่เต็มใจที่จะเลือกเดินทางสายนี้เท่าไรนัก แต่น้องคงไม่ปฏิเสธไซ้ใหม่ที่จะลองดู มีหลายสิ่งหลายอย่างบนโลกนี้ที่น้องไม่ต้องการ น้องต้องเผชิญกับมัน แต่น้องก็ผ่านมันมาได้ และเป็นผลสำเร็จอยู่ไม่น้อยมิใช่หรือ?

ความสำเร็จการศึกษา เป็นจุดมุ่งหมายหลักบนถนนสายนี้ พี่คิดว่ามันอยู่ไม่ไกลหรอก ระยะเวลาสี่ปีในมหาวิทยาลัยนั้นเป็นเพียงระยะทางสั้น ๆ เมื่อเทียบกับระยะทางของชีวิต ๆ หนึ่ง น้องเคยคุยกับคนเฒ่าคนแก่บ้างไหม ? ท่านมักจะพูดคุยเรื่องราวในอดีตของท่าน ในขณะที่สายตาทอดยาวออกไปลึกลงไปในแวตาคู่ นั้นดูเสมือนหนึ่ง เราได้เห็นภาพบนทางสายหนึ่งซึ่งยาวไกล ในขณะที่วัยเด็กของเราจินตนาการอันเสรีที่ชี้ชวนให้ทำทายเป็นสิ่งใหม่ ๆ ประสบการณ์ในวัยเด็ก เมื่อเทียบกับวิถีชีวิตอันไกลลิบนั้น เด็กน้อยมีอภิวาดภาพความคิดไปถึงได้ (น้องกับพี่นั้นอยู่ไม่ห่างไกลกันเลย บนถนนสั้น ๆ สายนี้เป็นเครื่องยืนยันว่า เมื่อน้องก้าวเข้ามาบนถนนสายนี้นั้น พี่ก็ยังมิได้จากไปไหน)

ใน “วัยหนุ่มสาว” ที่เราผ่านเข้ามานี้ เราไม่อาจรู้ได้เลยว่าหนทางข้างหน้า นั้น จะยาวไกลไปจากหนทางที่เราผ่านมาแค่ไหน ท่านมหาตมะคานธีได้เคยกล่าวไว้ว่า “ความสุขในชีวิตอยู่ที่การสลัดตนออกจากความกังวลของชีวิต อดีตเป็นของเรา แต่เรามีใช่เป็นของอดีต เราเป็นของปัจจุบัน เราเป็นผู้สร้างอนาคต แต่เรามีใช่เป็นของอนาคต” สิ่งที่เราควรสนใจนั่นคือปัจจุบันในวัยหนุ่มสาวเช่นนี้เราสามารถจะทำอะไรอย่างเต็มที่ ได้บ้าง นื่องเชื่อเหมือนฟ้าโหมว่าเวลานี้เป็นช่วงวัยที่เราจะตักตวงความรู้ได้มากมายกว่า ช่วงที่ผ่านมา ร่างกายของเรานั้นมีกำลังสามารถพอที่จะไขว่คว้าตามสิ่งที่เราปรารถนา สติปัญญา กำลังพัฒนาอย่างเต็มที่ และการเปลี่ยนแปลงในการพัฒนาบุคลิกภาพของชีวิตกำลังปรับปรุงครั้งยิ่งใหญ่ ซึ่งจะเป็นตัวของตัวเองมากที่สุดในเวลาต่อไป นั่นคือสิ่งที่เรามีอยู่ขณะนี้ สามารถจะซุดขึ้นมาใช้ในการสร้างสรรค์ชีวิตให้เจริญงอกงามอย่างไม่สิ้นสุด

หนทางที่ผ่านมาและกำลังจะผ่านไป จึงมีข้อแตกต่างกันอยู่ในช่วงวัยนี้ นั่นเพราะทางข้างหน้า นื่องจะต้องใช้สิ่งที่จะพัฒนาให้เพิ่มพูนในวัยนี้เป็นเชื้อเพลิงในการผลักดันวิถีชีวิตของนื่องด้วยตัวของนื่องเองมากกว่า แต่ก่อน ผู้ที่จะกำหนดอนาคตและเส้นทางสายใหม่นั้นก็คือตัวนื่องเองอย่างที่กล่าวไว้ แล้วตั้งแต่ต้น สังคมปัจจุบันสร้างเงื่อนไขขัดขวางสิ่งที่เราใฝ่ฝันเสมอ เราจะต้องรู้ว่า

อุปสรรคครั้งสำคัญ ๆ จะต้องเป็นสิ่งที่เผชิญอยู่เบื้องหน้าเป็นแน่

เรื่องราวของมหาวิทยาลัยเป็นสิ่งที่น้องต้องรู้จักให้มากขึ้น ลึกซึ้งขึ้น ในสังคมไทยของเรานั้น มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันหนึ่งที่ได้รับการยกย่องมาช้านาน จนปัจจุบันนี้ เนื่องจากเงื่อนไขของสังคมเปลี่ยนไป ผู้คนมีจำนวนมากขึ้น แต่ค่านิยมก็ยังยึดถือกันอย่างผิดเพี้ยนไปหลายอย่าง เช่นผู้ที่จบจากมหาวิทยาลัยเท่านั้นจึงจะอยู่ในสังคมอย่างสุขสบายทั้งเกียรติยศและเงินตรา เสมือนหนึ่งว่าสังคมมีทางอยู่เส้นเดียวที่จะไปถึงจุดหมายอันสวยหรูนั้นได้ เราผู้ซึ่งกำลังอยู่ในสถาบันนี้ และจะเป็นผู้ที่ผ่านออกไป น่าจะเป็นผู้กำหนดว่าถ้าสถาบันแห่งนี้ มีคุณประโยชน์มันจะอยู่ตรงไหน ? ปริญาจะต้องมีความหมายสำหรับตัวของเราเอง มากกว่าค่าที่ผู้อื่นกำหนดให้ เพราะคุณค่าที่มาจากภายนอกตัวเรานั้นจะทำให้เราเข้าใจตัวเองผิดไปในที่สุด

เป็นความจริงหรือไม่ที่สังคมแห่งนี้ จะเจริญเติบโตไปด้วยกลไกหลาย ๆ ส่วน ในสังคม บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยเป็นเพียงกลไกชิ้นหนึ่งในสังคมนี้ แต่มีใช้กลไกสำคัญทั้งหมด เราควรจะระลึกไว้ให้ดี ในมหาวิทยาลัยที่เราอยู่นั้นเราได้รับแต่อาหารชั้นดี นั่นคือวิทยาการที่คนรุ่นก่อนเราได้เลือกสรรไว้ให้แล้ว เราได้เจริญเติบโตทางสติปัญญาอย่างมากมาย เพราะอาหารพิเศษเหล่านั้น เมื่อเราได้รับโอกาสที่ดีในขณะที่คน

มิตร.ประสานมิตร

หลายร้อยหลายพันในสังคมไม่มีโอกาส นั่น
มิใช่ว่าเขาไม่ยกได้ แต่เป็นเพราะเขาไม่มี
โอกาสเหมือนเช่นเราใช่ไหม? น้องลองคิด
ทบทวนให้ดี

เมื่อเราเรียนรู้ที่จะเป็นกลไกที่ดีของ
ระบบแล้ว อิงเรามีจิตสำนึกในสิ่งที่เราทำได้
เป็นนั่น คนอื่น ๆ ได้สูญเสียอะไรไปบ้าง
เราจะทำหน้าที่ตามสำนึกที่ถูกต้องของเรา
ได้อย่างดีที่สุด มนุษย์มีความรักเป็นสมบัติ
ที่ล้ำค่ามาตั้งแต่เกิด การบ่มเพาะให้ความรัก
นั้นเจริญงอกงามขึ้นในสังคมที่กำลังแร้นแค้น
ทางจิตหนึ่งจึงมีความจำเป็นยิ่ง ถ้าคนหลาย ๆ
คนในยุคนี้ต่างอยู่ในโลกแคบ ๆ ของแต่ละคน
นิสิตมหาวิทยาลัยก็อยู่ในโลกของตน เป็น

เรื่องแน่นอนที่ในภายจะได้มาในสิ่งที่ต้อง
การ เราจะมีโอกาสที่จะชนะมากกว่าคนอื่น ๆ
แต่การชนะของเรานั้นมีคุณค่ามากแค่ไหน
ถ้าการศึกษาเป็นการติดต่ออาวุธให้กับผู้เรียน
แล้ว เราจะได้ใช้อาวุธนั้นในทางเอาเปรียบ
ผู้ที่ด้อยกว่าเราด้วยวิธีที่ลึกซึ้งอีกต่อไปเลย

พี่น้องเปรียบเทียบถึงปัญญาชน ที่ได้
ชื่อว่าจบจากมหาวิทยาลัยได้อย่างหนึ่งที่จะ
ให้น้องลองคิดเปรียบเทียบดู คือถ้าสังคม

ของเราเป็นเช่นนี้ในภาษาณะ น้องคิดว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว น้องจะต้องเข้าไปปะปนอยู่ในสังคม น้องจะเป็นปัญญาชนแบบใด น้ามัน หรือน้าเชื่อม?

เมื่อผ่านเรื่องรอบ ๆ ตัวแล้ว อดเป็นห่วงน้องไม่ได้ในคำถามที่ใกล้ตัวที่สุดเรื่องหนึ่งนั่นคือ เรียนมนุษยศาสตร์เรียนเพื่ออะไร (เรียนแล้วไปทำอะไรกิน) เพราะคำถามนี้เป็นคำถามที่จะตอบให้ชัดเจนได้ลำบาก คำถามหนึ่ง น้องเองคงต้องการคำตอบนี้เพื่อชี้แจงต่อคนรอบ ๆ ข้างกระมัง เรามาลองรู้จักเนื้อหาของมนุษยศาสตร์นี้ก่อนที่จะหาคำตอบให้ตนเองก่อนดีไหม

มนุษยศาสตร์เป็นศาสตร์ที่เนื้อหาวิชาต่าง ๆ นั้น ไม่มีคำตอบเป็นถูกหรือผิด เช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ วิชาต่าง ๆ เช่น ปรัชญา จิตวิทยา ศิลปะวัฒนธรรม และภาษาฯ สิ่งเหล่านี้เปลี่ยนแปลงตัวเองตลอดเวลา ด้วยถ้าโลกนี้มีสิ่งที่ประกอบขึ้นอยู่สองส่วน นั่นคือ สิ่งที่เราเรียกตนเองว่ามนุษย์ กับสิ่งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่มนุษย์นี้แล้ว สิ่งที่เราเรียกว่ามนุษย์นั้น แม้ในปัจจุบันก็หาคำตอบ นิยามต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ไม่ได้อย่างชัดเจน (เช่นมนุษย์เกิดมาเพื่ออะไร?) เป็นคำตอบที่ถูกต้องอย่างที่สุด

ย้อนกลับมาที่ประเภทของศาสตร์ในโลก ซึ่งแบ่งได้สองแบบใหญ่นั่นคือ ศาสตร์บริสุทธิ์กับศาสตร์ประยุกต์ คณะต่าง ๆ ตามมหาวิทยาลัย อาทิเช่น วิศวกรรมศาสตร์, ศึกษาศาสตร์ฯ ในเนื้อหาของแต่ละสาขา

ก็เรียนทั้งสองอย่างเช่น วิศวะก็ต้องเรียนทั้งวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ก่อน แล้วจึงประยุกต์แยกไปตามสาขาเช่น วิศวกรรมโยธา, วิศวกรรมไฟฟ้าฯ ซึ่งสาขาวิชานั้น ๆ มีวิชาชีพมารองรับอย่างชัดเจน แต่มนุษยศาสตร์นั้นเราศึกษากันในทางศาสตร์บริสุทธิ์มากกว่า ศาสตร์ประยุกต์ เช่นเรียน วรรณคดี ฯ ซึ่งสาขาวิชาชีพที่จะมารองรับนั่นคือ การนำศาสตร์นี้ไปประยุกต์ใช้ในปัจจุบันมีอยู่เหมือนกัน แต่ไม่ชัดเจน จึงไม่ค่อยเป็นที่พอใจของนักศึกษาที่มีได้ชอบในศาสตร์นี้ตั้งแต่ต้น ยิ่งในสภาพสังคมเวลานี้มีระบบที่แน่นอนในการพิจารณาคนเข้าทำงาน ทำให้หนีสิตในสาขามนุษยศาสตร์ยากที่จะตอบคำถามกับระบบเหล่านั้นได้ ซึ่งมีส่วนทำให้หนีสิตตกงาน (ส่วนหนึ่งจากเป้าหมายที่ไม่ชัดเจน) ซึ่งเรื่องนี้จำเป็นหรือไม่ที่เราจะต้องทบทวนหลักสูตร ให้เพิ่มเติมในเรื่องทางเชื่อมต่อระหว่างศาสตร์บริสุทธิ์ส่วนใหญ่นี้กับวิชาชีพซึ่งจำเป็นสำหรับหนีสิตในการดำรงชีวิตต่อไป

เมื่อเรามองแยกแยะถึงส่วนที่เป็นปัญหาแล้ว อยากให้พวกเราดูว่ามนุษยศาสตร์นี้มีส่วนที่อยู่ตรงไหน มองให้เห็นว่ามันจะสามารถช่วยเราได้จริง ๆ ในสังคมนี้ นั่นคือมนุษยศาสตร์เป็นศาสตร์ที่ช่วยทำให้เราเข้าสู่สภาพการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้น การมีทักษะที่กว้างขวางขึ้น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มองปัญหาบุคคลที่แก่นภายใน อันนำไปสู่การประนีประนอมเพื่อแก้ปัญหาที่มีความคิดสร้างสรรค์และจริยธรรมประจำตน ซึ่ง

คุณสมบัติเหล่านี้ยอมรับใหม่ว่าในวิชาชีพ เช่น เลขานุการ, สื่อสารมวลชน, นักวิชาการ, ครู อาจารย์, บุคลากรในองค์กรและข้าราชการฯ ต่างต้องใช้สิ่งเหล่านี้เป็นหลักในการทำงานทั้งสิ้น

เมื่อถึงตอนนี้ น้องพอจะหาคำตอบเกี่ยวกับการเรียนมนุษยศาสตร์ได้หรือไม่ (ในที่สุดที่ก็ไม่ได้ตอบคำถามอย่างชัดเจน) ทางที่จะเข้าสู่ความเข้าใจในมนุษยศาสตร์นั้นไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป การพยายามทำความเข้าใจในขณะที่เรียนรู้ในแต่ละวิชา ขณะที่พิจารณาถึงเป้าหมาย (ในการจบวิชาเอกของตน) ให้ชัดเจน ในตอนแรกนั้น สังคมอาจจะไม่คุ้นเคยกับบัณฑิตสาขานี้เท่าไร แต่เป็นที่เชื่อได้ว่า เมื่อเราได้ผ่านการเป็นมนุษยศาสตร์อย่างสมบูรณ์แล้ว ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นสิ่งเหล่านี้จะทำให้เราเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ และสังคมจะยอมรับเราได้ในที่สุด น้องเชื่อหรือไม่?

“ความสำเร็จนั้นต้องชำระค่าของมัน ด้วยราคาอุปสรรคที่ผ่านมา” เป็นถ้อยคำที่ยืนยันว่า แม้นถนนสายนี้จะเดินอย่างไม่สะดวกสบาย ถ้าเรามีศรัทธาเชื่อในพลังซึ่งแฝงอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคนแล้ว เป้าหมายนั้นจะมองเห็นได้ไม่ลงเลื่อน แม้ว่าจะอยู่ห่างไกลสักแค่ไหน ขอฝากน้องไว้ในโอกาสนี้เพื่อว่า คำตอบของน้องต่อสิ่งที่ได้จากสถาบันแห่งนี้

นี้ จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ และชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในทางข้างหน้าในชีวิตของน้องแต่ละคน ใครเล่าจะเป็นผู้กำหนดถ้ามิใช่ตัวของน้องเอง

วันที่มีแสงแดด :

เราพากันออกไปเดินเล่นที่ภูเขา
 เธอกุมมือฉันไว้
 ใจอุ่นจากมือของเธอ
 ลมหายใจของเธอ
 อยู่ แนบชิด
 และ... ถ้อยคำของเธอ
 เธอถามฉันว่า
 ขุนเขาแห่งนี้ สูงสักเพียงใด
 คำตอบนั้นมื่ออยู่แล้ว
 และเคยมีคนตอบแล้วนานแสนนาน
 ฉันตอบเธอว่า
 อย่าย่ำเป็นกิ้งกวดเลย
 นี่ไม่ใช่พระสุเมรุหรือ ไกรลาส
 ด้วยสองเท้าของพวกเขาอีกอาจจะก้าวขึ้นไปถึงได้
 ด้วยสองมือของพวกเขาอีกอาจทำลายมันลงได้
 ไม่มีสิ่งใดอยู่ไกลความสามารถของเรา
 ขอเพียงแต่ให้เรามีความตั้งใจจริง
 มั่น ใจจริง
 และลงมือทำจริง
 อย่าท้อแท้เมื่อมีอุปสรรค
 อย่าขงกัเมื่อมีผองภัย
 ถ้าเธอต้องการที่จะขึ้นไปให้ถึงยอด
 เราก็จะเริ่มก้าวกันตั้งแต่เดี๋ยวนี้
 หรือถ้าเธอต้องการที่จะหลายมัน
 เราจะลงมือกันเดี๋ยวนี้
 โปรดอย่าถามฉันว่ามันจะเป็นเวลานานเพียงใด
 โปรดอย่าถามฉันว่าเราจะเหน็ดเหนื่อยเพียงใด
 โปรดอย่าถามฉันว่าเราจะเจ็บปวดเพียงใด
 แต่จงถามฉันว่า
 หลังจากนั้นแล้ว.....
 เราจะทำอะไรต่อไป

ประภัสสร เสวิกุล
 สยามรัฐ "ชาวกรุง"
 ม.ค. 23

วันแรก ที่เราพบกัน

จากบรรยากาศที่คับคั่งด้วยฝูงชน อบอุ่นด้วยบรรยากาศของมิตรไมตรี ระหว่างพี่และน้องใหม่ สลับฉากด้วยฝนระลอกใหญ่ที่ช่วยสร้างบรรยากาศชุ่มชื้น แจ่มใส ลดความร้อนอบอ้าวจากไอร้อนใน วันนั้นจนหมดสิ้น พี่และน้องก็เบียดพอ ๆ กัน ในคืนที่ศรีนครินทร์ฯ

กองสารวา ยกทีมอย่างกระตือรือร้น พร้อมด้วยเครื่องเล่นเทป 1 เครื่อง และถ่านไฟฉาย เปลี่ยนใหม่ คงเป็นด้วยความคิดค้น (คืนตะลิ่ง) กับน้องใหม่ปี่นี่ ที่ ๆ จึงไม่ค่อยจะยอมสัมภาษณ์น้องเลย แต่อย่างไรก็ดีพวกเราก็ยังได้เสียงใส ๆ ของน้อง ๆ มาเป็นที่ระลึกลำพัง กันในระหว่างทำ Art work จึงขอถ่ายทอดฝากไว้เป็นความทรงจำของพวกเขา เราด้วยกัน ในหนังสือเล่มนี้ ในวันแรกที่เราพบกัน

สารวา ฯ - น้อง....เอ๊ย ....น้องชื่ออะไร

น้องใหม่ ภัทรสุภางศ์ เฉลิมนนท์

- ชื่อเล่นชื่ออะไรน้อง

ชื่อ เอ็กซ์ ค่ะ

- ชอบชื่ออะไรครับ

สีน้ำเงิน

- ที่คนนี่หล่อไหม

(คิดนิคนิ่ง) ไม่หล่อ

- น้องเลือกที่นี้อันคับที่เท่าไร

อันคับสุดท้าย

- ก็ทุกคนแหละที่นี่...ทุกคนแหละครับ
ก็แน่นอยู่แล้ว...ฮิวรี่
- มีอะไรจะพูดไหม เกี่ยวกับบ้าน
เมืองทุกวันนี้
(หยุดคิด) ก็สนุกก็ควรจะเป็น
อย่างนั้นอยู่แล้ว
- ที่บ้านล้วนเป็นอย่างไร
เพิ่งพูดเมื่อวานนี้เอง
- นื่องจากโรงเรียนอะไร
สามเสนวิทยาลัย ชะ
- คิดที่นี่ เสียใจมากไหม
ก็คิดอย่างนั้น ดีใจมากกว่า
- แล้วรู้สึกอย่างไรกับคนที่ไม่ได้บ้าง
ชะ
คนที่ไม่ได้เทรอชะ เขาก็..เออ
คงจะแก้ตัวใหม่ น่าจะได้ แล้วทาง
เลือกอย่างอื่นยังมีอีกเยอะไม่
สมควรจะเสียใจมาก
- แล้วน้องรู้จัก มหา'ลัย ศรีนครินทร
แค่มโนชะ
รู้จักดีชะ มีญาติ ๆ หลายคนเรียน
ผู้ใหญ่ เช่น คุณป้าอย่างเนี่ย ตั้ง
แต่วันคุณป้าแล้วก็เรียนนี้มา
- ขอบคุณมากชะ

- พี่ขอสัมภาษณ์หน่อยนะ ชื่ออะไรชะ

ปุ๋ ชะ

- เลือกที่นี่ไว้วันเดียวกับเท่าไร

อันตัม 5

- ตีใจไหมชะ ที่คิดที่นี่

ดีใจมาก

- รู้สึกอย่างไร

ดีเกินชะ

- เอ่อ...รู้สึกอย่างไรกับเพื่อนที่ไม่คิดมา

เสียใจชะ เขาคงเตรียมตัวน้อย แล้วก็...

- น้องรู้ไหมชะ ว่าที่นี่เรียนกันอย่างไร

ไม่ทราบ ทราบแล้วว่าจะมาเป็นครู

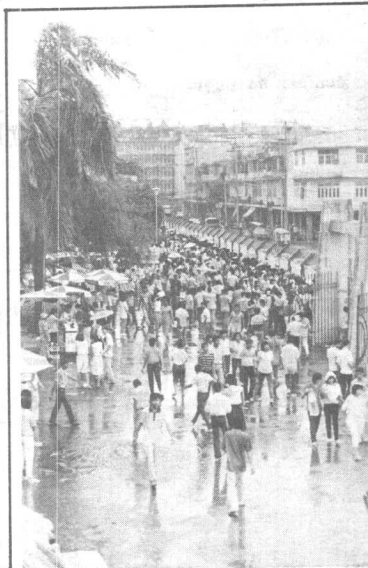
- แล้วมหา'ลัย รู้จักแค่มโน

แล้วบ้านมีคนเรียนอยู่คน เขาเพิ่งจบมา

แล้วก็...รู้ชะ รืออยู่อย่างเดียว รืออย่าง

เดียวว่าจะจบมาเป็นครูชะ

- ขอบคุณมาก แค่นี้ชะชะ

- ชื่อจริง ชื่ออะไรครับ

ดวงรัตน์

- ชื่อเล่น ชื่

ชื่อ นุ่ม ค่ะ

- น้องเลือกที่นี้อันดับที่เท่าไรครับ

อันดับ 4 ค่ะ

- แล้ว รู้สึกที่นี่ ที่น้องคิดมาน้อยแค่ไหน

เชียว แบบว่า ทราบดีว่าอยู่ที่สุขุมวิท แต่ไม่เคย
ไปนะค่ะ

- เอ่อชื่ออะไรน้อง

ชื่อแดง ชะ

- รู้สึกอย่างไรที่คิด

ตื่นตื่น แล้วก็ แปลกใจด้วยชะ

- ในความเห็นน้องคิดว่า มหา'ลัย เป็น

อย่างไร (ประสานมิตร)

ก็คิดว่าดี แบบว่า ไม่ดังเกินไป ก็พอรู้จัก

- กับเพื่อนที่ไม่คิดทำอย่างใจดีล่ะ

เพื่อนที่ไม่คิด ก็แสดงความเสียใจกับเขา

รู้สึกที่ไม่คิดหลายคนอยู่เหมือนกัน

- ทราบไหมล่ะว่าเรียนอะไร ถึงเลือกมา
ก็เลือก แบบว่าคิดว่าที่จะไปเลือกอย่างอื่น

- En' มากี่ปีแล้วชะ

เพิ่งปีแรก

- น้องรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างวันนี้

รู้สึกว่ามันดี พอ ๆ กับเห็นครั้งแรก

ก็สนุกชะ

- กับเพื่อนที่ไม่คิดน้องรู้สึกอย่างไรบ้าง

ก็สสารเขาเนอะค่ะ

หวังว่าคงจะจำกันได้ ในวันนั้น ขอขอบคุณ

พี่ ๆ ทุก ๆ คน ที่ไปช่วยกันรับน้องที่เดินท์

ทำให้บรรยากาศสนุกสนาน และเป็นที

ประทับใจ สำหรับทุก ๆ คน

.....

แต่...ผู้มาใหม่

วิรุณ ตั้งเจริญ

การก้าวเข้ามาสู่มหาวิทยาลัยในบ้านเมืองเรา ต้องผ่านการแก่งแย่งชิงดีในระบบแพ้คัดออก ผ่าน ไปข้างหน้าด้วยการเหยียบป่าเหยียบไถลผู้อื่น ผู้ชนะคือรอยยิ้มและความทรงจำ ส่วนผู้แพ้ดูเหมือนชีวิตจะถูกมองอย่างต่ำต้อยลง มันอาจจะไม่ใช่ความเลวร้ายของเรา เพราะบ้านเมืองนี้คิดและทำได้แค่นี้ เรามีรัฐบาลและผู้บริหารการศึกษาได้แค่นี้ การศึกษาบ้านเมืองเรามันจึงเป็น ไปได้แค่นี้เช่นกัน

เมื่อเราผ่านเข้าสู่มหาวิทยาลัย เรากำลังมุ่งหวังสิ่งใด เพียงความรู้ความสามารถในศาสตร์ที่เราศึกษาเพียงพอละ หรือ หรือถ้าเพียงพอ เราจึงจังกับมันมากน้อยเพียงใด หรือมีความทรงจำอย่างไรสาระ มีตรามหาวิทยาลัยเหมือนสัตว์มีเจ้าของเท่านั้นเองหรือ? คำถามมากมายเหล่านี้ ผ่านเข้ามาสู่ความนึกคิด

ก่อนอื่นสิ่งที่เรานำสงสัยดูเหมือนจะต้อง
ร่วมกันสงสัยว่าข้อสอบที่เราผ่านมา เข้ามาสู่
มหาวิทยาลัยนั้นมีมาตรฐานที่ควรถูกมากน้อย
แค่ไหน การวัดผลข้อทดสอบวัดเพียงการท่องจำ
วัดเพียงทักษะเหมือนมนุษย์เป็นเครื่องจักรหรือ
เปล่า? ข้อทดสอบเคยวัดสมรรถภาพทางความ
คิดและมันสมองของเราบ้างหรือไม่? และเรา
เชื่อมั่นว่าผู้คนที่ได้ชื่อว่าเป็นอาจารย์ได้มาก
น้อยเพียงใด เขามีสมรรถภาพกันจริงหรือไม่
ในสังคมนี้

สำหรับมหาวิทยาลัยแล้ว มันคืออะไร?
ในฐานะที่เรากำลังจะใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย
มันคือโรงเรียนช่างฝีมือเช่นนั้นหรือไม่? มันคือ
สถานแห่งแข็งข็งที่กันเท่านั้นหรือไม่? มันคือโรงเรียน
ท่องจำและเดินตามกันอาจารย์เท่านั้นหรือไม่
มหาวิทยาลัยน่าจะมีค่ามากกว่านั้น เพราะถ้า
เป็นเช่นนั้น เราเรียนกันทางไพบรณีย์ก็ได้ เรา
ฝึกฝนกับผู้มีความสามารถเฉพาะก็ได้ และถ้า
เราคิดได้หรือประพฤติได้เพียงเท่านั้น ไม่ต้อง
รอให้ใครประณามหรือ ประณามตัวเองก่อน
ก็ได้

มหาวิทยาลัยน่าจะมีความอุดมสมบูรณ์
ทั้งทางด้านความสามารถ ความคิด รสนิยม
การสร้างสรรค์สังคม การร่วมมือกับสังคม และ
การเป็นผู้มีจริยธรรม จริงอยู่ มันอาจจะเป็น
อุดมการณ์เกิดไป แต่ถ้าเราไม่ปรารถนาเช่นนั้น
การศึกษาในมหาวิทยาลัยบ้านเมืองเราก็คงนำ
คู่มืออยู่เช่นกัน แล้วเราก็คงได้แต่คนที่มีความ
สามารถแต่ไร้ใจ ไร้คนเก่งแต่ไร้สนิมดำ ได้
คนฉลาดแต่เห็นแก่ตัว หรืออะไรเทือกนั้น

มหาวิทยาลัยน่าจะเป็นแปลงสาธิตความ
ก้าวหน้าในสังคม แต่ที่เห็นๆ กันอยู่ มหาวิทยาลัย
กลายเป็นแหล่งสร้างเสริมความเห็นแก่ตัว ส่ง
เสริมลัทธิเอาอย่างกันไปอย่างไม่ลดละ และดู
เหมือนทั้งผู้บริหารและอาจารย์ไม่ค่อยจะมี
ความคิดก้าวหน้า เพื่อสร้างตัวอย่างในสังคม
หากันได้ก็เพียงการใช้ชีวิตกันเงิบๆ เหนงๆ
เหมือนกับว่ามันคือ ความดั่งามกระนั้น

สังคมนี้มีภารกิจที่ต้องร่วมกันรับผิดชอบ
มากมาย เราแยกกันเป็นสถาบัน คณะวิชา

สมาคม หรือองค์กรอื่นใด ก็เพื่อแบ่งแยกภารกิจ และกลับมารวมกันสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ตลอดมาเราก็จะแยกกันเพื่อเพื่อแยกกัน เราเอื้อมห่างกับสถาบันใหญ่สถาบันเล็ก สถาบัน สักคินา ไม่สักคินา ขณะนั้น ภาควิชานี้ น้อยนัก ที่จะเห็นการทำงานร่วมกันในสังคมแล้วเป็น ไปอย่างราบรื่น (ยกเว้นงานเพื่อผลประโยชน์)

รวมทั้งองค์กรนิสิต สภานิสิต สโมสรนิสิต ก็เถอะเรามีเพียงภาพที่งดงามเสียไม่ใช่น้อย

เรามีความสามารถกันจริงหรือ? เรามี ความคิดกันจริงหรือ? มันจะได้มากก็ด้วยความ มุ่งมั่นจริงจัง และแสวงหาอย่างไม่หยุดนิ่ง ไม่ ไข้ได้มาเพียงชั่วโมงเรียน เพียงการเดินทางตามหลัง ผู้ใหญ่หมาไม่กัด หรือเพียงเพื่อการศึกษาหา ความรู้เฉพาะด้านศาสตร์ของตน นั่นไม่ใช่

การแสวงหา แต่มันคือการล่อแหลมกับความ คิดค้น ความคิดและความสามารถที่มีคุณ จะ เกิดขึ้น ได้ก็ด้วยความกว้างเท่านั้น ความกว้าง และลึกจึงต้องผสานกัน

ผู้ผ่านมหาวิทยาลัยไม่น้อย ไร้เสียซึ่ง รมนิยม และอย่ามองว่ามันคือสุนทรียศาสตร์ เท่านั้น เพราะนั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่ง แม้ผู้เรียน ทางนี้โดยตรงก็ใช้จะมีรมนิยมเสมอไปไม่ ทราบ เท่าที่เขามได้เพียงฝีมือและความซัดชา คนตรี ศิลปะ วรรณกรรม ปรัชญา ศาสนา ธรรมชาติ มันคือรมนิยมอันงดงามทั้งสิ้น ไม่เช่นนั้นผู้คนที่ ผ่านจากภาควิทยาลัยก็จะกักขะพะในหัวใจ โดยที่บอกใครไม่ได้

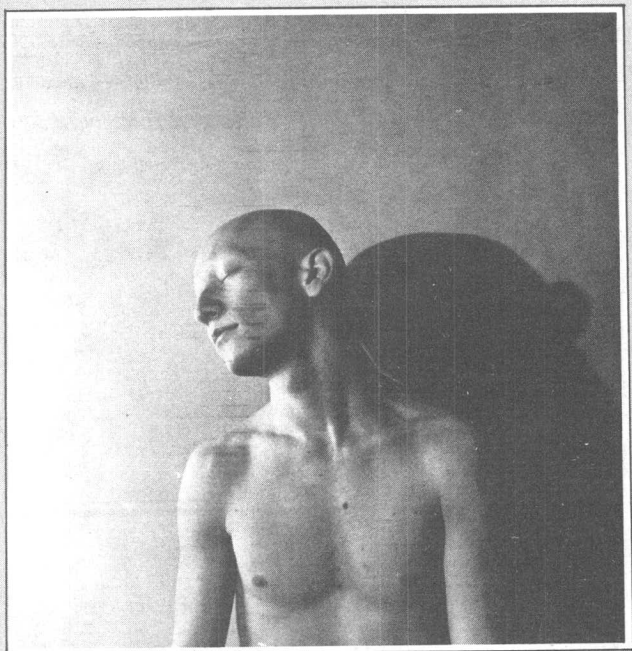
การสร้างคนในมหาวิทยาลัย ไม่มีใคร นิยมฝึกกันนักยิ่งฝ่ายอาจารย์ด้วยแล้ว ศาสตร์ที่

เป็นวิชาการ อาจารย์ก็พ่นเนื้อหาให้ผ่านๆ ไป
 ศาสตร์ทางปฏิบัติ อาจารย์ก็หลบลิ้นหน้า เฉยชา
 เท่านั้นยังไม่พอ กิจกรรมของนิสิต นักศึกษา
 ที่จะช่วยเน้นการร่วมมือ เน้นการปฏิบัติ เน้น
 ความกว้าง อาจารย์ส่วนใหญ่ก็เฉยเมย และ
 อีกไม่น้อยก็ปฏิบัติด้วยซ้ำไป เลวร้าย

แม้นิสิตนักศึกษาเองก็เผลอ ลองมาสังเกต
 ความอ่อนแอและลัทธิเอาอย่างดู ไม่ว่าจะเป็น
 การรับน้องใหม่แบบหาสาระไม่ได้ ร็อค คอนเสิร์ต
 ที่นิสิตแอดัด การอภิปรายที่หาคนฟังไม่ได้
 รายการเชิญดารานักนิสิต นักศึกษาให้ความ
 สนใจบังคับ การร่วมกิจกรรมที่แห้งแล้ง ฯลฯ

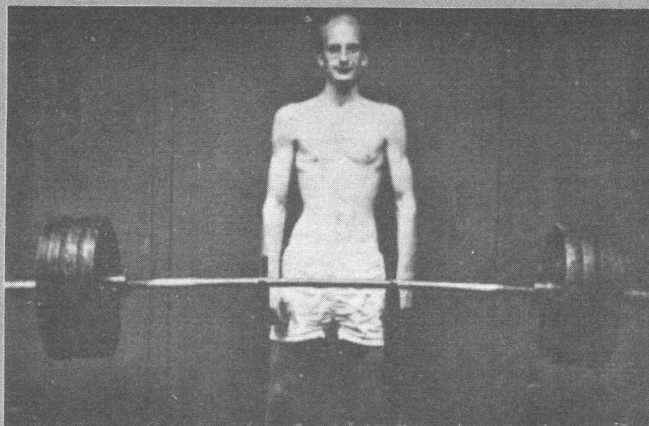
แล้วผู้มาใหม่ล่ะ ท่านมีความคาดหวัง
 และความหวังอย่างไรกับมหาวิทยาลัย และท่าน
 จะประพฤติปฏิบัติอย่างไรดี หรือจะผ่านเข้ามา
 และออกไป โดยไม่ต้องคิดไม่ต้องทำอะไร เพียง
 ยอมรับสิ่งที่เป็นไป.....เท่านั้นเองหรือบัณฑิต
 ในอนาคต ●

หนีเงา

- มีคนๆ หนึ่ง ที่รำคาญเงาของตัวเอง และทรอยเท้าของตนเองไม่ได้ จนคิดจะเอาขณะสิ่งทั้งสองนี้ให้ได้ๆ วิธีที่เขาใช้ คือวิ่งหนีจากทั้งสองอย่างนี้ ๗๗
- เขาจึงลุกขึ้นและวิ่งหนีๆ แต่ทุกฝีก้าว ที่เขาย่างเท้าลง ก็มีรอยเท้าอีกแล้ว โดยที่เงาก็ติดตามเขาไปทุกแห่ง ๗๗
- เขาเข้าใจว่าเขาวิ่งไม่เร็วพอ เขาจึงยิ่งวิ่งเร็วขึ้นทุกที โดยไม่ยอมหยุดเอาเลยๆ ในที่สุดเขาก็ล้มลง ถึงแก่ความตาย ๗๗
- เขาหารู้ไม่ว่า ถ้าเขาแอบเข้าสู่ร่ม เงาก็จะหายไป และถ้าเขานั่งลงอยู่เสียนิ่งๆ ก็จะไม่มียรอยเท้าเอาเลย ๗๗

การชนะและการแพ้

เมื่อคุณไปตี เทนนิสกับ เพื่อนแล้วคุณแพ้ เกมส์ คุณแพ้แปลว่าอะไร? ก้อแปลว่าคุณต้อูก เทนนิสไม่
ข้าม เบ็ด หรือ เลน ที่ เขาขีดไว้ ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่ง เขาทำได้ ก็แค่นั้นเอง

ในบางประเทศ การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ในหมู่นักเรียน ต้องเลิกเราไปเพราะ
ผู้ใหญ่ในวงการศึกษาซึ่งหน้าค่านมาก เห็นว่าการแข่งขันกีฬาในระหว่างนักเรียน เป็นชนวนให้นักเรียน
ตีกัน และตนเองไม่มีความสามารถในการบริหารการศึกษาพอ จึงแก้ไขปัญหาคด้วยการ เลิกกีฬาให้นักเรียน
อัน เป็นการแก้ไขปัญหาที่มองสั้น ง่าย ๆ หน้าค่าน ๆ และปราศจากความรับผิดชอบ ไม่มีมิมโนคติ
นักเรียนก็เลยไม่มีโอกาสฝึกฝนจิตใจให้รู้แพ้ รู้ชนะ

วัฒนธรรมตะวันตก เน้น เรื่องการ เอาชนะคะคนใน เกมส์กีฬา การกีฬาแทนที่จะ เป็นไปเพื่อรักษา
สุขภาพอนามัยและจิตใจ กลับกลายเป็นธุรกิจยิ่งใหญ่ การชนะคืออะไรเล่า? ก็คือการวิ่ง เร็วกว่าผู้อื่น
ตี-เตะบอลล์ไกลกว่าผู้อื่น หมั่นยำกว่าผู้อื่น มีลูกเล่น เยอะใน เกมส์ไฟท์ So what ? แน่นอนละ การ
ชนะใน เกมส์กีฬาอาจนำความสุขสนาน เบิกบานมาให้มากกว่าการแพ้แต่ถ้าคุณมุ่ง เอาชนะ เพื่อพิสูจน์
ตัวเองก็แพ้ เกมส์ในแง่ของสพริตของการกีฬาอันมีคุณค่ายิ่งคือสุขภาพร่างกายและจิตใจของคุณ หาก
เกมส์กีฬามันใหญ่โต เกินกว่าชีวิตของคุณ แทนที่จะ เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคุณ คุณก็ถูกมันชักใยไป ที่นำ
คลกเกี่ยวกับการกีฬาก็คือ ยิ่งคุณมุ่ง เรื่องชัยชนะน้อยลง เท่าไร โอกาสที่คุณจะได้รับชัยชนะมันก็มีมาก
ขึ้น เท่านั้น

การมุ่งมันที่จะ "ซัด" อีกฝ่ายให้พ่ายแพ้ไป เป็น เชื้อโรคอย่างหนึ่งของ เกมลี้กกีฬานักกีฬาสมัยนี้ ถูกโค้ชรอกยาและเคมีภัณฑ์ต่าง ๆ ให้กิน เพื่อ "ชัยชนะ" เพื่อนผมคนหนึ่งชอบเล่นม้า เขาชวนผมไปสนามม้า ผมได้ปฏิเสธไป ด้วยเหตุผลว่ากีฬาการแข่งขันม้ามันมิใช่ความสามารถของม้าแข่งและจ็อกกีมัน เป็นกีฬาเคมีไปแล้ว "chemical sports" เพราะมันนั้นถูกฉีดถูกบ้วนวัสดุเคมีเยอะแยะ การมุ่ง เอาชนะอย่าง เดียวในการกีฬาก่อให้เกิดการฉ้อฉลมากมาย

หากคุณเล่นกีฬา ชัยชนะไม่จำเป็นสำหรับคุณ คุณไม่จำเป็นต้อง เอาชนะผู้อื่น เพื่อให้คุณรู้สึกว่าคุณสำคัญ คุณชนะตัวเองได้หาความมั่นคงในตัวเองได้ มีประโยชน์อะไรที่จะไปเอาชนะผู้อื่น ไปรบเข้าใจ เกิดว่า "ผู้แพ้เท่านั้น ที่ประสงค์ชัยชนะ" การประสงค์ชัยชนะต่อว่า คุณไม่อาจมีความสุขได้เว้นไว้เสียแต่ว่าคุณจะสร้างความพ่ายแพ้ให้เกิดขึ้นแก่ผู้อื่น เมื่อคุณไม่อาจมีความสุขได้จนกว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะแพ้คุณ คุณก็ถูกเขาควบคุม ชักใย จูงจมูก ตลอดไป คุณเสียอีกที่อยู่ในฐานะผู้แพ้อย่างแท้จริง เพราะคุณ เป็นทาสทางจิตของอีกฝ่ายหนึ่งนั่นเอง

ชัยชนะมันก็ เหมือนกับ เงินทอง กล่าวคือ Money is not every thing. Money is only a thing.

Winning is not every thing. Winning is only a thing.

การแสวงหาชัยชนะนำความสุขสนุกสนานและความ เบิกบานมาให้ แต่หากการแสวงหาชัยชนะ นำความทุกข์มาให้เสียแล้ว เราก็ควรรักษาชีวิตเอาไว้ดีกว่า เพราะมันไม่คุ้มกันหรอก คนที่เข้าใจโลกดี เขาแสวงหาชัยชนะประหนึ่งว่ามันสำคัญ แต่ครั้งจบ เกมสไปแล้วไม่ว่า เขาจะแพ้หรือชนะ เขาก็ไม่เก็บ เขามาคิดให้หนักหัวของเขาต่อไปไม่ เพราะสิ่งที่ล่วงไปแล้วมันก็ล่วงไปแล้ว ใครจะไปเรียกกลับคืนมาได้ เขากลับไปหา เกมสอื่น เล่นให้สนุกสนาน เบิกบานใจดีกว่า

ครั้ง เรามอกตัวเองว่า เราจะเอาชนะให้ได้ ไม่ว่าชัยชนะนั้นจะราคาแพงและทลายชีวิตของเราสักแค่ไหน เราก็มัวตัวเองไปผูกไว้กับระบบความคิดที่โง่เขลา ดิ้นเกิน เราไม่เตรียมตัวไว้แพ้เลยหรือ ในเมื่อความพ่ายแพ้นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เป็นปรากฏการณ์ที่ธรรมดามาก และเป็นบทเรียนอีกบทหนึ่ง

คัดจาก HAPPY LIFE
ของ แดง ไบเล่

เมื่อเขื่อนมาคราแรกคงแปลกหน้า
อซาหึงจอลยอนนา...มาเดิดขวัญ
พี่หึงหลายเคียนใจไว้พร้อมกัน
ในวารวันที่ทราบว่ามีองมาเขื่อน

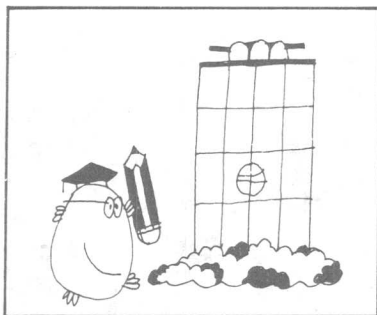
มนุษยศาสตร์ กว้างใหญ่มีไออุ่น
คอยเจือจุนแค้นมิตรใหม่ใครจะเหมือน
ทั้งอภิทั้งอรมีตักเตือน
ไม่แซเขื่อนน้องใหม่ให้ไกลตา

หนทางก้าวต่อไปอีกไกลนัก
พี่น้องข้าศึกาภิรกาย
เมื่อร่วมหัวเทา-แดงแหล่งบุญญา
ให้เข็ดหน้าสู้อได้ในสังคม

ช่วงเวลาหลายปีที่นั่งอยู่
คงเรียนรู้อะไรบ้างอย่างเหมาะสม
เมื่อจบจากนี้ไปได้ชื่นชม
เคยทุกข์ตรมเคยสุขข้านั้นอย่างไร

เตรียมคอยเปิดดวงใจให้โอบอ้อม
เพื่อนอบน้อมสถาบันอันยิ่งใหญ่
รับเอาความหวังดีจากพี่ไป
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจมิตรใหม่เอย.

กลวิธีการเรียนรู้ กับโรคนอนไม่หลับ

ในช่วงเวลาที่ยาวนานของชีวิตมนุษย์ มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญช่วงหนึ่ง เป็นการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กไปสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยแห่งความเบิกบาน สว่างไสว ฉันทนาการก้าวของชีวิตการศึกษาจากชั้นมัธยมตอนปลายไปสู่ชีวิตอีกรูปแบบหนึ่ง ชีวิตในมหาวิทยาลัยเป็นช่วงชีวิตที่สว่างไสวเทียบเท่าช่วงวัยรุ่น ฉะนั้น แต่จะสว่างไสวสุดเพียงใด นั้นก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานที่ผู้เข้าศึกษาได้วางไว้ ตั้งแต่เริ่มแรกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ดังนั้น การปรับตัวและการยอมรับเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะผ่านเข้ามา เป็นสิ่งจำเป็นประการหนึ่งที่จะต้องเรียนรู้ และปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์เพื่อที่จะได้พบกับความผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้น บทความนี้ ก่อกอง วิชาการณ์นี้ จึงถูกทบทวน ถูกลง ทั้งดอง ทั้งดอง แล้วจึงมา

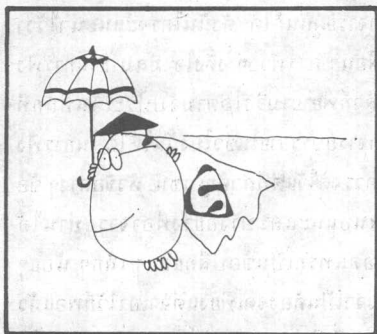
นอนแผ่สองสสิ่งอยู่ตรงหน้าผู้อ่านทุกคน และสิ่งที่จะพบต่อไปทุกบรรทัดนี้ เฟรชซี้ที่อ่านได้ ถ้าไม่ใช่ก็อ่านดี แต่ถ้าไม่มีคนอ่าน ผู้เขียนก็คงจะมีดีบ้าง คืออาจจะเจ็บหรือตายดี

ถ้าบังเอิญอย่างมากที่บทความนี้ยังไม่ถูกอ่านเลยไป ก็คงจะพบหัวข้อที่เขียนว่า “กลวิธีการเรียนรู้ชีวิตใหม่ในมหาวิทยาลัยกับโรคนอนไม่หลับ” สำหรับ กลวิธีการเรียนรู้ คงไม่มีใครสงสัย แต่โรคนอนไม่หลับนี้เกี่ยวข้องกับอย่างไร ก็ขอให้อ่านกันต่อไป เพราะยังคิดไม่ออกที่เขียนก็เขียนไว้ให้ยาวเล่นๆ ใครจะทำไม

ต่อไปก็จะกล่าวถึงกลวิธีชื่อยาวๆ ตั้งแต่ “เพื่อนใหม่” ก้าวเข้ามาสัมผัสกลิ่นไออุ่นของมหาวิทยาลัย เพื่อนใหม่ก็คงจะงุนงงและสับสนกับสภาพแรกรัก แรกพบเห็น ผู้คนมากมาย ทั้งหญิง ทั้งชาย สำหรับผู้มาใหม่นั้นส่วนมากออกจะตื่นๆ เพราะอาจจะไม่รู้จักใครเลยก็ได้ บางคนก็อาจจะบินเดี่ยวมา บางคนก็บินมากับเพื่อน ถ้าเพื่อนรู้สึกลัวมือการ เช่นนี้ ลองสูดอากาศหายใจเข้าไปให้เต็มปอดสักสามที แล้วอีกครั้งหนึ่งก็ได้ จนกลิ่นสระมรดกเข้าไปบอบอวลตรลบในร่างกายเต็มที่ดีแล้ว คราวนี้มองไปรอบๆ จะเห็นเพื่อนใหม่

หน้าตาสดใส ทำทางเป็นมิตร ร่ายล้อมตัว เพื่อนๆ ถึงตอนนี้ก็ส่งยิ้มหรืออาจจะส่งดอกไม้ (ไม่ได้มาโฆษณา) ตามไปด้วยก็ได้ ได้ทำให้สบายใจในเมื่อเลือดในกายของเพื่อนใหม่จะเปลี่ยนเป็นสีเทาๆ แดงๆ แล้ว นี่ก็กล่าวถึงช่วงแรกๆ ที่เพื่อนเริ่มทำความรู้จักกับสิ่งใหม่ๆ ว่าควรจะทำอย่างไร สำหรับเพื่อนๆ ที่มีความสามารถพิเศษสามารถเข้ากับผู้อื่น มีมนุษยสัมพันธ์ดีก็คงจะไม่มีปัญหาในการรู้จักผู้คน แต่สำหรับเพื่อนใหม่ทีค่อนข้างจะกลัวผู้คนแปลกหน้าจำนวนมากๆ นั้นอาจจะมีความกังวล ขอบอกแนะนำว่าอย่าไปกลัวครับ ในเมื่อเพื่อนพกเอาความจริงใจที่สดใสดังหยดน้ำค้างยามเช้ามาด้วย เพราะบรรยากาศในช่วงนี้เป็นช่วงที่ใครๆ ก็แสวงหาเพื่อนใหม่เรียกว่าบรรยากาศมันนุ่ม เอ๊ย มันให้ คุณก็อยากรู้จักเขา เขาก็อยากรู้จักคุณ ไม่ยากนะครับ อ้อ หากกลัวความกล้าเข้าไปอีกห้ามวนก็ยังได้

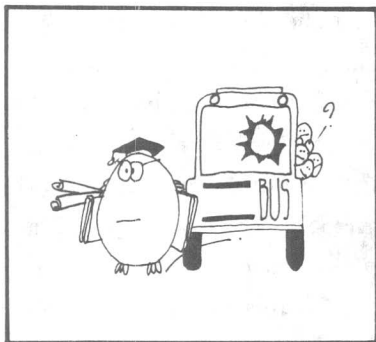

ย่อหน้าที่แล้วผู้เขียนได้เล่าถึงช่วงเวลาแรกๆ ในชีวิตในมหาวิทยาลัย ต่อไปก็เป็นสิ่งที่ใครจะเสนอรวมทั้งแนะนำก็คือ กระบวนการทางด้านธุรการต่างๆ เช่นการลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนแรก ไม่ว่าใครในประสานมิตรก็ทราบกันดีว่าเป็นประสบการณ์ที่ตื่นเต้นและน่าจดจำไว้เป็นอย่างดี การลงทะเบียนที่จะเล่าต่อไปจะกล่าวไว้เพียงย่อๆ คือ ขั้นแรกคือการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบและทานใบลงทะเบียนที่เพื่อนใหม่ได้เขียนลงไปแล้ว และลงชื่ออาจารย์ที่ปรึกษากำกับไว้บนใบลงทะเบียน ขั้นต่อไปคือการเข้าคิวซื้อตั๋วหนัง เอ๊ย การลงทะเบียน ซึ่งก็เขียนได้ไม่ผิดเท่าการชกถาม และเห็นของจริง ดังนั้นหากมีโอกาสผู้เขียนจะเรียบเรียงเรื่องการลงทะเบียนนี้เป็นการเฉพาะไป หากมีข้อสงสัยในวิธีการ หรือข้อสงสัยอื่นใด เพื่อนใหม่สามารถหาความกระจ่างได้จากรุ่นพี่ทุกคนหรือที่ฝ่ายวิชาการของสโมฯ ซึ่งพร้อมจะเสนอหน้าบริการเพื่อนใหม่ทุกคน ไม่แต่เฉพาะเรื่องลงทะเบียนเท่านั้น เรื่องการเรียนปัญหาหัวใจ ยกเว้นการกินไม่ต้องมาหา

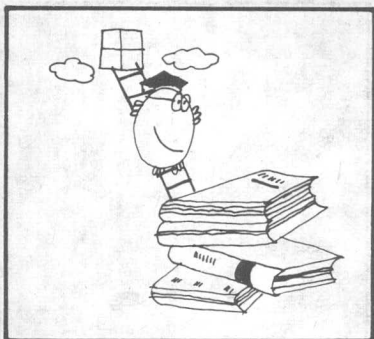
เมื่อจบเรื่องการลงทะเบียนเรียบร้อยโรงเรียนกวดวิชาแล้ว ก็คงจะถึงกิจกรรมที่รุ่นพี่ทุกคนต่างรอคอยก็คือ “กิจกรรมรับน้องใหม่” สำหรับเรื่องการรับน้องนั้นอาจจะมึรูปแบบและเนื้อหาแตกต่างจากสถาบันอื่นๆ แต่แนวคิดในเรื่องนี้คงไม่ต่างกันมากมาย แนวความคิดนี้อาจกล่าวได้ว่า การรับ

น้องเป็นฝึกหรือเตรียมสภาพจิตใจและร่างกายของเพื่อนใหม่เพื่อพบเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในเวลาอันใกล้คือ ช่วงเวลา 4 ปีในมหาวิทยาลัยหรือไกลไปกว่านั้น คือ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว จะต้องออกไปเผชิญชีวิตภายนอกรั้วมหาวิทยาลัย เพราะชีวิตในสภาพภาคหน้าหรือในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะเพื่อนใหม่หรือใครๆ ก็ตามที่มีโอกาสเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย จะต้องพบกับสิ่งที่ดีและสิ่งไม่ดีในชีวิต อุปสรรคและความสำเร็จ และทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งมีโอกาสเป็นไปได้ทั้งนั้น การรับน้องก็เป็นหนทางหนึ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้มีการเรียนรู้และปรับตัวในขั้นต้น ผู้เขียนเองก็หวังไว้ในข้อนี้ว่า เพื่อนใหม่คงได้ข้อคิดดีๆ ที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จากการรับน้องใหม่ไม่มากนักน้อย นอกเหนือจากความสนุกสนาน และความประทับใจ

หลังจากผ่านขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆ ก็คงจะมาถึงการเรียนซักที สำหรับการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยนั้น เพื่อนใหม่ก็คงจะทราบกันดีว่า ส่วนมากจะเป็นการฟังคำบรรยายของอาจารย์ ในเรื่องนี้มักจะเป็นปัญหาเกิดขึ้นเสมอกับผู้ไม่เคยชินกับการเรียนระบบฟังไปจดไป (หรือฟังไปตะไปรวมทั้งหลับไปด้วย, ผู้เขียน) แต่ไม่ต้องกังวลหรือกลัว เราสามารถฝึกกันได้ ไม่ยากครับ แต่ในที่นี้ผู้เขียนจะประมวลปัญหาต่างๆ ที่มักจะพบค่อนข้างมากไว้ ก็คือ ในตำราที่เพื่อนฯ เคยเห็น หรือ กำลังเรียนอยู่นั้น จะถูกจัดลำดับ

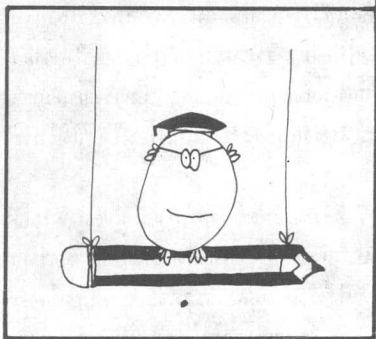

และจำแนกแยกแยะหัวข้อไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว แต่สำหรับการฟังคำบรรยายนั้น อาจารย์บางท่านก็จะบรรยายโดยขึ้นต้นหัวข้อเรื่องแล้วเรียงลำดับไปเรื่อยๆ โดยอาจจะแทรกข้อเสนอแนะข้อปลีกย่อยต่างๆ ไว้บ้าง อาจารย์บางท่านก็อาจจะบรรยายตามแบบที่ואบรรยายตามสบายมหาสนุกซึ่งไม่ใช่ไม่ดี แต่ว่าถ้าเพื่อนใหม่ไม่คุ้นเคยกับอาจารย์บางท่านที่ถือแนวทางนี้ในการบรรยายก็อาจจะเกิดสับสน จับประเด็นที่อาจารย์กล่าวไปไม่ถูก แล้วก็เลยพาลมีความคิดอคติกับอาจารย์ผู้นั้นก็ได้ ดังนั้นใครจะแนะนำไว้ว่าเพื่อนฯ ควรฟังอย่างตั้งใจ มีสมาธิในการฟังแล้วก็พยายามวิ่งไล่ตามจับประเด็นหลักที่อาจารย์บรรยายในช่วงโมงนั้นให้ได้ ในการฟังก็ควรจดไว้แต่ที่สำคัญ เช่น หัวข้อต่างๆ ข้อเสนอแนะและบางอย่างที่อาจารย์ท่านได้สอดแทรกเป็นข้อปลีกย่อยๆ เล็กๆ น้อยๆ ไม่จำเป็นต้องจดเพียงแต่จำเอาไว้ก็พอแล้ว ขณะที่เพื่อนฯ กำลังฟังคำบรรยายและจดไปด้วยนั้นก็มักจะมีปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นแต่ไม่มากนัก

ก็คือเมื่อเพื่อนๆ กำลังจดไปอย่างเพลิดเพลิน เจริญมือนั้น เพื่อนๆ บางคนก็อาจจะมีความคิดขัดแย้งกับความคิดหรือคำบรรยายของอาจารย์ อาจจะเป็นเพราะ เพื่อนมีความเชื่อบางอย่างฝังหัวไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ก็คงจะต้องลำบากที่จะให้เปลี่ยนความคิดที่มีมานาน ดังนั้น ก็เลยพาลปฏิเสธสิ่งที่อาจารย์บรรยายต่างๆ ที่เรื่องที่อาจารย์ท่านพูดนั้นอาจมีความสำคัญก็ได้ ถ้าเพื่อนใหม่มีความรู้สึกว่าจะเป็นอย่างนี้ ขอแนะนำไว้ว่า ไม่จำเป็นต้องเชื่อทุกสิ่งที่อาจารย์พูด แต่สิ่งที่สำคัญคือควรจดจำไว้ให้ได้ว่าท่านพูดอะไรไปบ้าง

ความจริงแล้ว ในเรื่องของกลวิธีนั้น ยังมีเรื่องราว รวมทั้งเทคนิคต่างๆ ที่สำคัญและไม่สำคัญอีกมากมาย เช่น การแบ่งเวลา ดูหนังสือ เทียว กิน การเล่นกีฬา การทำกิจกรรม จะเสนอแนะเพื่อนใหม่ไว้ แต่ติดขัดว่าจะไม่สามารถลงได้หมด รวมทั้งบางเรื่องก็น่าเบื่อหน่ายเกินไปที่จะอ่านสำหรับเพื่อนใหม่จึงเรียบเรียงไว้เพียงแค่นี้ก่อน หากว่าผู้

เขียนมีโอกาศ (อากาศ บรรยายกาศ รวมทั้ง ผักกาดทอง) เมื่อใด ก็จะมาหลอกและพยายาม อ้อนวอนให้ได้เขียนจนได้ ก่อนที่จะจบบทความก่อนๆ ข้างๆ วิชาการนี้ อยากจะตั้งข้อสังเกตไว้สักข้อหนึ่งให้เพื่อนใหม่สละเวลาข้าวมันไก่ยามเที่ยง คิดนึก ตรึกตรองดูนะครับ ว่าอาจจะเกิดปัญหาที่ว่า เพื่อนใหม่คาดหวังไว้กับ คำว่ามหาวิทยาลัยมากเกินไป เช่น ชื่อเสียง สังคม กิจกรรม และผลการเรียน หรือสิ่งที่เพื่อนๆ หวังไว้ว่าจะมาแสวงหาในมหาวิทยาลัย เพื่อนๆ อาจจะผิดหวัง มันไม่เหมือนที่เคยฝัน เคยเพ้อไว้ แนะนำว่าอย่าคิดมากและขอให้ภูมิใจนะว่า เพื่อนๆ ได้ใช้ความสามารถและพยายามทำดีที่สุดแล้ว อย่ากังวลกับอดีตให้มากเกินไป มองไปข้างหน้า แล้วนึกถึงวันใหม่ที่สดใสที่จะมาดีกว่า อีกสิ่งหนึ่งก็คือจุดมุ่งหมายในการเรียน ด้วยว่าเพื่อนๆ หวังสิ่งใด หากว่าเพื่อนๆ สอบ

เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย ด้วยวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ที่จะเข้ามาแสวงหาทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ชีวิต หากคิดเช่นนั้น เพื่อนจะพลาดไปมากที่สุดทีเดียว เพราะมหาวิทยาลัยเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการแสวงหา มหาวิทยาลัยอาจจะให้บางสิ่งบางอย่างแก่เพื่อนได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่ง

ท้ายที่สุดของสุดท้ายนี้ ผู้เขียนหวังไว้ในบทสรุปนี้ว่า เพื่อนใหม่มนุษยศาสตร์ทุกคน คงจะมีความสามารถที่จะระดับประคองตนเองให้รอดสันดอน เอ๊ย ผ่านพินอุปสรรคต่างๆ จนจบการศึกษา สามารถปรับตัวเข้ากับสังคม และชีวิตในรูปแบบต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมั่นคงตลอดไป

หยิก

ฉันทเคยถามเด็กคนหนึ่งว่าทำไมน้ำทะเลถึงได้เค็มนัก
เด็กคนนั้นซึ่งพ่อจากไปไกล ตอบทันทีว่า

“น้ำทะเลเค็มเพราะพวกกลาสีร้องไห้กันมาก”

“แต่ทำไมถึงร้องกันมากล่ะ?”

“ก็...เพราะเขาต้องจาก ไปอยู่เรือนะซี...

เลยต้องเอาหน้าเข้คหน้าทำให้ขยับน้ำตาขึ้น ไปตาก
ไว้บนเสากระโดงเรือด้วย”

ฉันทถามว่า “แล้วทำไมคนเราต้องร้องไห้เวลา
เศร้าโศกด้วยล่ะ?”

เขาก็ตอบว่า “อ้อ นั่นเพราะเราต้องชำระล้าง
นัยน์ตาซึ่งเป็นหน้าต่างของเราอยู่บ้าง จะได้
มองเห็นอะไรๆ ได้ดีขึ้น”

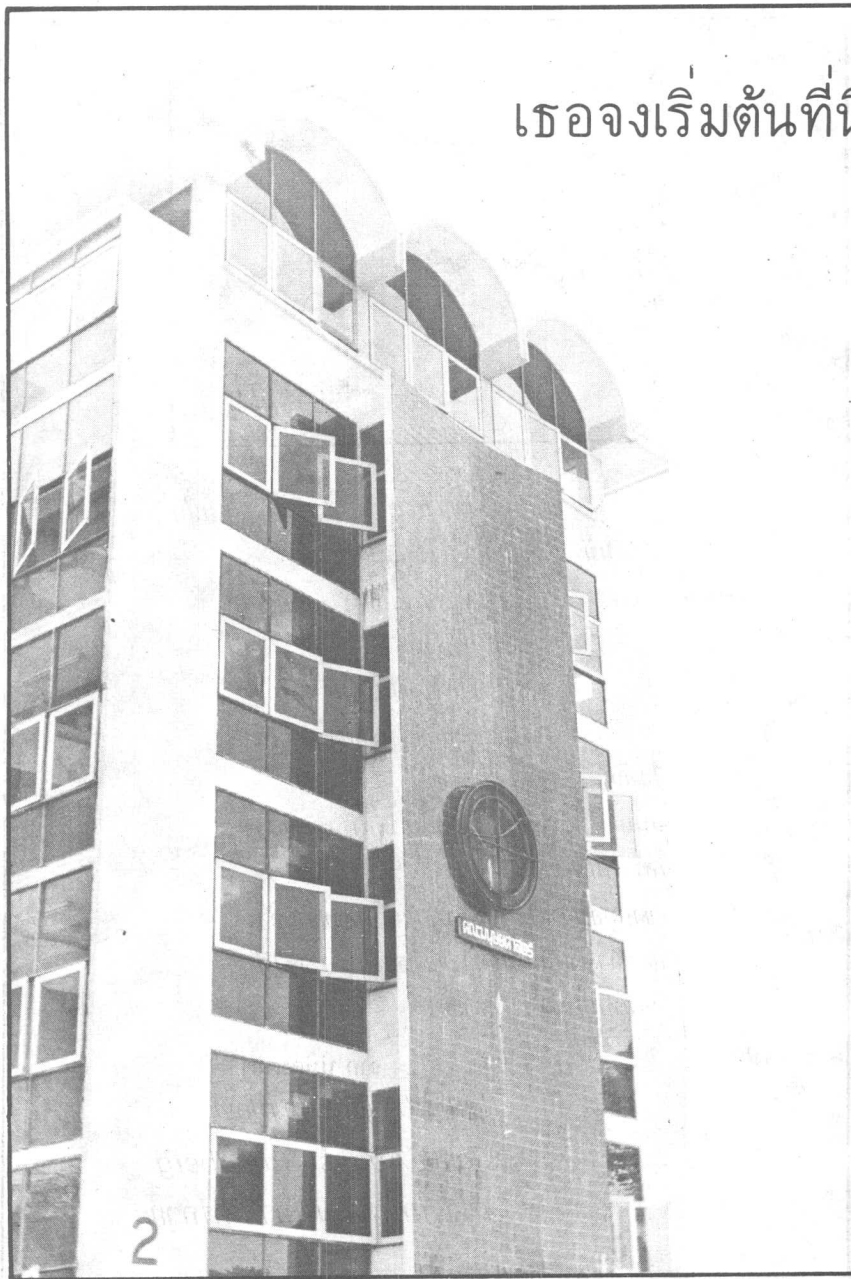
จาก นิมิตตมายา

(A Dream play)

ของ August Strindberg

สร้างบทโดย นพมาศ ศิริกาเยะ

เชอจงเริ่มตันที่

เมื่อประกาศผลว่า เธอติดครีนครินทร์

ทั้งๆ ที่เลือกเป็นอันดับ 5 อันดับ 6

เธออาจจะไม่เสียน้ำตาเพราะสอบไม่ได้

แต่น้ำตากลับไหลท้นลงข้างใน

ครีนครินทร์ไม่เคยอยู่ในสายตา

ใช่ มันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้

ชื่อก็ออกจะเซ็กซี่ ไปสักหน่อย

แต่ที่นี่ หรือที่ไหนจะมีความหมายอะไร

ถ้าเธอยังไม่ตระหนักถึงอันตรายของปีศาจร้ายแห่งการศึกษา

มันจึงจะเล่นงานเธอทุกคน ในวินาทีที่พวกเธอมีจุดอ่อน

มันจะเริ่มเลวร้ายทันที

แหละเมื่อนั้น เธอจะหลงตัวเอง ละเมอเพื่อพบกับเกียรติยศ

จนลืมรอยเท้าของตัวเอง

ลืมน่าหนทางที่ย่างเหยียบมายาวนานนั้น

รอยเรียงไว้ด้วยความทุกข์และความหวังของผู้คนในสังคม

เธออาจจะเห็นเพื่อนส่วนหนึ่งสิงโลด ดีใจ

ที่สอบเข้าแพทย์ วิศวฯ อักษรฯ หรือคณะที่จะนำไปสู่

ความร่ำรวย ความเป็นเจ้านายคนและการเอาดีเอาเปรียบผู้อื่น

นั่นแหละเขาคอยได้อิทธิฤทธิ์ของปีศาจร้ายแห่งการศึกษาอย่างน่าเสียดาย

นับแต่นี้ไปหัวใจของเขาจะเต็มไปด้วยคำว่า กอบโกย

กอบโกยเพื่อไปสู่ความตาย

และเป็นปีศาจรุ่นใหม่ที่สืบทอดความโลสมม

ไปจนกว่าจะโดนมีดหมอของผู้คนที่ทุกข์ยากเสียบอก

ส่วนเธอจงตระหนักเถิดว่าการศึกษาคือการพัฒนาคน

สาระสำคัญของการศึกษา คือการทำประโยชน์แก่สังคม

ที่นี่ หรือที่ไหน สามารถให้ประโยชน์เธอได้

ถ้าเธอไม่ยอมให้การศึกษ่าจกัค้อยู่แค่คำบรรยายที่

ฟังอยู่ในห้องเรียน

เธอจงพักเสียที่นี่

แล้วหาเวลาเดินออกไปสู่โลกของหนังสือ หรือโลกของสังคมภายนอกมหาวิทยาลัย

จะพบว่ามีกิจกรรมสร้างสรรค์ รวเธออยู่มากมาย

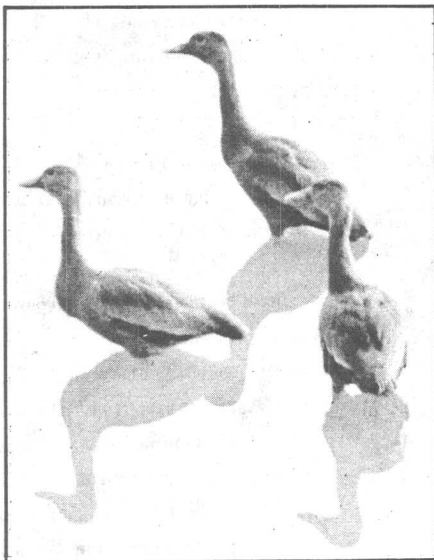
จงสลัดความท้อแท้ใจทิ้งไป

แล้วตามตัวเอง ตามเพื่อน ตามที่เสียแต่บัดนี้

ว่า เราจะเริ่มทำอะไรต่อไป

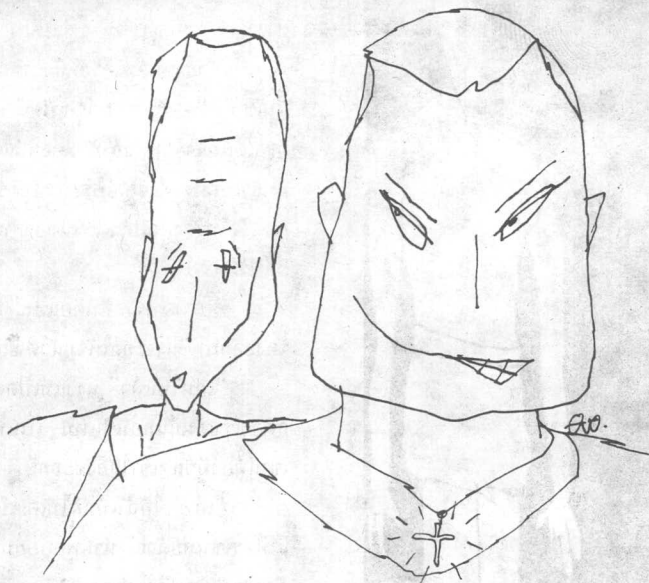
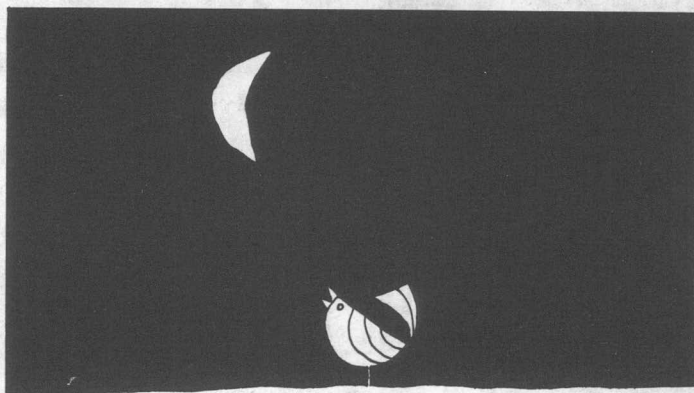
อ. ศักดิ์ชัย นิรัฐทวี

You'll never Walk Alone

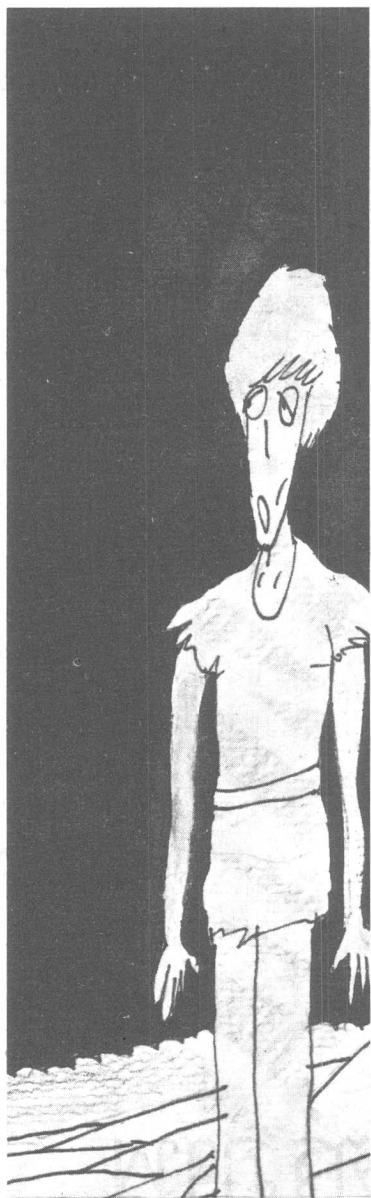

When you walk through a storm,
Keep your head up high.
And don't be afraid of the dark
At the end of the storm is the golden sky,
And the sweet silver song of a lark
Walk on through the wind
Walk on through the rain,
Tho' your dreams be tossed and blown
Walk on, walk on with hope in your heart
And you'll never walk alone,
You'll never walk alone.

ราคาของมิตรภาพ

เช้าวันหนึ่งเจ้านากกินปลาผู้เฒ่าโผล่หัวออกมาจากโพรงที่อยู่ของมัน ดวงตาของมันกลมโตใสแวววาว หนวดแข็ง ๆ สีเทา หางยาวของมันก็สีดำสนิทจนเป็นเงา พวกเจ้าลูกเปิดน้อย ๆ ฟุ้งหนึ่งว่ายน้ำวนเวียนไปมาอยู่ในสระดูราวกับดอกแคนารีสีเหลือง ส่วนนางแม่เปิดซึ่งมีขนสีขาวสะอาดทั้งตัวและมีเท้าสีแดงสดนั้นกำลังพยายามสอนลูก ๆ ของมันให้หัดดำน้ำอยู่

“พวกหนูไม่มีทางเข้าสังคมชาวเปิดได้เลยนะจ๊ะ ถ้าหากพวกหนูดำน้ำไม่เป็น” นางจะพูดพร่ำอยู่เช่นนี้ ประเดี๋ยว ๆ นางก็ทำให้ดูเป็นตัวอย่างเสียงครึ่งหนึ่งว่าอันการดำน้ำนั้นเขาทำกันอย่างไร แต่ลูกเปิดน้อย ๆ เหล่านี้ก็ได้สนใจกับแม่ของมันแต่อย่างใดไม่ พวกมันยังเป็นแต่เพียงลูกเปิดกระจอยร่อยเท่านั้นก็เลยยังไม่รู้ถึงคุณประโยชน์ของการเข้าสังคมแต่ประการใด

“บา เจ้าพวกนี่คืออ๊ะ” นากผู้เฒ่าร้องออกมา “น่าจะกดให้จมหน้าตายเสียให้เข็ด”

“เกินไปแล้ว” นางแม่เปิดตอบ “มันก็ต้องเริ่มต้นกันก่อนซิเหม เป็นพ่อเป็นแม่เขาไม่ต้องมีขันติเข้าไว้ถึงจะถูก”

“เฮ้อ ไอ้ฉันมันก็ไม่เคยเป็นพ่อเป็นแม่ใครเขาเสียด้วย” นากพูดออกมา “ฉันมันตัวเปล่าเล่าเปลือยนี่นะ จริง ๆ แล้วฉันนี่ก็ไม่เคยแต่งงานแต่งงานหรือก ฉันเองก็ตั้งใจไว้แล้วว่าชาตินี้จะขอครองตัวเป็นโสด ไอ้ความรักนี่มันก็ที่อยู่หรือก แต่มิตรภาพนี่ซิมันสูงส่งยิ่งกว่า ฉันนี่ไม่เคยรู้สึกว่าจะมีสิ่ง

โตสูงค่าหายากเท่าเทียมกับมิตรภาพ หรือ
ความเป็นเพื่อนแท้เลยทีเดียว”

“อ้าว ไหนลองเล่าแง่กลงไขหน่อยซิ
ว่า เพื่อนแท้ในความคิดของแกนะ จะมี
คุณสมบัติอย่างไรบ้าง” นกลินเนทสี่เขี้ยวที่
เกาะอยู่บนกิ่งต้นหลิวไม้ไกลนกได้ยินเสียง
การสนทนาเข้าจึงร้องถามออกมา

“นั่นนะซี ฉันเองก็อยากได้อยู่เหมือน
กันแหละ” แม่เปิดว่าพลงก็ว่าน้ำออกไป
ทางขอบสระ แล้วก็ดำน้ำให้ลูก ๆ ดู เสียอีก
ทีหนึ่ง

“ถามออกมาได้ไง” นกผู้เฒ่าร้อง
เสียงดัง “เพื่อนแท้ของฉันนะเธอ เขาก็ต้อง
ดีดีกับฉันนะซี”

“แล้วแกจะปฏิบัติต่อเพื่อนแท้ของแก
อย่างไรล่ะ” เจ้านกลินเนทตัวน้อยถามอีก
มันบินโฉบลงมาเหนือผิวน้ำสีน้ำเงินพลง
กระพือปีกน้อย ๆ ของมัน

“ฉันไม่เข้าใจแถหรือ” นกผู้เฒ่าตอบ
“ฉันจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับ เพื่อนแท้
ให้แกฟังสักเรื่องนะ” เจ้านกน้อยพูด

“ฉันเป็นพระเอกหรือเปล่าล่ะ?” นก
ผู้เฒ่าถามบ้าง “ถ้าหากฉันเป็นพระเอกละก็
ฉันจะฟังดูเสียหน่อย จะบอกให้นะ ฉันนี่
แหละหนอนหนึ่งสื่อตัวขงเลยเขี้ยวแกเอ๊ย”

“แกไม่ใช่พระเอกหรืออว แต่เรื่องมัน
ก็พอจะประยุกต์ใช้กับตัวแกได้อยู่” เจ้านก
น้อยตอบ มันบินไปเกาะที่ริมสระแล้วเริ่มเล่า
เรื่อง “ราชาของมิตรภาพ” ดังนี้

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” เจ้านกน้อย
อาร์มบาท “ยังมีชายผู้หนึ่ง มีอุปนิสัยซื่อสัตย์
ตัวของเขาเล็กก็น้อย ๆ มีสูงใหญ่ นามกรว่า
แฮนส์”

“เป็นคนเด่นดังมีชื่อเสียงไหมละ
แฮนส์คนนี่” นกผู้เฒ่าแทรกคำถาม

“ไม่เลย” เจ้านกน้อยตอบ “เขาไม่ใช่
คนเด่นดังมีชื่อเสียงเลย แต่เขาเป็นคนใจดี
ใบหน้าของเขาเห็นที่เดียวก็จำได้ เพราะว่า
มันมีรูปทรงกลม ๆ นะ แล้วก็เล็ก ๆ นะ ยิ้ม
ระรื่นอยู่เสมอด้วยนะ เขาอาศัยอยู่เพียงลำพัง
คนเดียว ในกระท่อมหลังกระจัด้อย เขายังมี
สวนดอกไม้ด้วย ในละแวกบ้านแถบนั้นนะ
ไม่มีสวนไหนหรอกที่จะสวยเหมือนสวนของ
เขา เพราะว่าสวนของเขามีดอกไม้ มีผลไม้
มากมาย ดอกไม้หลายสีหลากพันธุ์บานสะพรั่ง
อยู่ตลอดปี ทุกฤดูเลยที่เดียว มีดอกสวีท-วิล
เลียมส์ ดอกกลิลี๊ ดอกแพร์เมด ออฟฟรานซ์
กุหลาบดามาสค์ กุหลาบสีเหลือง โลแลค

โครคูเสส และไลแลคสีทอง ไวโอเล็ตสีขาว และสีม่วง โคลัมไบน์และเลดีส์มอค มาเยอร์ รัมและไวลด์ เบซิล ดาวสลิปและฟลาวเวอร์ เดอ-ลูซ แคฟโฟดิลและโคลฟ-ฟิงค์ สยาย กลีบบานงดงาม ชนิดแล้วชนิดเล่าแข่งกัน ออกตามวันเวลาที่ผันผ่าน สวยสดดาราตาซ ทั้งยังสงกลิ่นหอมจรุง”

“แอนส์น้อยมีเพื่อนอยู่หลายคน แต่ที่รักมากที่สุดจนนับเป็นเพื่อนแท้ได้มีอยู่เพียงคนเดียว คือ ฮิวจ์เบ้มเจ้าของโรงสี ฮิวจ์เบ้มเจ้าของโรงสีผู้นี้รักแอนส์น้อยเหลือเกินจะรักเสียจนกระทั่งถ้าเมื่อใดเขาเดินผ่านสวนของแอนส์น้อยแล้วจะก้อเขาเป็นต้องเอื้อมมือเข้าไปเด็ดดอกไม้มาเสียดักข้อใหญ่ ๆ และถ้าเป็นหน้าผลไม้ เขาก็จะเด็กเอาสตรอเบอร์รี่ หวาน ๆ สักหนึ่งกำมือ หรือไม่ก็ลูกพลัม หรือเชอร์รี่อัดใส่กระเป๋าจานคงไปทุกที่ซิน่า”

“อันว่าเพื่อนเท่านั้น เมื่อคนหนึ่งมีอะไรอีกคนหนึ่งก็ควรจะมีสิ่งนั้นด้วย” เจ้าของโรงสีกล่าว แอนส์ก็พยักหน้า และยิ้มรู้สึกภาคภูมิใจมากที่เพื่อนมีความคิดสูงส่งเช่นนั้น

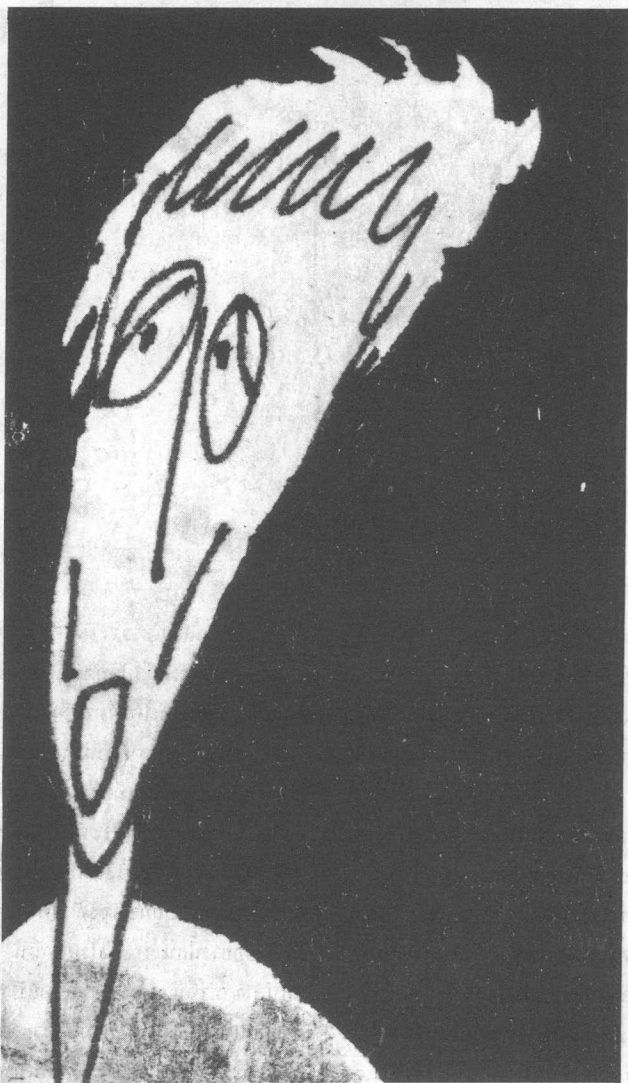
“จะไปแล้วบรรดาชาวบ้านก็คิดว่า เป็นเรื่องแปลกเหลือเกินที่เจ้าของโรงสีผู้ร่ำรวยไม่เคยหยิบยื่นสิ่งใดให้แก่แอนส์เป็นการตอบแทนเลย แม้ว่าเขาจะมีแบ่งข้าวสาลี นับร้อยกระสอบ มีวัวนมซึ่งกำลังให้น้ำนมดี อยู่หกตัว และแกะขนสวย ๆ อยู่ตั้งฝูงบ่อเริ่มก็ตามที่ แต่แอนส์ก็ไม่เคยเอาเรื่องนี้มาคิดให้รกสมอง สำหรับแอนส์แล้วการได้ฟังฮิวจ์เบ้มพูดถึงความไม่เห็นแก่ตัวและมิตรภาพ (ซึ่ง

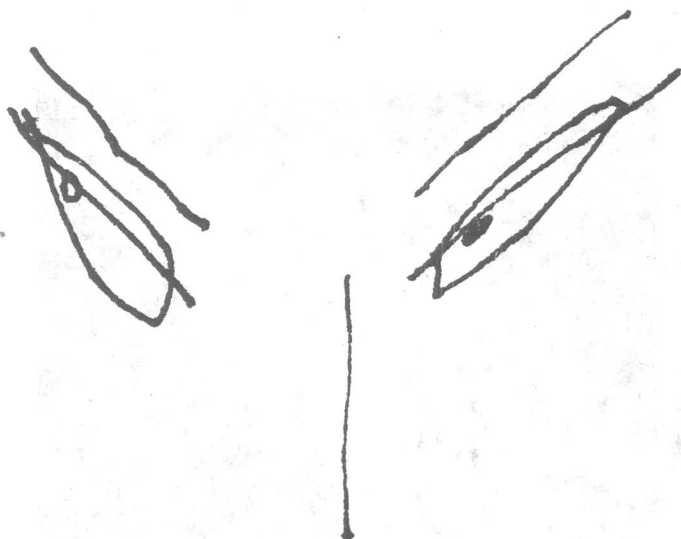
ฮิวจ์เบ้มมักจะพูดถึงเสมอและอย่างขี้นขี้หลัง) นับได้ว่าเป็นความสุขเหนืออื่นใด”

“ดังนั้น แอนส์น้อยก็เพลิดเพลินอยู่กับสวนดอกไม้ของตัวเองต่อไป ในระหว่างฤดูใบไม้ผลิฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วง เขามีความสุขมาก แต่ครั้งถึงฤดูหนาวแอนส์น้อยก็ไม่มีทั้งดอกไม้และผลไม้จะขายเลย เขาจึงต้องทุกข์ทรมานอย่างเหลือแสนอยู่กับความหนาวเย็นและความทิวไทย บ่อยครั้งที่เขานอนหลับโดยไม่มืออะไรเป็นอาหารมือเย็นเลย นอกจากลูกแพรแห้ง ๆ และลูกนัทแข็ง ๆ รองท้องนิดหน่อยเท่านั้น เขารู้สึกเจ็บเหงามาก เพราะว่าฮิวส์เบ้มไม่เคยไปหาเขาเลย”

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกที่จะไปหาแอนส์น้อยจนกว่าหิมะจะหยุดตกเสียก่อน” ฮิวจ์เบ้มบอกกับเมียของเขา “เพราะว่าคนเราในยามที่ตกทุกข์ได้ยากนั้น เขาก็ควรที่จะอยู่เพียงลำพังคนเดียวของเขา ซินลองไปเยี่ยมเยียนเขาแท้ซิ เขาก็ต้องต้อนรับขับสู้เรา ลำบากหนักเข้าไปอีกเท่านั้นเอง นี่นะอย่างน้อยก็เป็นส่วนหนึ่งของคำว่ามิตรภาพในความเห็นของฉัน และฉันก็มั่นใจว่าฉันคิดถูกเสียด้วย เพราะฉะนั้นฉันก็เห็นจะต้องรอไปจนกว่าจะถึงฤดูใบไม้ผลิโน้นแหละ ถึงจะค่อยไปเยี่ยมเยียนแอนส์น้อยเขาได้ เพราะว่าเมื่อถึงเวลานั้นเขาก็จะได้มีโอกาสให้ดอกพริมโรสฉันซักรกระเช้าหนึ่งได้ พอให้แล้วที่นี้นะเขาก็จะมีความสุข”

“แหม คุณนี่คิดถึงแต่เรื่องของคนอื่น อยู่เสมอเชียว” เมียของเขาสนองรับ หล่อน

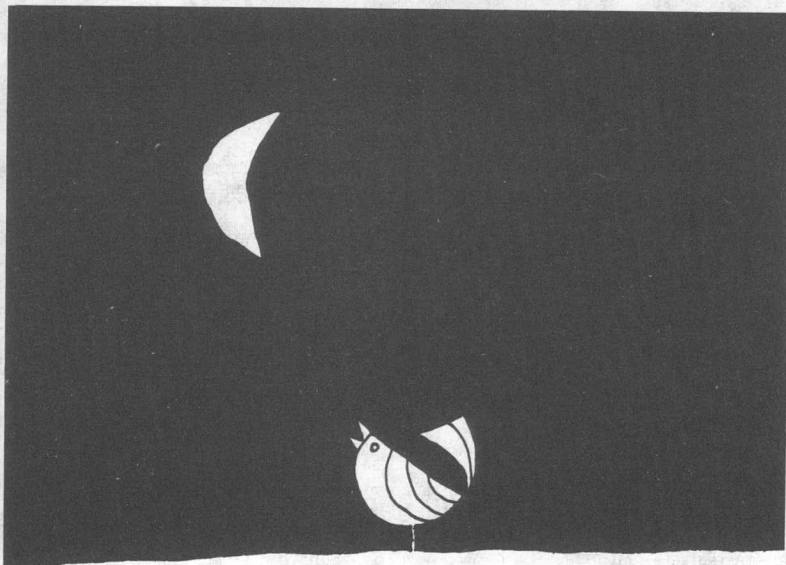

นั่งอยู่ในเก้าอี้อาร์มแชร์อันแสนสบายใกล้ ๆ กับเตาผิงที่ใช้ฟืนไม้สนท่อนโตเป็นเชื้อเพลิง “จริง ๆ นะ เป็นบุญเหลือเกินที่คุณได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับมิตรภาพให้ฉันฟัง พระเยซูยังพูดได้ไม่ดีเท่าคุณเลย เพราะว่าท่านไม่ได้อยู่บ้านสามชั้นและสวมแหวนทองที่นิ้วแบบคุณ”

“แต่ที่เราบอกให้แอนส์มาอยู่กับเราไม่ได้เพราะอะไร?” ลูกชายคนสุดท้ายของฮิวจ์เบ้มถาม “ถ้าแอนส์หิวนะอะ หนูก็จะแบ่งซูปรของหนูให้ครึ่งหนึ่ง เสร็จแล้วหนูจะพาแกไปดูกระต่ายสีขาของหนูด้วยอะ”

“โง่! แกนี่มันโง่” ฮิวจ์เบ้มร้อง “ฉันรือตสำหรับส่งเสียให้แกไปเรียนหนังสือ แต่ดูเหมือนว่าแกนี่จะไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย แก

ฟังนะ ถ้าแอนส์มาอยู่ที่นี้เขาก็จะเห็นว่าเรามีเตาผิงอุ่น ๆ มีอาหารดี ๆ มีเหล้าอุ่นมากมาย พอเห็นอย่างนี้เข้าเขาก็จะเกิดความอิจฉา ใจความอิจฉานี้มันไม่ใช่สิ่งที่ดีเลย มันทำให้คนเราไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามลืมนั่น ฉันไม่มีวันให้แอนส์ต้องกลายเป็นคนลืมนั่นเป็นอันขาด ฉันนี่เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเขาอะ ฉันจึงต้องถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องดูแลเขาไว้ให้จงดี หัวเด็ดตีนขาดยังฉันก็จะไม่ยอมให้เขาถูกรอบงำและถูกชักจูงด้วยความรู้สึกอันเลวร้ายอย่างนั้น ๆ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าหากแอนส์เข้ามาที่นี้ เขาก็อาจขอซื้อแบ่งข้าวสาลีด้วยเงินเชื่อ ซึ่งฉันยอมไม่ได้ด้วยว่าแบ่งข้าวสาลีและมิตรภาพนั้นนะ มันคนละอย่างกัน จะเอามาใช้ปะปนกันยอมไม่ได้ ว่ากันตาม

ตัวหนังสือแล้ว ขาวสาลีก็เขียนอย่างหนึ่ง ส่วน
มิตรภาพก็เขียนอีกอย่างหนึ่ง แล้วความหมาย
ของมันก็ยังคนละเรื่องกันเลย ไอ้ข้อนี้ละ
ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นแหละ”

“คุณนี่มีวาทีศิลปะ” เมียของฮิวจ์เบ้ม
ชม พลังก็รินเหล้าเอลอุ่น ๆ ใส่แก้วใบใหญ่
ให้ตนเอง “ฉันฟังแล้ววังขึ้นมอดมัดยังกับ
ฟังพระเทศน์นั่นแหละ”

“อันว่าคนเราส่วนมากแล้วเก่งแต่ทำดี
กันแทบทั้งนั้น แต่มีน้อยคนเหลือเกินที่เก่ง
พูด สองสิ่งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับแล้วจะเห็น
ได้ว่า ไอ้อย่างหลังนั้นยากกว่าอย่างแรก” แล้ว
เขาก็มองดูลูกชายด้วยสายตาอันโกรธขึง เด็ก
น้อยรู้สึกอายมากที่ถูกเทศนาเข้าเช่นนั้น
แกก้มศีรษะลง หน้าแดง ร้องไห้จนน้ำตา

ไหลลงไปในถ้วยน้ำชา แต่ช่างเถิด แกยัง
เด็กนักเจ้านากผู้เฒ่าเอ๊ย เราต้องให้อภัย”

“เรื่องจบแต่นี้เองหรือ?” นากผู้เฒ่า
ถาม

“ยังหรอก” เจ้านกน้อยตอบ “นี่มัน
แค่เริ่มต้นเรื่องเท่านั้นเอง”

“ถ้ายังงั้นแกนี่เขี้ยวเขย” นากผู้เฒ่าว่า
“ทุกวันนี้ละนักเขียนเก่ง ๆ ทุกคนเขาเริ่มเรื่อง
จากตอนจบกันก่อนทั้งนั้นแหละ จากนั้นก็ไป
จับเอาตอนต้นแล้วถึงจะวกมาตรงกลาง นี่ละ
เป็นวิธีเขียนแบบใหม่ ฉันได้ฟังเขาพูดกัน
วันหนึ่งนะ มีนักวิจารณ์และคนหนุ่มคนหนึ่ง
มาคุยกันแถว ๆ ริมสระที่ฉันอยู่ นักวิจารณ์
เขาพูดคุยถึงเรื่องนี้เสียยาวเหยียด ฉันเชื่อ
แน่เลยว่า ที่เขาพูดนะถูกต้องแหง ๆ เลย ก็

ท่าทางเขารืออกภูมิฐาน ใส่แว่นตาสีน้ำเงิน แล้วก็หัวล้านเสียด้วย พอชายหนุ่มคนนั้นออกความเห็นขัดแย้งนะ อีตานักวิจารณ์เขาก็จะบอกว่า “เฮอะ” เออ ว่าแต่เล่าเรื่องของแกต่อไปเถิด ฉะนั้นชอบอีตาอิ้วเบิร์มเอามากเลยแหละ ตัวฉันเองก็รักผู้อื่นเห็นใจผู้อื่น เหมือนกับอีตาอิ้วเบิร์มเขาแหละเดี๋ยงเลย”

“ตกลงอย่างที่แกว่าก็ได้” เจ้าหน้อยพูดขณะที่กระโดดสลัดขาอยู่ไปมาข้างนี้ที่ข้างนั้นที่ “ทันทีที่ฤดูหนาวจบสิ้นลงและดอกพริมโรสเริ่มคลี่กลีบสีเหลืองเหมือนดวงดาวอันเรืองแสงหม่นสลัวของมันออกแล้ว อิ้วเบิร์มก็บอกเมียของเขาว่าเขาจะไปเยี่ยมแฮนส์น้อยสักหน่อย”

“คุณเป็นคนใจดีจริงๆ เลย” เมียของ

เขาว่า “เพราะคุณชอบคิดถึงแต่เรื่องของคนอื่น ๆ คงไม่รังเกียจจะคะถ้าจะถือกระเช้าดอกไม้ติดมือไปด้วย”

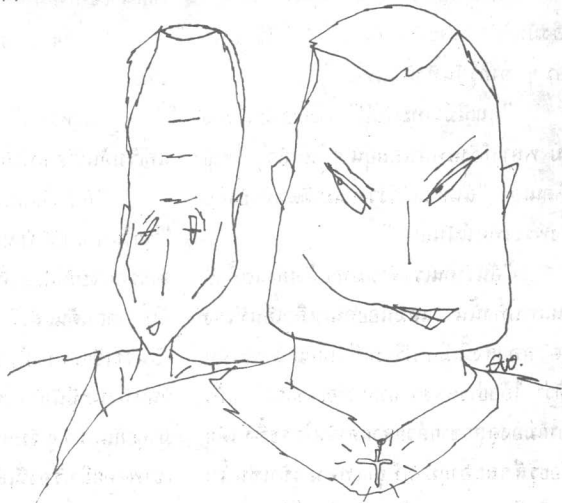
ดังนั้นแล้ว อิ้วเบิร์มก็จัดแจงเอาโซ่ผูกใบพัดกึ่งหันลมตรึงเข้าไว้แน่นหนา คล้องกระเช้าเข้ากับแขนแล้วเดินลงจากเนินเขา

“อรุณสวัสดิ์ แฮนส์น้อย” เจ้าของโรงสีทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ อิ้วเบิร์ม” แฮนส์น้อยตอบ เขาเอาเสียมยื่นตัวเองไว้ ยิ้มแฉ่งจนปากถึงหู

“ตอนหน้าหนาวแกเป็นอย่างไรบ้าง?” อิ้วเบิร์มถาม

“แห่มจริง ๆ นา” แฮนส์ร้องเสียงดัง “ดีเหลือเกินที่แกถาม ขอบใจจริงๆ ที่เป็น

ห้วง มันก็ออกจะลำบากอยู่สักหน่อย แต่ตอนนี้ก็ฤดูใบไม้ผลิแล้วและฉันเองก็มีความสุขดี ดอกไม้ของฉันก็ออกดอกเยอะเยอะเลย”

“ตอนหน้าหนาวนะ เราพูดถึงแกอยู่เรื่อย ๆ แหละ” ฮิวจ์เบ็มว่า “แต่แต่สงสัยกันอยู่แต่ว่า เอ๊ะแกจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้นะนี่”

“ขอบใจนะที่เป็นห่วง” แอนส์น้อยตอบ “ฉันก็กลัว ๆ อยู่เหมือนกันแหละว่าแกจะลืมฉันเสียแล้ว”

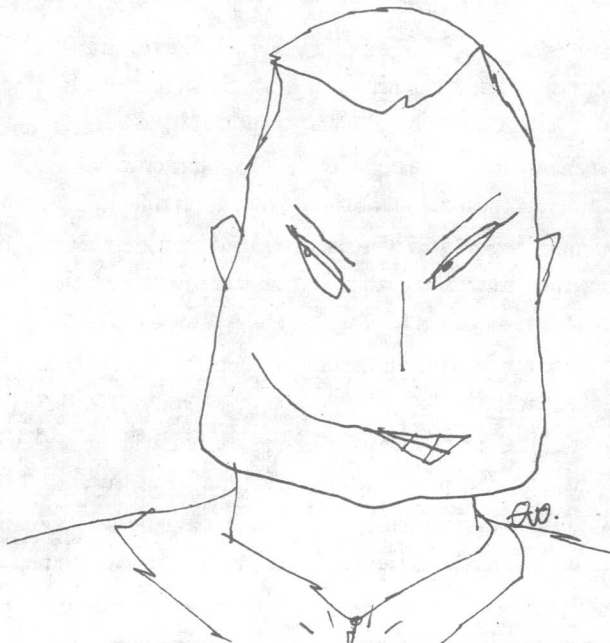
“ดูเข้าแนะ พุดออกมาได้” ฮิวจ์เบ็มร้องออกมา “อันว่าเพื่อนแท้นั้นไม่อาจลืมเลือนกันได้หรอก เห็นไหมล่ะว่ามีรูปภาพมันเป็นสิ่งที่แสนวิเศษแค่ไหน เอ ฉันว่าแกนี่ถ้าจะไม่เข้าใจวินิพนธ์แห่งชีวิตหรอก

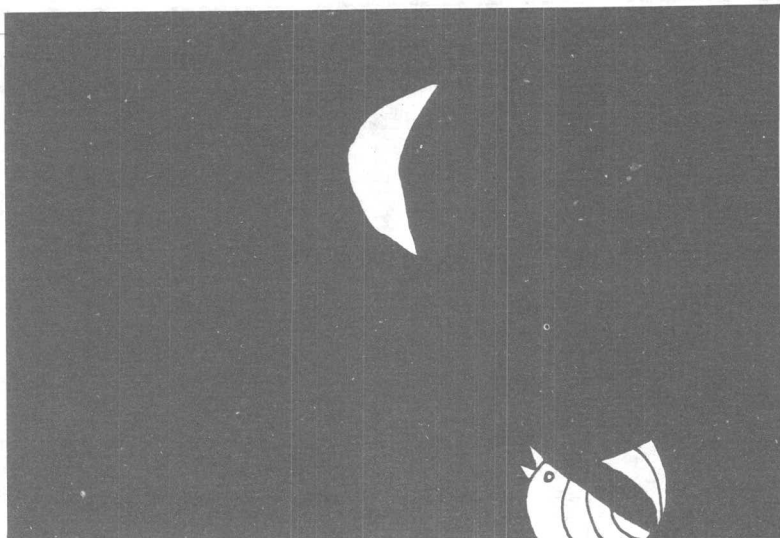
กระมังแะ แต่แหม ดอกพริมโรสของแกนี่สวยจังเลย ดูสินะ คารดาซและละลานไปหมดเลยนะ”

“โชคตินะที่มันบานมากมายอย่างนี้” แอนส์ว่า “นี่ฉันกำลังจะเอามันไปที่ตลาดเพื่อจะขายให้กับลูกสาวนายกเทศมนตรี แล้วฉันจะได้เอาเงินซื้อรถเข็นของฉันมาเสียที”

“รถเข็นเหรอ นี่แกคงไม่ได้ขายรถเข็นของแกไปแล้วหรอกนะ ขึ้นทำอย่างนั้นก็โง่ตายซี”

“อ้อ ความจริงก็คือว่า ฉันขายมันไปแล้วจริงๆ นะแหละ แกคงรูตินะว่าตอนหน้าหนาวนะ ฉันลำบากมากเหลือเกิน ไม่มีแม้แต่เงินจะซื้อขนมปังเลยด้วยซ้ำ ฉันก็เลยลองขายลูกกระดุมเสื้อคลุมชุดวันอาทิตย์

ของฉันเสียก่อน แล้วต่อมาก็สร้อยเงิน แล้วก็คล้องสุบยา ห้ายที่สุดก็มาถึงรถเข็น แต่ถึงอย่างไรฉันก็จะซื้อมันคืนมาทั้งหมดนั่นแหละ”

“นี่แฮนส์ ฉันจะเอารถเข็นของฉันให้แกเองนะ” ฮิวจ์เบ็่มพูด “ฉันซ่อมไว้แล้ว แต่ยังไม่ค่อยดีนัก พูดกันตรง ๆ ก็คือ มันมีอยู่ด้านหนึ่งนะที่โหว่หายไปเลย กงล้อมันก็ไม่ค่อยจะดีนักเหมือนกัน แต่ฉันก็ไม่รังเกียจที่จะยกมันให้แกหรอก ฉันนะเป็นคนใจคอโอบเอื้ออารี ใครต่อใครหลายคนคงจะคิดว่า แฮมฉันนี่โง่บวมทีเดียวแะะที่ให้รถเข็นแก แต่ฉันเองนะนะไม่เหมือนคนทั่ว ๆ ไปหรอก ฉันคิดว่าความโอบเอื้ออารีนี้มันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของความเป็นเพื่อนแท้ และยังไปกว่านั้นฉันก็มีรถเข็นคันใหม่เสียแล้วด้วยสิ เพราะฉะนั้นแกก็จงวางใจได้เลยว่าฉันจะให้รถเข็นแกแน่ ๆ เลย”

“จริงทีเดียว แกเป็นคนโอบเอื้ออารีจริง ๆ นะแหละ” แฮนส์น้อยพูด โปหน้าอันกลมมนดูตลกของเขาก็สดใสมันยิ้มขึ้นมาทีเดียวด้วยสีที่ว่าปลาปลิ้ม “ฉันได้มาแล้วก็จะซ่อมมันเอง คงไม่ลำบากหรอกเพราะว่าตอนนี้ฉันมีไม้กระดานอยู่แผ่นหนึ่งพอดี”

“ไม้กระดานเหรอ?” ฮิวจ์เบ็่มร้อง “เออแ่นะ แฮนส์ แฮม ฉันเองก็กำลังอยากได้ไม้กระดานไปซ่อมโรงเก็บข้าวอยู่พอดีเหมือนกันแหละแะะ โรงเก็บข้าวของฉันมันเกิดผุเป็นรูโหว่อยู่แห่งหนึ่ง ขึ้นถ้าไม้รับซ่อมละก็ก่อข้าวโผล่ก็คงเปียกชื้นหมด ดีจังเลยที่แกพูดถึงไม้กระดาน นี่แหละนะเขาถึงว่าทำดีก็ต้องได้รับการสรรเสริญ ฉันได้เอ่ยปากยกรถเข็นให้แก แล้วเห็นไหมล่ะว่านี่แกก็กำลังจะให้ไม้กระดานแก่ฉันแล้ว ดูสิยังไม่ทันไรเลยผลบุญสนองทันตาเห็น แน่นอนแหละว่าราคาของรถเข็นนั้นต้องแพงกว่าไม้กระดานอยู่

แล้วแต่แกไม่ต้องคิดมากหรอก เพราะว่า
ความเป็นเพื่อนแท้ะมันสำคัญนักจนไอ้เรื่อง
นี้ไม่มีความหมาย แกรีบไปเอาไม้กระดาน
มาให้ฉันเร็ว ๆ เข้าเถอะ ฉันจะได้ไปซ่อม
โรงเก็บข้าวเสียให้เสร็จ

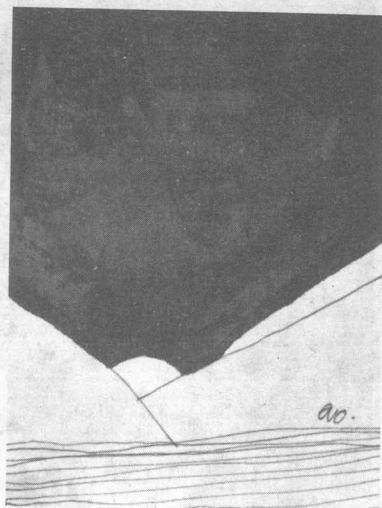
“ดีเหมือนกัน ดี ดี” แอนส์น้อยเออ
อวย แล้ววิ่งไปลากกระดานแผ่นนั้นมา

“แหม แผ่นมันออกจะเล็กไปหน่อย
อิ้วจ๋อเบ้มมองดูแผ่นไม้แล้วลงความเห็น “ฉัน
กลัวว่าถ้าจะเอาไปซ่อมโรงเก็บข้าวแล้วมัน
ไม่เหลือให้แกซ่อมรถเข็นเอาเนาะ แต่มันก็
ไม่ใช่ความผิดของฉันนี่ อ้า...แล้วก็นี่ ด้วย
เหตุที่ว่าฉันได้ออกปากยกรถเข็นให้แกแล้ว
แกก็ควรให้ดอกไม้แก่ฉันบ้างนะ เอ้านี่ กระเช้า
ดอกไม้ คงไม่รังเกียจจะถ้าจะเก็บให้เต็ม ๆ
กระเช้าหน่อย”

“เอาเต็ม ๆ เลยเธอ” แอนส์น้อย
ถามอ่อย ๆ - เพราะเห็นว่ากระเช้าดอกไม้มัน
ใบโตเหลือเกิน ถ้าให้ไปจนเต็มแล้วเขาก็คง
ไม่มีดอกไม้เหลือไปขายที่ตลาดเลย และ
ทั้งตัวเขาเองนั้นก็อยากจะได้กระถมเล็ก
อยู่มาก ๆ เสียด้วย

“ก็งั้นซีเล่า” อิ้วจ๋อเบ้มตอบ “ด้วยเหตุ
ที่ว่าฉันได้ให้รถเข็นแก่แก ฉันจึงคิดว่ามัน
ไม่มากไปเลยที่จะขอดอกไม้จากแกบ้าง นี่ฉัน
อาจจะคิดผิดก็ได้เนะ แต่ฉันก็จำเป็นที่จะคิด
ถึงข้อที่ว่า อันว่ามิตรภาพที่แท้จริงนั้นควรจะ
แยกออกเสียจากความเห็นแก่ตัว ไม่ว่าจะเป็น
ความเห็นแก่ตัวแบบใด ๆ ก็ตามที่”

“พ่อเพื่อนรัก เพื่อนที่แสนดีของฉัน”

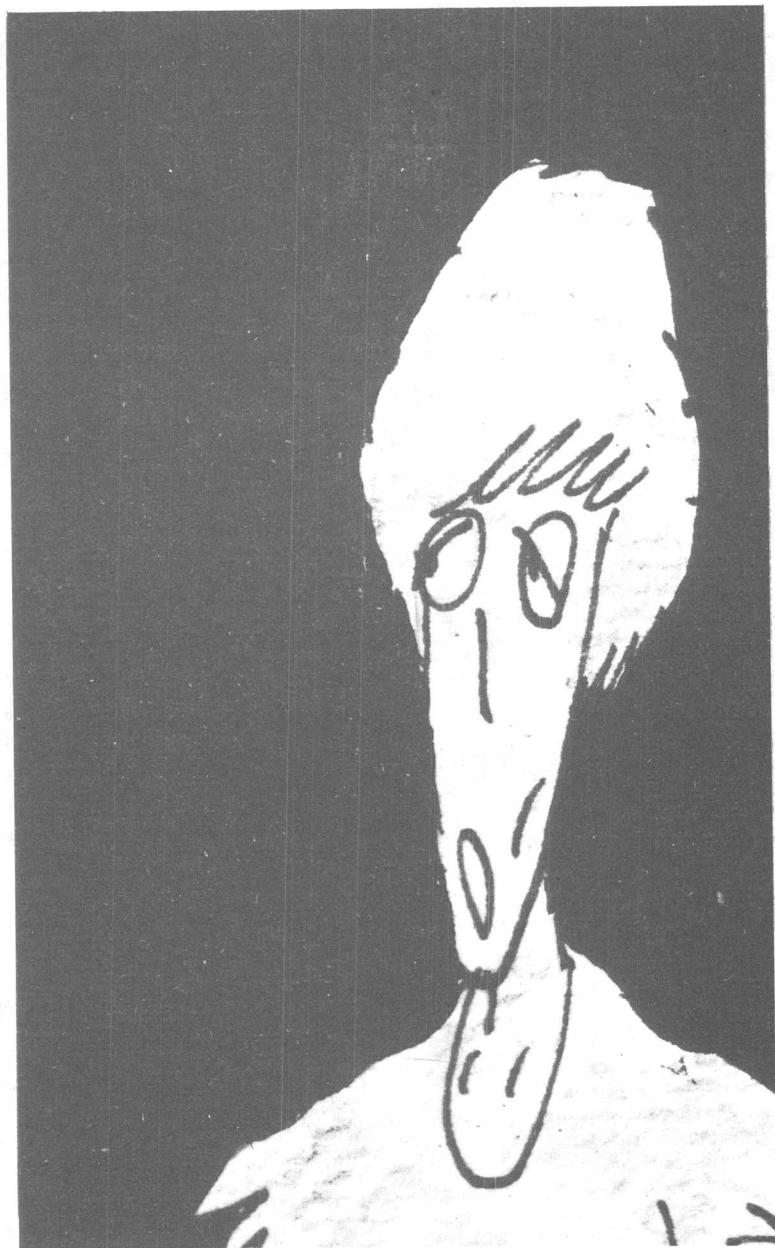
แอนส์น้อยร้องว่า “ฉันยินดีให้ดอกไม้ทุก
ดอกในสวนแก่แกแล้วละ ฉันเห็นแล้วแหละ
ว่าคำพูดอันคมคายของแกเนะมันมีค่ายิ่งกว่า
ลูกกะดุมสี่กลุมของฉันเสียอีก” แล้วเขา
ก็วิ่งไปเก็บดอกไม้ใส่กระเช้าจนเต็ม

“ลาก่อนนะ แอนส์น้อย” อิ้วจ๋อเบ้ม
กล่าว แล้วก็เดินกลับขึ้นเนินเขาพร้อมด้วย
ไม้กระดานที่แบกไว้บนบ่าและกระเช้าดอกไม้
ที่คล้องไว้ในวงแขน

“สวัสดิ์” แอนส์น้อยตอบ แล้วก็ขุด
ดินต่อไปด้วยอารมณ์รื่นเริง นึกถึงเรื่องรถเข็น
แล้วเขาก็รู้สึกยินดีอยู่

วันต่อมา ขณะที่เขากำลังตอกตะปู
เพื่อจะแขวนกลองใส่รังผึ้งกับประตูอยู่นั้น
เขาก็ได้ยินเสียงอิ้วจ๋อเบ้มร้องเรียกมาจากถนน
แอนส์น้อยกระโดดลงมาจากบันได วิ่งผ่าน
สวนแล้วก็ชะโงกข้ามรั้วสวนออกมามอง

เขาเห็นอิ้วจ๋อเบ้มยืนอยู่ มีกระสอบข้าว

สาธิตวางอยู่ข้างตัว

“แฮนส์น้อยที่รัก” ฮิวจ์เบ็มว่า “ช่วยแบกกระสอบข้าวสาธิตไปตลาดหน่อยได้ไหม”

“ແหม ขอโทษด้วยนะ” แฮนส์น้อยบอก “วันนี้ฉันงานยุ่งเหลือเกิน ต้องทำเพิงให้ผักเกาะ รดน้ำต้นไม้ ต้องถอนหญ้า”

“อ้อ!” ฮิวจ์เบ็มคราว “แต่ฉันคิดว่าถ้าพิจารณาถึงเหตุที่ว่าฉันกำลังจะให้รถขึ้นแก่แกแล้วละก็ มันก็ออกจะเป็นการไม่เหมาะนักที่แกจะปฏิเสธ”

“โอย อย่าพูดอย่างนั้นซี” แฮนส์ร้อง “ฉันนะเป็นคนที่ยากเป็นเพื่อนกับมนุษย์ทั้งโลกนั่นแหละ” แล้วเขาก็วิ่งไปคว้าหมวกยกกระสอบขึ้นบ่าแล้วก็ออกเดิน

“วันนั้นอากาศร้อนมา ถนนเลาก็เต็มไปด้วยฝุ่น ดิน ไปได้ไม่ถึงหกไมล์แฮนส์เหนื่อยจนต้องหยุดนั่งพัก แต่เขาก็มิเดินต่อไปอย่างไม่ย่อท้อจนกระทั่งไปถึงตลาดได้ในที่สุด หลังจากที่ใช้เวลาอยู่นานพอควรเขาก็ขายข้าวกระสอบนั้นได้ในราคาที่ดีงามทีเดียวเสร็จแล้วเขาก็รีบมุ่งหน้ากลับบ้านในทันทีด้วยเกรงไปว่าหากมีซึกข้าวอยู่อาจจะมึโจรมาปล้นชิงเงินไปเสีย”

“วันนี้เหนื่อยแทบขาดใจ” แฮนส์น้อยพูดกับตัวเองขณะจะเข้านอน “แต่ฉันก็ตั้งใจที่ไม่ได้ปฏิเสธที่จะช่วยฮิวจ์เบ็มเขา เขาเป็นเพื่อนที่แสนดีของฉันและยิ่งไปกว่านั้น เขาก็กำลังจะให้รถขึ้นแก่ฉันเสียด้วย”

“เขาคูรูของวันต่อมาฮิวจ์เบ็มก็ลงจากเนินเขามาเอาเงินค่าข้าว แต่แฮนส์น้อยอ่อน

เพลียหนักจึงนอนซมอยู่กับเตียง”

“ฉันเห็นที่จะต้องบอกว่าแก่นี่ช่างเกียดคร้านเสียจริง ๆ” ฮิวจ์เบ็มพูด “ถ้าพิจารณาถึงเหตุผลในข้อที่ว่าฉันกำลังจะให้รถขึ้นแก่แกแล้วอย่างนี้ แกก็ควรขยันให้มันมากกว่านี้สักหน่อย อันว่าความเกียดคร้านนั้นจัดเป็นบาปอันมหันต์ประการหนึ่ง ฉันจึงไม่อยากจะให้เพื่อนของฉันไม่ว่าจะเป็นคนใดกลายเป็นคนเกียดคร้านเฉื่อยชา อย่าถือสาเลยนะที่ฉันพูดตรง ๆ อย่างนี้ นี่ฉันเห็นว่าแกเป็นเพื่อนหรือคนะถึงได้ตักเตือน เป็นเพื่อนแท้กันก็ควรจะพูดกันตรง ๆ ได้ ก็ถ้าไม่ได้แล้วมิตรภาพจะมีประโยชน์อันใดเล่า ใคร ๆ เขาก็พูดเพราะ ๆ กันทั้งนั้นแหละเพื่อให้คนฟังหรือคู่สนทนาพอใจ แต่เพื่อนแท้ก็ต้องพูดกันรุนแรงอย่างนี้แหละ ก็อย่างที่เขาวาหวานเป็นลมขมเป็นยานั่นไง จริง ๆ นะแฮนส์น้อยเพื่อนแท้กันต้องพูดกันตรง ๆ แล้วใ้การพูดตรง ๆ นี่มันก็เป็นสิ่งที่ดีเสียด้วยสิ”

“ขอโทษด้วยนะ” แฮนส์น้อยพูดเอามือขยี้ตาพลางก็ดึงหมวกที่สวมในเวลาอนออก “แต่ฉันคิดว่าฉันควรจะนอนต่ออีกสักหน่อยเพราะว่าเพลียมาก นอนไปฟังเสียงนกร้องเพลงไป แกรู้ไหมว่าได้ฟังเสียงนกร้องเพลงแล้วฉันนี้จะขยันทำงาน กระชุ่มกระชวยสบายใจทั้งวันเลยเชีย”

“ฉันก็ตั้งใจที่ได้รู้อย่างนี้” ฮิวจ์เบ็มตอบแล้วเอามือตบหลังแฮนส์น้อย “พอดีเลยแฮนส์น้อย วันนี้ฉันอยากให้แกไปช่วยซ่อมหลังคาโรงเก็บข้าวให้หน่อย รีบแต่งเนื้อแต่ง

ตัวเขาเถอะ”

“แฮนส์น้อยผู้ว่าสงสารอยากจะทำ
สวนของเขาเองมากกว่า เขาไม่ได้รดน้ำต้นไม้
มาสองวันแล้ว แต่ก็ไม่อยากขุดใจอิ้วจ์เบ้ม
เพราะว่าอิ้วจ์เบ้มเป็นเพื่อนที่แสนดีออกจะ
ตายไป”

“แกจะว่าฉันใจดำไหมนี่ถ้าฉันบอก
แกว่าวันนี้ฉันงานยุ่ง” เขาถามขลาด ๆ อย่าง
เกรงใจ

“แหม จริง ๆ นะ” อิ้วจ์เบ้มพูด “ฉัน
คิดว่าฉันไม่ได้ขอร้องอะไรแกมากมายเลยนา
ลองพิจารณาถึงเหตุผลในข้อที่ว่าฉันกำลังจะ
ให้รถเข็นแก่แกดูสิ แต่ก็แน่ละว่าถ้าแก
ปฏิเสธฉันก็จะซ่อมหลังคาของนั่นเอง”

“โอ๊ย แกอย่าพูดอย่างนั้นซี” แฮนส์
น้อยร้องอย่างตกใจ เขารีบลุกขึ้นจากเตียงแล้ว
รีบแต่งตัว จากนั้นก็ตรงไปยังโรงเก็บข้าวกับ
อิ้วจ์เบ้มโดยดี

“เขาซ่อมโรงเก็บข้าวอยู่จากเช้าจรด
เย็น ครั้นถึงตอนเย็นอิ้วจ์เบ้มก็เข้ามาตรวจดู
ผลงาน “แฮนส์น้อย แกซ่อมรูปนหลังคา
เหรอยังล่ะ?” เขาถามด้วยเสียงอันแสดงถึง
ความสุขในอารมณ์

“เสร็จแล้วหละ” แฮนส์น้อยตอบ
ขณะที่ไต่บันไดลงมา

“อา” อิ้วจ์เบ้มว่า “ไม่มีงานใด ๆ ที่
จะนำชิ้นซมอินตีออกไปกว่างานที่เราทำเพื่อ
คนอื่นหรอก”

“นับว่าเป็นบุญเหลือเกินที่ได้มีโอกาส
ฟังแกพูด” แฮนส์น้อยกล่าวขณะที่นั่งลง

พลางก็เอาท่อนแขนปาดหน้าผาก “เป็นบุญ
เหลือเกินจริง ๆ แต่ฉันก็เกรงไปว่าฉันไม่สู้
จะเห็นด้วยกับความคิดอันสวยงามของแก
นักหรอกแฮะ”

“อีกหน่อยแกก็จะเห็นด้วยเองแหละ
แกจะคิดอะไรดี ๆ ได้ด้วยตัวของแกเองทีเดียว
แต่แกต้องทนรับความเจ็บปวดไปพลาง ๆ ก่อน
ตอนนี้แกกำลังฝึกฝนการสร้างมิตรภาพภาค
ปฏิบัติอยู่ ไม่นานนี่แหละแกจะเข้าใจถึงทฤษฎี
เกี่ยวกับมิตรภาพด้วย”

“อย่างฉันนี่นะหรือที่จะเข้าใจทฤษฎี
เกี่ยวกับมิตรภาพได้?”

“เออซี” อิ้วจ์เบ้มตอบ “แต่ว่าแกเพิ่ง
จะซ่อมหลังคาเสร็จอย่างนี้แล้ว แกควรจะ
กลับไปพักผ่อนเสียก่อนดีกว่า เพราะว่า
พรุ่งนี้ฉันอยากให้แกช่วยดองแกะไปบนภูเขา
ให้ฉันหน่อย”

“แฮนส์น้อยผู้ว่าสงสารพูดไม่ออก
เข้าครัวของวันต่อมาอิ้วจ์เบ้มก็ดองแกะของเข
มายังกระท่อมของแฮนส์น้อย แฮนส์น้อยก็
ดองแกะไปยังภูเขาซึ่งต้องใช้เวลาทั้งวัน เมื่อ
กลับมาถึงกระท่อมแฮนส์น้อยก็ผลอยหลับไป
ในแก้อีหนึ่ง ดึนนอนเขาก็ต่อเมื่อสว่างโล่งแล้ว”

“เอ้อ วันหนึ่งคงจะได้ดูสวนเสียที จะได้
สบายใจบ้าง” เขาพูด แล้วรีบไปทำสวนโดย
ไม่รีรอ

“แต่เขาก็ไม่อาจเอาใจใส่กับสวนดอก
ไม้ได้มากตามที่เขตั้งใจไว้ได้ เพราะว่าอิ้วจ์เบ้ม
มักจะแวะไปเวียนมาอยู่เสมอ วันเขาไปโน่น
บ้างนี่บ้าง หรือไม่ก็ให้ไปช่วยทำงานที่โรงสี

แฮนส์น้อยก็ได้แต่เป็นทุกข์เพราะเขากลัวว่าบรรดาดอกไม้ของเขาจะพากันคิดว่าเขาจะกลืนพวกมันเสียแล้ว เขาพยายามปลอบโยนตนเองว่าถึงอย่างไรอีจ็เบ็มก็เป็นเพื่อนที่แสนดีของเขา “ยิ่งไปกว่านั้น” แฮนส์น้อยพูด “เขายังกำลังจะให้รถเข็นแก่ฉันเสียด้วย และนั่นเป็นความโอบอ้อมอารีที่แสนบริสุทธิ์”

“ดังนั้นแล้วแฮนส์น้อยก็ช่วยอีจ็เบ็มอย่างหัวปักหัวปำ อีจ็เบ็มก็พูดถึงความสำคัญของมิตรภาพหรือความเป็นเพื่อนแท้ ด้วยถ้อยคำที่สวยหรู คำพูดเหล่านี้แฮนส์น้อยถึงกับจذبบันทึกลงไว้ในสมุดที่เดียว เพราะว่าเขาเป็นปัญญาชนผู้ยืนยันชั้นเชิงเอการอยู่”

“อยู่มาวันหนึ่งแฮนส์น้อยกำลังนั่งอยู่บนเตาผิง ทันใดเขาก็ได้ยินเสียงเคาะแรงๆ ที่ประตู คือนั่นเป็นคำคืนอันนำหวาดหวั่นลมพัดกราดกริ้วรุนแรง ครั้งแรกที่แฮนส์น้อยได้ยินเสียงนี้ เขาคิดว่าคงเป็นเพราะเสียง

พายที่โหมกระโชก แต่เสียงเคาะประตูก็ดังปังขึ้นเป็นครั้งที่สอง ครั้งที่สามและดังขึ้นจนกลบเสียงอื่นๆ”

“คงเป็นคนพเนจรที่ไม่มีที่นอนกระมัง” แฮนส์น้อยพูดกับตนเองและวิ่งไปยังประตู

“เขาเห็นอีจ็เบ็มยืนถือตะเกียงลานอยู่ในมือข้างหนึ่ง และไม้เท้าอันโตอยู่ในมืออีกข้างหนึ่ง”

“แฮนส์น้อยที่รัก” อีจ็เบ็มร้องดัง “ฉันกำลังประสบเรื่องยุ่ง ลูกชายของฉันตกบันไดบาดเจ็บ นี่ฉันกำลังจะไปตามหมอ แต่หมอก็อยู่ไกลเหลือเกิน และคืนนี้อะไรๆ ก็แสนจะน่ากลัว ฉันก็เลยคิดขึ้นมาได้ว่าถ้าจะไปตามหมอแทนฉันก็คงจะดีกว่า แกก็รู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าฉันกำลังจะให้รถเข็นแก่แก เพราะฉะนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่แกควรจะทำอะไรให้แก่ฉันบ้างเป็นการตอบแทน”

“แน่นอน” แฮนส์น้อยร้องบ่าง “ฉัน

ถือว่าเป็นเกียรติมากที่แกมาหาฉัน ฉันจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลย แต่ฉันเห็นจะต้องยืมตะเกียงแกหน่อยเพราะคืนนี้มันมืดเหลือเกิน ฉันกลัวว่าฉันจะเดินตกคูเข้า”

“เสียใจนะ แอนส์น้อย” ฮิวจ์เบ้มตอบ “ตะเกียงลานดวงนี้ฉันเพิ่งซื้อใหม่ ถ้าเกิดมันเป็นอะไรไปฉันคงเสียตายแยะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันไปทั้งที่ไม่มีตะเกียงลานก็ได้” แอนส์น้อยว่า แล้วเขาก็สวมเสื้อขนเฟอร์ตัวใหญ่ และหมวกสีแดงหนาอบอุ่น เอาผ้าพันคอแล้วเริ่มออกเดินทาง

“พายุหนักแล้วจริง ๆ ค่าคืนนี้ก็มีลมมิดจนแอนส์น้อยมองอะไรแทบไม่เห็น ลมก็พัดแรงเสียจนเขาแทบจะหกล้ม แต่เขาก็ไม่ระย่อหลังจากที่เดินมาได้สามชั่วโมง เขาก็ถึงบ้านหมอบและก็เคาะประตู”

“ผมแอนส์น้อยครับหมอบ”

“มีอะไรหรือ?”

“ลูกชายฮิวจ์เบ้มเจ้าของโรงสีตกบันไดครับ ฮิวจ์เบ้มเขาอยากให้หมอบไปต้อนนี้เลยครับ”

“ตกลง” เตรียมม้า หารองเท้าบูท และตะเกียงลานแล้วก็รีบลงมา ขึ้นม้าและขี่ตรงไปยังบ้านของฮิวจ์เบ้มทันที ปล່อยให้แอนส์น้อยเดินตามมาข้างหลัง

“พายุพัดหนักจนแรงเป็นทิวทวี ฝนก็เทจ๊ก ๆ ลงมา แอนส์น้อยไม่รู้เสียแล้วว่าเขาจะไปทางไหน จะตามม้าหมอบหรือก็ไม่ทัน ในที่สุดเขาก็หลงทาง เดินเคว้งคว้างเข้าไปในป่าซึ่งเป็นที่ที่อันตรายมาก เพราะว่าเต็มไปด้วย

หลุมลึก ๆ มากมาย และในบริเวณนั้นเองที่แอนส์น้อยจมน้ำตาย วันต่อมาพวกคนเลี้ยงสัตว์พบศพของเขาลอยอยู่ในแอ่งน้ำใหญ่ คนพวกนี้เองที่เอาศพของเขากลับมายังกระท่อม”

“ทุก ๆ คนไปร่วมงานศพของแอนส์น้อยกันทั้งนั้น เพราะว่าเขาเป็นคนที่ใคร ๆ ก็รัก ส่วนฮิวจ์เบ้มนั้นทำที่โศกเศร้ามากกว่าใคร”

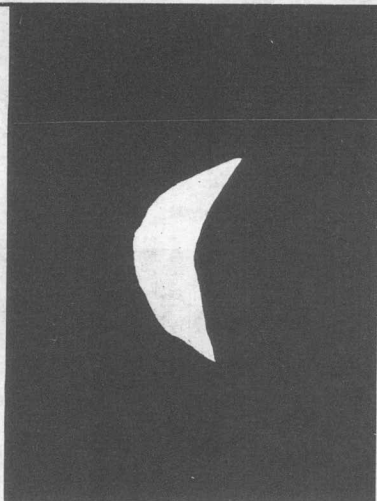
“ด้วยเหตุที่ว่าเขาเป็นเพื่อนของฉัน” ฮิวจ์เบ้มพูด “มันก็เป็นการสมควรแล้วที่ฉันจะเดินอยู่หน้าขบวนแห่ศพ” แล้วเขาก็เป็นคนเดินนำหน้าขบวนแห่ศพดังกล่าว วันนั้นเขาแต่งชุดสีดำยาว ซ้ำ ๆ นาน ๆ ก็เอาผ้าเช็ดหน้าผืนโตช้วนน้ำตาเสียทีหนึ่ง

“ชาวบ้านนั่งคุยกันอยู่อย่างสบาย ภายในโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ หลวงก็ดื่มเหล้าผสมเครื่องเทศและกินขนมหวานกันหลังจากที่พิธีศพเสร็จสิ้นไปแล้ว”

“น่าเสียดายคนอย่างแอนส์น้อยจริง ๆ” ซ่างดีเหล็กพูด

“ยิ่งฉันด้วยแล้วยิ่งเสียดายใหญ่เลย” ฮิวจ์เบ้มพูดบ้าง “อ้าว ก็ฉันนะดีกับเขามากมาย ฉันกำลังจะให้รถเข็นเขาอยู่แล้วเขยวนาตกตอนนี้เลยไม่รู้จะเอามันไปทำอะไรดี เอาไว้ที่บ้านก็เกะกะมันเกามากแล้วถึงจะเอาไปขายก็คงแทบจะไม่ได้เงินเลย ต่อแต่ไปฉันจะต้องระวังให้ดี ฉันจะไม่ให้อะไรแก่ใครอีกแล้ว นี่แหละ ดูเอาเถอะ โอบอ้อมอารีแล้วก็ต้องมานั่งเป็นทุกข์เศร้าอยู่แบบนี้แหละ”

“ยังไงต่อไปล่ะ” เจ้านากผู้เฒ่าถาม
เมื่อเห็นเจ้านกน้อยหยุดไปเสียนาน

“อ้าว เรื่องก็จบแล้วนะซี” นกน้อย
ตอบ

“แล้วฮิวจ์เบีมเจ้าของโรงสีเขาเป็น
ยังไงบ้าง” เจ้านากผู้เฒ่าถามอีก

“ฉันจะไปรู้ได้ระอะ แล้วฉันเองก็ไม่
ได้อยากรู้นักหรอก”

“พูดอย่างนี้ก็แสดงว่าแกนี้ไม่รู้จักเห็น
ใจผู้อื่นนั่นละซี” เจ้านากผู้เฒ่าว่า

“แต่ฉันว่าแกนะถ้าจะไม่รู้ถึงคตินอนใจ
ในเรื่องนี้เสียมากกว่า” เจ้านกน้อยแย้ง

“แกว่าอะไรนะ?” เจ้านากผู้เฒ่ากรีด
เสียงถาม

“คตินอนใจนะซี”

“แกหมายความว่าเรื่องนี้ไม่มีคตินอนใจ
งั้นหรือ?”

“ก็เออซี”

“หรือ? จริงหรือ?” เจ้านากผู้เฒ่าร้อง
อย่างโกรธ ๆ “ฉันว่าแกควรจะทำคตินอนใจ
ของแกไว้เสียตั้งแต่ตอนที่แกจะเริ่มเล่าเรื่อง
นะ ซึ่งถ้าแกบอกเสียฉันก็จะไม่ต้องมาทนฟัง
แกอยู่หรอก แต่ฉันจะร้องว่า “เฮอะ” เหมือน
อย่างที่อดานักวิจารณ์แกร้องนั้นแหละ ถึง
อย่างไรฉันจะร้องตอนนี้เสียก็ยังได้ ว่าแล้ว
เจ้านากผู้เฒ่าก็ตะโกนออกมาเสียจนสุดเสียง
ว่า “เฮอะ” จากนั้นมันก็กระดิกหางที่หนึ่ง
ก่อนจะพรวดเข้าโพรงไป

“แกว่าเจ้านากนี่มันเป็นยังไงของมัน
ล่ะ” นางแม่เปิดถามความเห็น มันพูนน้ำตวม
เต็มมเข้ามาหลังจากที่เจ้านากผู้เฒ่าเข้าโพรง
ไปแล้ว “ที่จริงมันก็มีส่วนดีอยู่นะ ส่วนตัวฉัน
เองนะมีความรู้สึกอย่างแม่เสียแล้ว สงสาร
แฮนส์น้อยเหลือเกินจนถ้าหากว่าเห็นหน้าเขา
เข้าคงน้ำตาไหลแน่ ๆ ก็เขาเป็นปัญญาชนที่
เอาการเอางานออกอย่างนั้นนี่นะ”

“ฉันว่านากเขาคงไม่โหดฉันแน่ ๆ เลย
ที่ฉันไปเล่าเรื่องที่ไม่มียคตินอนใจให้เขาฟังนะ”

“การเล่าเรื่องที่ไม่มียคตินอนใจชี้หน้า
ผู้ฟังนี่มันอันตรายเหลือเกินเชียวละ” นาง
แม่เปิดกล่าวในที่สุด

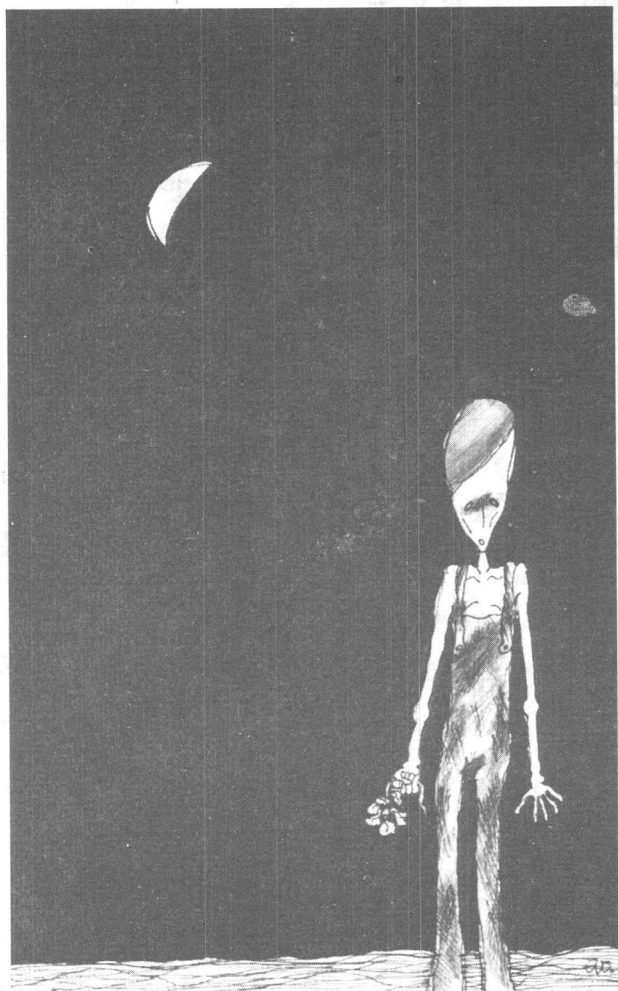
ตัวข้าพเจ้าเองก็ออกจะเห็นด้วยกับ
นางแม่เปิดอยู่เหมือนกันนะนา

จาก *ทุ่งดอกหญ้าถึงดวงดาว*
ของ ออสการ์ ไวลด์
แปลโดย มายา

โลกนี้...สีดำ

จิตติ : ภาพประกอบ

‘ดอกไม้ ตะวันออก’ (22)

คัดจาก “สตรีสาร”

ฉบับ 31 สิงหาคม 2523

พอรู้ความหมกก็ถูกเรียกว่า “โอบอด” เสียง
พิมพ์ที่ตั้งอยู่รอบกาย เป็นสิ่งที่แปลกประหลาด
ตั้งแต่ขึ้นมาและต่อจากนั้นอีก เหมือนกัน ที่ผม
ได้รู้ว่าผมถูกหามาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งซึ่ง
มีแต่คนตาบอดเหมือนผม แต่ก็มียางคนที่เขา
บอกว่าเขาชาค้วน แซนค้วน บางคนก็เป็นไม้
ทუნวอก... คนพวกนั้นเขาพยายามเข้ามาซุก
คุยกับพวกผม ผมพยายามนึกถึงรูปร่างหน้าตา
ของพวกเขา ลองคลำที่ขาตัวเองแล้วนึก
เปรียบเทียบในภาพที่คำมิตถึงความผิดปกติของ
สิ่งเหล่านั้น แต่ผมก็ไม่พบอะไรเลย.....

ผมรู้แต่เพียงว่าผม เป็นชีวิตหนึ่งที่เคลื่อนไหวได้ มีความรู้สึกแห่งความหิว ความร้อน
ความทุกข์ ความสุข เหมือน ๆ กับเพื่อน ๆ
ที่อยู่ด้วยกันวันแล้ววันเล่าผ่านไปอย่างสงบ
เจียบเจียบ ครูที่สอนพวกผมเคยพูดว่าโลกนี้
หมุนรอบตัวเองทำให้เกิด เป็นกลางวันและ
กลางคืน เขาว่ากลางวันคืออวมสคสว่าง
มีดวงอาทิตย์สาดแสงสีทองอยู่ริมขอบฟ้าเป็น
เวลาที่ผู้คนตื่นขึ้นทำงานกันและกลางคืนคือช่วง
เวลาของความมืดทึบ ท้องฟ้าเป็นสีดำ ผู้คน
พากันหลับไหล แต่ครูคงไม่รู้หรือว่า ผมยัง
เป็นผม ที่มีแต่โลกสีดำ ไม่มีกลางวันกลางคืน
ผมมีเพียงความรู้สึกเท่านั้นที่เป็น เครื่องแบ่ง
เวลาของชีวิต

ผมไม่รู้หรือว่าในโลกนี้จะอะไร เป็น
อย่างไร.....

ตั้งแต่ผมลืมตาขึ้นมาของโลกรู้ ผมก็ไม่
พบอะไรเลย ทุกอย่างคำมิตมืดไปหมด ผมรู้
ว่าตัวเองอยู่ที่ไหนและเติบโตมาได้อย่างไร

“เซ็ดน้ำตาเกิดเพื่อน
น้ำตาคนตาบอดมันไม่มีความหมายหรอก”

ผมได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างที่จำเป็น
ในสถานที่แห่งนั้น นับตั้งแต่การฟังเสียงจับทิศทาง
ได้ฝึกเล่นกีฬาของคนตาบอด เช่น ดิบบิงกอง
เล่นบอล จนประสาทของผมเกิดความเคยชิน
กับสิ่งเหล่านี้ได้ดี วันหนึ่งหลังจากเราซ้อมเล่น
กีฬากันแล้ว เมื่อกินข้าว อาบน้ำเสร็จก็เข้านอน
วันนั้นผมเห็ดคเห็ดน้อยมากจึงหลับไปตั้งแต่หัวค่ำ
ตื่นขึ้นมาอีกครั้งเมื่อได้ยิน เสียงสะอื้นแล้ว เขา
ดังมาจากข้าง ๆ พยายามจับที่มายของเสียง
ผมรู้ด้วยความรู้สึกว่าจะนี่คงตึกมากแล้ว

ผมคลำสะเปะสะปะ ไปถูกตัวเจ้าของ
เสียงเข้าพอดี

“คำ คำ ร้องให้ทำไม” ผมถาม เขา ๆ
คำเอื้อมมือมายับมือผมไว้แน่น เราสองคน
มองกันด้วยตาที่บอดสนิท

“แก้ว” คำเรียกชื่อผม น้ำเสียงระทม
ของเขาฟังดูเศร้าซึ้งนัก “แก้วนายคงรู้ว่าพุงนี้
พวกเราต้องเล่นกีฬาให้คนข้างนอกดู นายรู้สึก
อย่างไรบ้าง”

ผมกอดคำไว้อย่างไม่ตั้งใจ เราถ่ายทอด
ความรัก ความเห็นใจให้แก่กันและกัน ด้วย
ความรู้สึกที่แปลมบว่า

“ทำไมหรือคำ เราเล่นกันเพื่อการ
กุศล หาเงินบำรุงสถานที่ที่เราได้อยู่ได้กิน
นายจะเสียใจทำไม”

“นายไม่เข้าใจ แก้ว นายไม่รู้สึก
อย่างฉัน” คำพูดแกมสะอื้น “เอาเถอะ
แล้วนายจะรู้”

“เซ็ดน้ำตาเกิดเพื่อน น้ำตาคนตาบอด
มันไม่มีความหมายหรอก”

วันใหม่เริ่มขึ้นอย่างมีความหมาย
พวกเราคนตาบอดได้เล่นกีฬาเพื่อหาเงินเป็น
การกุศล วันนี้มีคนมาดูมาก สังเกตเอาจาก
เสียงเชียร์เสียงฮาที่ครึกครื้น ผมคิดว่าใคร
เลยได้ตำแหน่งแบ็คซ้าย ส่วนทางขวานั้นเป็น
หน้าที่ของคำ วันนี้เราสองคนเล่นกันอย่าง
“ถูกขา” ดิจจริงเกมการเล่นจึงเป็นไปด้วย
ความสนุกสนาน

“อย่าคิดอย่างงั้นเชิ
ชีวิตมันไม่โหดร้ายเสมอไปหรอก”

เมื่อตัวผมโคชินเรื่อย ๆ ที่ชายคนแขน
ค้วนบอกกับผมด้วยน้ำเสียงอันแหบแห้งว่า
ร่างกายผมใหญ่โตกว่าทุก ๆ คนในที่นั้น ผม
ลูบมือไปตามร่างกายก็หอบความกำยำของกล้ามเนื้อ
เนื้อที่แขนและขา แต่ผมไม่มีคำที่จะมองดูว่ามัน
โตเท่าใดแน่ ผมอยากให้แขนนี้แก่ที่ชายเพื่อว่า
แก่จะได้ เป็นคนที่สมบูรณ์ ผมรู้ว่าแขนนั้นมีค่า
แต่ถ้ามันอยู่กับคนตาบอดอย่างผมมันก็เหมือน
ไม่มี

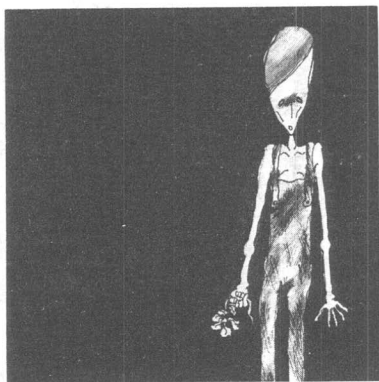
เขาว่าถ้าผมโคชินอีกหน่อย ผมจะถูกให้
ออกไปขายล๊อตเคอร์รี่ข้างนอก เขาว่าโลกนี้มัน
กว้างใหญ่ไม่ได้มีเพียงเท่านั้นหรอก ผมโคჭ
แล้วใจหาย ความรู้สึกตอนนั้นคือความหวาดหวั่น
ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยออกจากที่นี่เลย และ
ถ้าเวลานั้นเดินทางมาถึง ผมจะ เป็นอย่างไรหนอ
ข้างหน้า ข้างหลัง รอบข้าง มันมีคิมิไปหมด
ผมจะก้าวเดินไปได้หรือ....

“พวกเราไม่น่าเกิดมาเลยนะที่ชายู มัน
ไม่มีอะไรเลย” ผมเคยพูดอย่างนี้ในคราวที่
ผมมองเห็นโลกมันค่ามิดกว่าทุกวัน

“อย่าคิดอย่างนั้นสิ ชีวิตมันไม่โหดร้าย
เสมอไปหรอก”

“พวกเราเกิดมาทำไมกันนะ...” ผมเอ่ย
ท้อแท้

“คงจะให้คนอื่นได้ เห็นว่าโลกนี้ยังมีชีวิต
ที่เลวร้ายกว่าพวก เขาอีกเยอะ”

ทุกครั้งที่พวกเราใช้เท้าเคาะบอลจะมีเสียงหัวเราะอย่างขบขันดังรอมสนาม ยิ่งถ้าครีฑาไปพบกับความว่างเปล่า เสียงคนดูก็จะยิ่งเฮฮากันหนักขึ้น ในขณะที่นั้นผมมีความภูมิใจในตัวเองมาก คูชีวิตมีความหมายเพิ่มขึ้น

คืนนั้นผมล้มตัวลงนอนอย่างมีความสุข ทราบจากคูชีวิตว่าพวกเราสามารถหาเงินได้เป็นจำนวนที่น่าพอใจ ตอนหัวค่ำเราเลยได้รับการเลี้ยงฉลองครั้งใหญ่ อาหารที่อร่อย ๆ ได้ผ่านลิ้นเราอีกครึ่งหนึ่ง ใครคนหนึ่งร้องเพลงให้พวกเราได้หัวเราะกันเอง "...คำคืนฉันยืนอยู่เดียวดาย เผลียวของรอมกายมิวาย จะหวาดกลัว..."

ยังไม่ทันที่ผมจะหลับได้อย่างสนิท เสียงสะอื้น ๆ เหมือนกับคันทวน ดังมากระหน่ำโศกประสาทมอีกแล้ว

ผมพลิกตัวเข้าไปหาค้ำอย่างกลางแกลง "ฉันคิดถึงพ่อ แม่...บ้านนี้เขาอยู่ที่ไหนกัน..." คำเอ่ยเสียงอ้อสร้อย

"อย่าไปนึกถึงเขาเลย คนอย่างพวกเราไม่มีพ่อแม่หรอก"

"โซลี เรามันเป็นคนที่ไม่เหมือนคนพวกที่เขามาดูเราวันนี้ เขาสนุก เฮฮาก็เพราะความคิดคนของเรานี้ยังไง"

คำพูดของค้ำเหมือน เส้นห่างที่ถูกจับโยนใส่กองไฟที่กำลังจะมอดดับ ความภูมิใจแค่แรกของผมค่อยแปรเปลี่ยนไป ความเจ็บปวดบางอย่างเกิดขึ้นในใจอย่างเงียบ ๆ แค้นแรงขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

ชีวิตเป็นอย่างไรหนอ...ผมมองออกไปข้างหน้าท่าค้ำมืด กาลเวลาคงมามาถึงขรมปีที่สิบห้า แต่ชีวิตเป็นอย่างไรผมยังไม่รู้เลย ทุกวันอยู่อย่างจำเจซ้ำซากภายในกรอบที่มีแค่ระเบียบจุกจิก ความสุข ความอบอุ่นที่มีอยู่ก็เพียงชั่วคราว ไม่นานก็จางหายไปเหมือนซีถ้าถูกลบแรง

กว่าที่จิตใจจะสงบเงียบไปพร้อมกับความหลับไหล ผมเคลิ้มฝันไปว่า ได้พบดวงตะวัน ดวงใหม่ที่สดใสเจิดจ้า และเป็นโคมทองส่องนำชีวิตที่มีคิมิของผมให้ก้าวเดินไปบนถนนสายหนึ่ง ผมหาผู้คนมากมายบนถนนสายนี้..... ผมไม่เปล่า เป่เสียต่อไปอีกแล้ว ชีวิตผมมีความหวังขึ้นมาทันที ผมหวังว่า วันหนึ่งผมจะคืนขึ้น มาพบกับแสงสว่างอันแท้จริง เสียที...

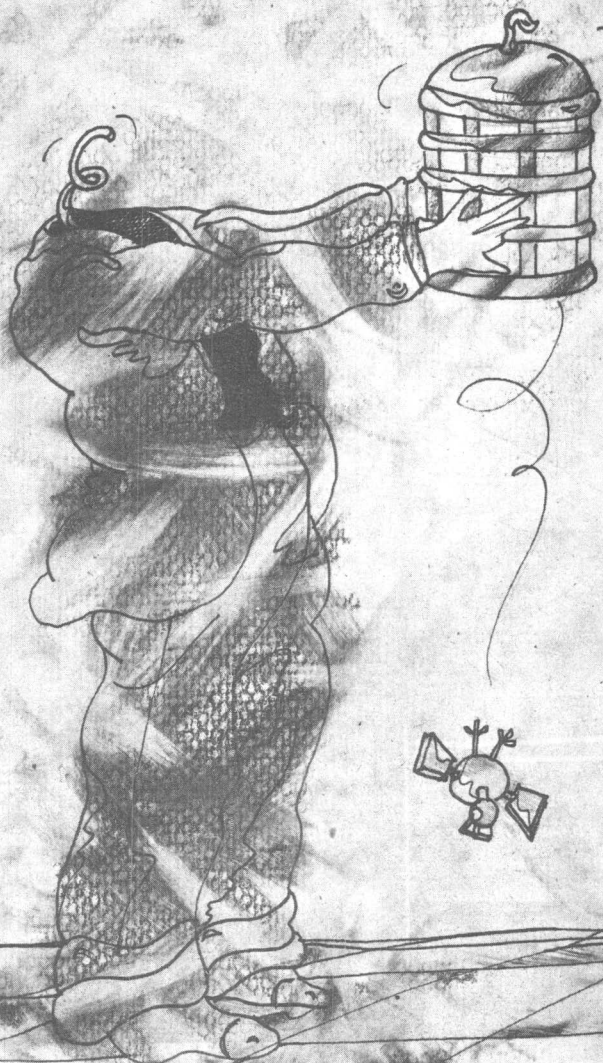

ชีวิต ก็ว่านี่

จะมลาหรือว่ากินาไม่
ย่อนขึ้นอยู่กับจิตใจ
ดำเนิน ไปจนกว่าเป็นคน
จะร่ำรวยหรือจนแสนเข็ญ
ต้องลาเก็ญด้วยความทงหม่น
ก็ไยว่า จะมีคำ ทุกคน
ถ้าไม่รู้จัก ลน ให้พอดี

เคยสงสัยบ้างไหมในความคิด
ลันชั่วคตคหังพอนจอยหนี
อยากเป็นสุขแต่กลับทุกข์วี
เล่หวัจ ไม่มีคำ สารพัน
เมื่อวันนี่ก็อบกลายเป็นวันอื่น
เมื่อคืนผ่านพ้นและแปรผัน
ทุกขวิก็ย่อมเปลี่ยน ไปตามวัน
จึงกรานั้นจะเข้าใจในคำตน

อะไรบ้างที่ว่าแต่ศลาค่า
มลาหรือพวง โทษใครสักคน
คือ...ความเป็นมนุษย์ทุกคน
ก้านนั้นอันพันเกินประมาณ
รู้บ้างไหม ชีวิต ก็เป่านี้
จะขวิคมีทุกข์ขสทุกสมาน
ก็จงอย่าห่างไซในวันวาน
แต่ผ่านผ่านมาในใจเรามา

นกกับกรง

นิ พ อ น

แสงแห่งทิวสาครส่องมาในยามสายวันนั้น การรอคอยที่มีคมักได้สิ้นสุดแล้วนกน้อยดลามีบินออก
จากช่องของซี่กรงที่เคยกักขังมันอยู่ ด้วยแรงกระพือของปีกปะทะกับประตูจนกรงใบน้อยแกว่งไกว
นกน้อยโผล่เบื้องบนทิ้งให้เจ้ากรงใบน้อยลอย เคว้งล่องสู่พื้น เฉลียง เบื้องล่าง

"ไอ้ย" เจ้ากรงร้องเสียงหลง ร่างของมันกระทบกับพื้นปูน จนชิ้นส่วนของซี่กรงบางซี่ปริทลุด
ออกมา

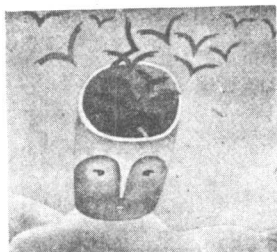
เสียงของกรงไม้ ทำให้มันน้อยที่กำลังโหมบินสู่อิสระภาพ หันกลับไปดูเสียงหวีดร้องนั้น

ห่วงความคิดในอดีตของเจ้านกได้ผ่านเข้ามา อาหารแต่ละมื้อ ที่ข้าได้จิกกินต้องผ่านประตู
กรงใบนี้ มันนอนที่เดียว อาหารที่ข้ากินอยู่ทุกมือนั้นถูกส่งมาจากโลกภายนอก อ่า! โลกภายนอกที่
ข้ากำลังสัมผัสมันจะต้องเป็นที่ ๆ อุดมสมบูรณ์เป็นแน่

มาถึงเวลาบ่อยครั้งที่ข้าวิไทย แต่อาหารในถาดของเจ้าหมดลง ความทิวณะ ! มันเกาะ
กินข้าวิไทย จนทำให้ข้าต้องร้องออกมาบ่อยครั้ง เจ้านะต้องรู้ดี เจ้าเคยได้ยินข้าร้องอยู่เสมอแต่เจ้า
ก็เมินเฉย

ใช่! ก็เพราะเจ้าไม่เคยมีความทิวไทยเช่นข้า ถ้าข้าสามารถออกไปสู่โลกภายนอกได้ มัน
จะต้องวิเศษ! วิเศษมากทีเดียว แต่เจ้านะเจ้าทำให้ความฝันของข้าสลายไปครึ่งแล้วครึ่งเล่า
ข้าไม่สามารถจะหลุดพ้นออกจากซี่กรงของเจ้าได้เลย ข้าได้แต่ฟังความปรารถนา เช่นนั้นตลอดมา
เจ้ารู้อย่างไหม?

เจ้ากรง เจ้าเป็นสิ่งที่ข้าต้องการจะทำลายออก เจ้าได้กินโลกภายนอกอันกว้างใหญ่ไว้
เพียงเล็กน้อย ๆ พอให้ข้าขยับปีกเท่านั้น ข้าต้องการออกไปสู่ความอุดมของธรรมชาติ ธรรมชาติ

ผู้ประจุมารคาเข้าไคสร้างเอาไว นานแสนนานเพื่ออรวันคืนกลับ

วันนี้ เป็นวันคืนกน็อรคอยมาเนิ่นนานและมันก็มาถึงแล้ว อาหาร เข้าที่มาส่งตามกำหนด แต่สลักประตูกรงนั้นชิ มันบิคอยู่ไม่เรียบร้อย เมื่อลมพัด ครู่ก่อนเสียงสลักที่หลุดออก พร้อมกับประจูดังมอออกบางเบา โอ! ช่องทางแห่งอิสรภาพ ได้เปิดขึ้นแล้ว

หลังจากภายใน ผลักกนั้วน็อรคอยบินออกไปอย่างรวดเร็ว บิคของมันแข่งกับวินาทีทองเพียงเสี้ยวเดียวที่เปิดโอกาส บิคของมันไม่เคยได้เคลื่อนไหวอย่างอิสระ เช่นนี้ อากาศภายนอกที่พยุสัตว์ก็แสนยิ่งใหญ่มันยังคงโหมบินอยู่แถวนั้นเพียงครู่หนึ่ง เพราะเสียงร้องของกรงที่ตั้งแว่วมา

สายตาของเจ้านกจ้องจับอยู่ที่กรง ซึ่งมีคนี้กำลังเป็น เสมือนคนเจ็บที่นอนร้องระงมอยู่ข้างล่าง แวดตาของมันส่อว่าสาแก่ใจอย่างเต็มที่ เจ้ากรงที่มีนั้งเกลียดและอยากทำลายมาตลอด เวลาถูกมันทำลายอยู่ตรงหน้า

"อย่างไรจะเจ้ากรง! เจ้านะยังข้า ตลอดเวลา นี้แหละกรรมที่เจ้าทำไว้กับข้า ข้าจะตีใจเหลือเกินที่เห็นเจ้าเป็นอย่างนี้ ฮะ ข้า "

แทนที่จะรีบหนีไป เจ้านกน็อรคอยกลับมาหยุดอยู่เพื่อสาปแช่งเจ้ากรงไม้ ที่มีนแสเกลียดชัง

"เจ้านะไม่รู้หรือว่า ตลอดเวลาที่ข้าถูกเจ้าขังไว้ในห้องของเจ้านั้น ข้ามันแสนคับแค้นใจอีกอันมาตลอดเวลา ข้าอยากจะรู้สักว่า ในความรู้สึกเช่นนั้นของข้าเจ้านะสบายใจนักใช่ไหม เจ้านะพึงพอใจในความเดือดร้อนของผู้อื่นใช่ไหม?"

เจ้านกน็อรคอยบินวนอยู่กับกรงและเศษไม้ ที่เคลื่อนกระจายอยู่ตามพื้น มันอยากจะให้เจ้ากรงตอบความโทสะของมันออกมาบ้าง แต่เสียงที่มันได้ยินนั้นแล้วเขาจนมันต้องบินเข้าไปใกล้ กรงนกชุกกับเจ้านกน็อรคอยว่า

" เจ้านก! ข้าตีใจกับแกด้วยที่สามารถ ออกมาสู่โลกภายนอกได้สมตามความปรารถนา ข้าไม่โกรธเจ้าหรอกที่เจ้าทำร้ายข้าและคำข้า เจ้าไม่คิดหรอกที่คิด เช่นนั้นอันที่จริง ข้าก็ทำกับเจ้า

เช่นนั้นจริง ๆ ข้าขังเจ้าไว้ เจ้าไม่สามารถออกมาจากข้าได้แต่ข้าอยากบอกเจ้าอย่างหนึ่งว่า ข้าทำตามหน้าที่ของข้า กฎเกณฑ์ของผู้สร้างเป็นค้ำประกันหน้าที่ให้ข้า ข้าจึงต้องทำเช่นนั้น เช่นเดียวกับธรรมชาติ ซึ่งมีกฎธรรมชาติให้เจ้าดำรงอยู่ และมีหน้าที่ตาม ข้าถูกกำหนดมาเช่นใด ข้าก็ทำงานของข้าเท่าที่ข้าสามารถทำได้ตามที่กำหนดไว้ ข้าเกิดมาเป็นกรง เป็นกรงที่มีไว้สำหรับกักขังทุกอย่างที่มนุษย์คิดเก็บไว้เซยชม

ข้าไม่โกรธเจ้าเลย ข้าบอกเจ้าได้เท่านี้ โลกเบื้องหน้ากำลังรอคอยเจ้าอยู่ธรรมชาติเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินกว่า ข้าจะบอกเล่าหรือกล่าวเตือนแก่เจ้าได้ ขอให้เจ้าโชคดี"

บนท้องฟ้า เจ้านกน้อยล่องลอยไปอย่างเสรี ผ่าเมฆหมอก ลมพัดผ่านไปเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้ง ปีกของเจ้านกขยับไปพร้อมกับความคิดที่เปิดขึ้นสู่โลกกว้าง

"หน้าที่! ไร้อะไรทุกอย่างล้วนมีหน้าที่ ที่จะต้องทำในโลกนี้ ทุกอย่างได้ถูกกำหนดหน้าที่มาแล้ว"

"เจ้ากรง ข้าจะหลงเกลียดชังเจ้ามานาน บัดนี้ข้าไม่รู้สึกเช่นนั้นอีกแล้ว ข้าได้ค้นพบความจริงจากเจ้าแล้ว เมื่อถึงวันของข้าข้าก็คงมีสภาพเหมือนเจ้าในวันนี้ วันที่เขาจะเก็บไว้ ในที่สุดท้ายของการเกิดแห่งชีวิต"

"หน้าที่ถูกกำหนดไว้ แต่ใครเล่าจะรู้ว่าหน้าที่ของคนมีเพียงไร โลกซ่อนเงื่อนงำไว้ ทำให้แต่ละชีวิตหลงสับสนอยู่เสมอ บัดนี้ข้าได้พบแล้วข้าได้พบกับตัวข้าเองแล้ว ข้าจะทำให้ดีที่สุด"

นกน้อยถลาบินลงสู่เบื้องล่างอีกครั้ง ธารน้ำยังคงไหลเอื่อย ๆ อย่างเชื่องช้า ไบไม่ยังคงกว้างไกลกับสายลม มีไบไม่บางใบที่สัมผัสกับอันบางเบาของเจ้านกซึ่งเคลียดลอบอยู่ด้วยความพอใจเช่นนั้น

เด็กคนนั้น

จากฉันไปแล้วยามเป็นเด็ก
 เด็กคนนั้นได้หนีออกจากประตูบ้านของเราตั้งแต่
 กาลก่อนนั้น
 แต่ฉันก็ยังได้ยินคุณพ่อ คุณแม่เรียกฉันแว่วหูฉัน
 จนปัจจุบันกาล
 เด็กคนนั้นเหมือนดังลูกลูกของเราทุกคนในปัจจุบัน
 ทุกครั้ง
 ลูกของเราขอสตางค์เราซื้อขนม ภายใต้อดีตกาลก็
 แจ่มชัดมาก
 มาปรากฏ เด็กคนนั้นได้หวนกลับมาหาฉัน ขอ
 สตางค์กับเรา
 ในปัจจุบัน ดังกาลก่อนก่อนที่ยื่นขอสตางค์กับคุณพ่อ
 คุณแม่
 เด็กคนนั้น ซื้อขนมมายื่นกินอร่อยต่อหน้าของเราเดี๋ยวนี้
 ฉันหวังเสมอให้เด็กคนนั้นมาหาเราเสมอ ฉันจะให้
 สตางค์
 ซื้อขนมแก่เด็กคนนั้นเสมอ
 ฉันหวังเสมอให้เด็กคนนั้นอยู่กับเราเสมอ
 ฉันหวังเสมอให้เด็กคนนั้นหลับนอนกับเราทุกค่ำคืน
 ฉันมีความหวังเสมอ เมื่อพบเด็กคนนั้น

จ่าง แซ่ตั้ง

หนังสือ "เด็กคนนั้น"

ฟากน้อง

โตคนเดียว...

ใยเธอจมเศร้าอยู่กับความโตคนเดียว
มาเถิด ขอให้เธอเดินมาสู่วิว
ฉณ ที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ
ฉณ ที่เต็มไปด้วยรอยเปื้อนหมึกบนนิ้วมือ
มาเถิด ก้าวมาพร้อมๆ กัน
แล้วต่อจากนี้ไป เธอจะไม่โตคนเดียว

ฝ่ายศิลปะและวัฒนธรรม

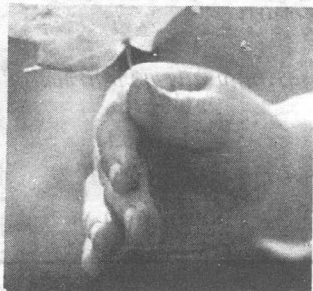
มีคนเชื่อว่า การทำหนังสือนั้นยาก
แต่ผมว่า ไม่มีอะไรที่ยากเกินความสามารถ
ของคนเราหรอก และการเรียนในมหาวิทยาลัย
ก็เช่นเดียวกัน

พี่เต้า สารานุกรม

หันหลังให้มันซิ...แล้วก้าวเข้าสู่ความเป็นจริงว่า น้องได้ก้าวเข้ามา
เป็นมนุษยศาสตร์อย่างเต็มตัวแล้ว พวกพี่ๆ ดีใจที่ได้พวกน้องเข้ามาเป็น
อีกหน่วยหนึ่งของเราชาวมนุษยศาสตร์ จงมัน ใจกับมัน แล้วดูซิว่า
มนุษยศาสตร์ของเราจะสดใสแค่ไหน.....ที่ได้พี่น้องมา

พี่เสียง พี่ต๋อย

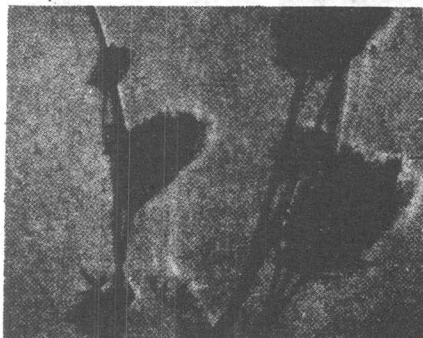
จากพี่... สมนค.

มีคนเคยกล่าวว่า “กีฬา สร้างชาติได้”
 เราไม่ขอออกความเห็นในกรณีนี้
 แต่สำหรับตัวเรา...
 เราไม่ตั้งความหวังสูงขนาดนั้น
 เราหวังเพียงว่า...
 กีฬาที่เราจะร่วมเล่นด้วยกัน
 สามารถทำให้ชาวมนุษยศาสตร์...
 ไม่อ้วน ก็พอแล้ว

ฝ่ายกีฬาและเชียร์

หนู้เล็กที่รัก
 ถึงวันนี้เธอล้ม..เพราะแรงลม
 แต่เธอจะตั้งขึ้น..วันพรุ่งนี้

หลี่๒

“พี่หวังที่จะเห็นน้องๆ ของพี่ก้าวไปข้างหน้าด้วยความมั่นใจ
 แล้วหยุดสักนิด หันหลังกลับมามองผู้ที่อยู่ข้างหลังบ้าง”

พี่น้อง เลขานุการ

ผมเป็นคนชอบอะไรที่เรียบง่ายแล้วก็ง่าย ถ้าถูกๆ ด้วยยิ่งดี
 ตอนนี้เพียงแต่อยากจะบอกว่า...
 ดีใจกับอะไรใหม่ๆ

ป.ด. หากว่าใครจะคิดว่าผมเป็นคน ไม่มีสาระละก็โปรดเปลี่ยนความคิดก่อน
 เพราะในความไร้สาระนั้น ก็ย่อมมีสาระอยู่ หากว่าหาสาระไม่ได้
 มันก็ยังมีมะระอยู่บ้าง

วิชาการ

“ความสัมพันธ์ระหว่างน้องทั้ง 4 เอก จะช่วยสร้างสรรค์คณะมนุษยศาสตร์ของเรา”

พี่ตัม

“เราจะไล่ตามความใฝ่ฝัน ไปสู่จุดหมายแห่งความเป็นจริง ร่วมกัน”
 ด้วยรัก พี่นิต

น้องๆ ที่รัก พี่นิตที่น้องได้เข้ามาอยู่ร่วมกับพวกพี่ๆ ทั้งหมด
 พี่รู้ว่า น้องทุกคนก็เป็นเหมือนพี่
 คือในช่วงแรก น้องที่เอนทรานส์เข้ามาน้องอาจเสียใจ
 แต่น้องก็ต้องทำใจ น้องก็จะคุ้นกับที่นี่ไปเอง

สะใจพัสดุ

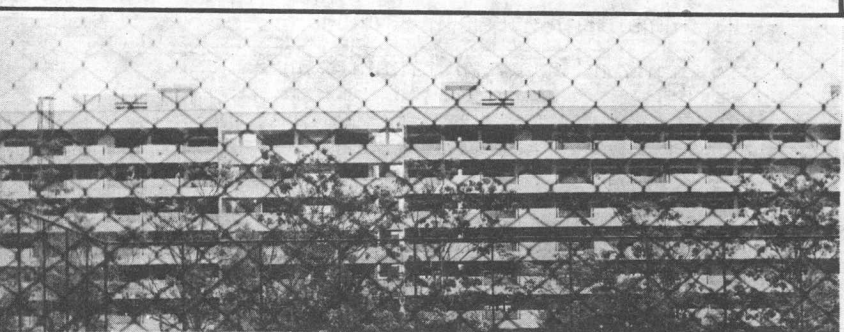
ลีปนันท บัญญะปฎิภาค

ป.ช.ส.

พี่ไม่อยากเอื่อยอะไรซ้ำๆ กับฝ่ายอื่น น้องก็คงอ่านมาเชิงๆ
 พี่ก็เหมือนกัน
 พี่ไม่กล้าแม่จะกล่าวคำสวัสดิกับน้อง
 พี่มันเหลวไหล ไซ้ไม่ได้
 พี่เปรียบเสมือนเรือสี่แดงลำน้อยๆ ลอยท่ามกลางมหาสมุทร
 ด้วยความเร็วต้น 45 เมตร/วินาที มีความเร่ง 5 เมตร/วินาที
 ถามว่าเรือไปได้ไม่นานเท่าไร จึงมีความเร็วปลายเท่ากับ
 80 เมตร/วินาที

ป.ช.ส. สโมสร

ไพรัตน์ หาญวัฒนาวุฒิ

จากใจ ... สู่ตัวอักษร

เมื่อเรานึกถึงขั้นตอนต่างๆ ในการทำหนังสือ

ทำให้เราอดระลึกถึงผู้มีส่วนช่วยเหลือในการทำหลายๆ คน

เราเชื่อว่าถ้าขาดคนเหล่านี้ งานจะไม่เสร็จเลยจริงๆ

นับตั้งแต่

พี่วุด ยะ หมี พี่เล็ก นายหึ่ง นายต๋อง ที่ช่วยค้นหาและเขียนบทความ

พี่แฟร์ อัด หลี อ้อม ฟีนิด พี่ตัก พี่ด้อย

ที่ช่วยค้นหา SPONSER

นายแห้ว ถ่ายรูป

ส. จิม ปรีฟ

พี่จ๋อน ช่วยเหลือเรื่องโรงพิมพ์

พี่ย้า อปรกรณ์ ARTWORK

ที่จะขาดไม่ได้ คือ พี่เอียด นายวัด นายปอลามิน

และคนอื่นๆ อีกมากมายที่มีใจเอื้อนนาม ที่ช่วยสงฆ์ข่าว ส่งน้ำ ขับรถ ฯลฯ

และผู้ที่เกี่ยวข้องจะเป็นหัวใจของหนังสือนี้ก็คือ

บริษัท ห้างร้าน และอื่นๆ ที่ให้การอุปการะหนังสือเล่มนี้

ส ป อ น เ ช อ ร ร์

วาทะกุศล

ขอแสดงความยินดี กับ นิสิตใหม่

ป ร : ส า น ม ี ต ร

โรงเรียนวัดมื่นเมืง, วัดมื่นเสินสหชัย
 อำเภอท่าพาน จังหวัดเพรบุรี

บริษัท
ชายซ์เมต
(ฟาร์มาอนจีเนียริง)
จำกัด

จำหน่ายเครื่องกรองน้ำเกลือ เครื่องบรรจุของเหลว
 เครื่องมือแพทย์ กายภาพบำบัดทุกชนิด
 และ เครื่องบรรจุอัตโนมัติ

ผลิตภัณฑ์ของบริษัท
 ERBE WEST-GERMANY
 ULTRACHALL-DRIBORN
 CAMP INTERNATIONAL
 TALCOTT LAB. (U.S.A)
 TRU-TRAC. (U.S.A)

เลขที่ 579/12 ศูนย์วิจัย 4 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ กรุงเทพฯ 10310

โทร 2337966-9 2350190-3 วิทยุเบอร์ 4232 ติดต่อกัน ปรึกษา

บริษัท ไอเดียกรุ๊ปเท็กซ์ไทล์ จำกัด

Idea Group Textile Co.,Ltd.

จำหน่าย

ผ้าทุกชนิด จากทุกมุมโลก

192 ตรอกบ่อมน ก.วานิช 1 สำเพิม กรุงเทพฯ 1
โทร. 2219518, 2212072

แบร์ลิทซ์

โรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ

100 BERLITZ years

SINCE 1878

ดำเนินกิจกรรม 105 ปี มีสาขา 200 แห่งทั่วโลก นักศึกษาประมาณ 30 ล้านคน ผ่านจะพูดภาษาต่างประเทศ
ได้ภายใน 30 วัน โดย **TOTAL IMMERSION**® หลักศูตรพิเศษของเรา รายละเอียดปรากฏในหนังสือคู่มือ

- มีที่ปรึกษาคอยแนะนำชั้นเรียนที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษา นักธุรกิจ หรือผู้ที่กำลังจะไปศึกษาต่อต่างประเทศ
- สอนด้วยหนังสือและหลักสูตรของ แบร์ลิทซ์ สถาบันอันเป็นที่ยอมรับทั่วโลก
- ทุกห้องเรียนติดแอร์คอนดิชั่น ● อาจารย์ทุกท่านจะสอนแค่เฉพาะภาษาประจำชาติของตนเอง
- ภาษาที่สอนมี อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น สเปน อิตาลี ไทย ฯลฯ ● เปิดสอนหลักสูตรรวมค่า, **INTENSIVE** และ **TOEFL**
- สอนการโต้ตอบจดหมายและวิชาเกี่ยวกับธุรกิจการค้า ● มี **PORTABLE LANGUAGE LAB** สำหรับฟังที่โรงเรียนหรือที่บ้าน

ชั้น 5 ตึกสีลม 197/1 ถนนสีลม กรุงเทพฯ โทร. **233-0417, 235-1732**

ขอขอบคุณ

พีแพร่

พีขาว

พีโดม

โรงเรียนดนตรี ศตวรรษ

ทฤษฎี การประพันธ์ ประวัติดนตรี ฮาร์โมนี เคาน์เตอร์พอยท์ ออร์เคสเตรชัน ดนตรีวิเคราะห์
ปรัชญาดนตรี ดนตรีร่วมสมัย พัฒนาโสตและทักษะ เปียโน ดนตรีขั้นพื้นฐาน ริกอร์ดอร์
ดนตรีไทย กитар่า ฟลูต ร้อง ไวโอลิน กลอง เทคนิคการใช้ห้องบันทึกเสียง

คุณ ฮันตระกูล ผู้อำนวยการ
เขตต๋อรัญ เลิศพิพัฒน์ อาจารย์ใหญ่

เลขที่ 96/4-5 สุขุมวิท 23 (ซอยประสานมิตร) พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 392-4056, 392-3931

WITH A COMPLIMENTARY
FROM

HUMANITY
senior

ENGLISH MAJOR

บริษัท นครหลวงเครดิท จำกัด

ศูนย์รวมรถจักรยานยนต์

4245424 , 4240706

695/63 ถนนจรัลสนิทวงศ์ ใกล้เคียง 35 โบวล์ บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร

บริษัท อีโรพานิค จำกัด

“ตัวแทนจำหน่ายอุปกรณ์เขียนแบบ KE”

TEL 2817630-1...

• สีแยกบางลำภู ถนนพระสุเมรุ กรุงเทพมหานคร •

ไม่ต้องแต่ง ลงแข่งได้ทันที เฟียต 131 เรซซิ่ง รถแข่งจากโรงงาน รุ่นเดียวในเมืองไทย

สำหรับคนที่หลงใหลความเร็ว
 เฟียต 131 เรซซิ่ง สปอร์ต
 อิตาเลียน คือ รถในฝัน เพราะ
 เป็นรถรุ่นเดียวในเมืองไทย ที่
 แต่งสำเร็จมาจากโรงงานด้วยชุด
 ของอาบาร์ธ คุณไม่ต้องเพิ่มเติม

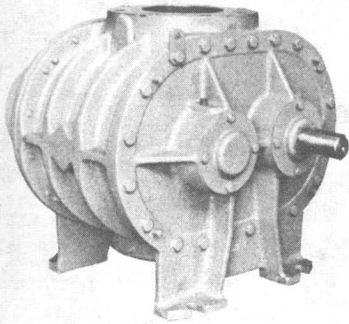
อุปกรณ์ใด ๆ อีกแม้แต่ชิ้นเดียว
 สามารถลงขับเคียวชิงความ
 เป็นจ้าวความเร็วได้ทันที
 และชื่อเสียงของแชมป์โลกแรลลี่
 3 ปีซ้อน เป็นประกัน ในชัยชนะ
 อีกทั้งรับประกัน 1 ปี หรือ 24,000 ก.ม.

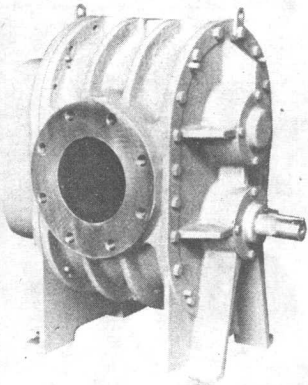
บริษัท กรรณสูต เจนเนอรัล แอสเซมบลี จำกัด

1494 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ พญาไท กรุงเทพมหานคร โทร. 2524391 - 4, 2524048 - 51, 2524358 - 61

SUTORBILT®

Horizontal Style

Vertical Style

SUTORBILT CALIFORNIA "F" SERIES

ROTARY
POSITIVE
BLOWERS
AND
VACUUM
PUMPS

เครื่องเป่าลมและเครื่องทำสุญญากาศ

SUTORBILT

จากประเทศสหรัฐอเมริกา

สำหรับ

โรงงานแข็ง ฟาร์มเลี้ยงกุ้ง

กำจัดน้ำเสียของโรงงานต่างๆ

ตัวแทนจำหน่ายและผู้เดียวในประเทศไทย

บริษัท เกลดี อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล จำกัด

1775 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ กรุงเทพฯ โทร. 2524984, 2518692, 2520128

1775 NEW PETCHBURI ROAD BANGKOK TEL. 2524984, 2518692, 2520128

SOMETHING IN OUR MIND

เราเองเมื่อรู้ว่าคิดที่นี้ เรารู้สึกทั้งจิตใจและผิควัฒระคนกัน
ในบางคราวเราก็รู้สึกกว่า เราน่าจะคิดที่ที่ตึกกว่านี้
เมื่อเวลาผ่านไป เราเริ่มรู้ว่า
ที่นี้ หรือที่ไหนๆ ก็เหมือนๆ กัน
ใจคนต่างหากที่ทำให้รู้สึกว่ามันต่างกัน
แล้วเราก็เริ่มนึกถึงคนที่ จะเข้ามาใหม่
เขาเองอาจจะว่าวันเหมือนคนที่เราเข้ามาใหม่ๆ ก็ได้
เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องช่วยเขา
เราคิดจะทำหนังสือ ซึ่งแต่ก่อนเมื่อเราพบหนังสือ
เรา อ่าน อ่าน อ่าน แล้วก็อ่าน
รู้ว่ามันดี หรือไม่ใช้อย่างไร
แต่เราไม่ได้นึกสงสัยเลยว่า
กว่าจะออกมาเป็นหนังสือได้นั้น ต้องผ่านกระบวนการอะไรบ้าง
ยุ่งยากแค่ไหน
ซึ่งเป็นของธรรมดาสำหรับคนอ่านหนังสือ
เราเป็นคนทำหนังสือ ก็เลยรู้ซึ่งว่า
กว่าหนังสือเล่มนี้ จะอยู่ในมือของคนอ่าน
เราผ่านอะไรมากันบ้าง
ดีบ้างไม่ดีบ้าง ปนๆ กันในหนังสือเล่มนี้
ที่ผ่านสายตาของคุณๆ ไป
ถ้าคุณรู้สึกว่าคุณ ได้ "อะไร" ไปบ้าง
เราก็ดีใจ
ถ้าคุณรู้สึก "ไม่เข้าท่า"
ก็ขอให้นำบอกให้เรารู้อ่าง
คราวหน้าเราจะได้ทำให้ดีกว่านี้
เพื่อคุณๆ

สารานุกรม